

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

holly jacobs

Unutma Beni







Unutma Beni

Unutma Beni
Holly Jacobs

Kitabın Özgün Adı: Carry her Heart
Nemesis Kitap / Roman
No: 337
Yazan: Holly Jacobs
Çeviren: Burcu Gönül
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Leyla Yılmaz
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Dizgi: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9809-87-0

© Holly Jacobs
© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Eylül 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org.San. Bölğ. Deposite İş Merk.
A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16



holly jacobs

Unutma Beni

Çeviren: Burcu Gönül



Abbey'e: Bu senin için!



Lise Bir





Birinci Bölüm

Ön verandamda oturdum ve yan tarafı küçük unutmabeni çiçek desenleriyle süslenmiş porselen bardağımdan bir yudum içtim.

Gayet medeni ve hanım hanımcık bir bardaktı.

Dizüstü bilgisayarına baktım, öne uzattığım bacaklarımı örten delikli kot pantolonumun üzerinde duruyordu. Bacaklarımı verandanın korkuluklarına dayamıştım.

Dış görünüşüm hiç de hanım hanımcık değildi.

Turuncuya çalan kızılımsı saçlarımın yine Medusalaştığını¹ ve çığırından çıktığını anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Kot pantolonuma gelecek olursak, ya dizlerim normal bir kadına göre daha çıkıntılıydı ya da evden çalıştığım ve her gün giydiğim için pantolonlarım hızla yıpranıyorlardı. Her iki şekilde de, en sevdiğim üç kot pantolonumun da diz kısımlarında delikler vardı... Her zamanki gibi.

¹ Yunan mitolojisinde yılan saçlı canavar.

Alışverişe gitmem şart olmuştu.

Alışverişe gitmekten nefret ederdim.

İhtiyaç duyduğum şeylerin çoğunu internetten alıp mağazalardan kaçınabilirdim ama kot pantolonlarını mutlaka deneyip almak gerekiyordu.

Boş ekranıma bakmaya devam ettim ve çayımdan bir yudum daha aldım.

Verandada çalışmayı seviyordum.

Caddenin karşısına gelip orada duran o arabaları izledim. Yolcu kapıları açıldı ve çocuklar birbiri ardına dışarı döküldüler. Uzun, zayıf çocuklar, kısa, tıknaz olanlar. Daha kaldırıma ayak bile basmamışken avaz avaz arkadaşlarına seslenen gürültücüler. Sabah karmaşasının ortasında bile yapayalnız gözüken suskunlar.

Erkekler. Kızlar. İnekler. Spor düşkünleri. Mutlusu. Somurtkanı.

Hepsi benim ilham kaynağımdı.

Aynı zamanda da okuyucularımdırlar.

Büyücülerden vampirlere pek çok paranormal öğeyi işleyen genç yetişkin eserleri denizi içinde, ben henüz ergenlik çağına gelmemiş çocuklara yönelik gerçekçi kitaplar yazıyordum. Geçmişte daha küçük çocuklar için de yazmıştım, fakat okuyucularım büyüdüğü, yazdıklarım da büyüdü.

Acaba kitaplarımı ortaokul yerine lise öğrencileri için yazmayı düşünmenin vakti gelmiş olabilir miydi?

Karşımdaki manzaraya odaklanmaya çalıştım. Pennsylvania, Erie havası dışarıda çalışılamayacak kadar soğumadan yalnızca birkaç haftam kalmıştı. Çalışmak için içeri geçmekten oldum olası nefret ediyordum. Bu veranda *Julie ve Auggie*'yi, *Belalı Terry*'yi ve *Güzel Belle*'yi keşfettiğim yerdi.

Amanda'yı hayal etmeye çalıştığım yerdi de aynı zamanda.

Orada.

Kızıl kestane saçlı kız, bir grup kıza doğru giderek sohbe katıldı, yürürken örgüleri sırtında sallanıyordu. Burada yeniydi. Ben olsam daha ilk andan dikkatimi çekti. Kendisinden büyük çocuklarla, muhtemelen okulun en büyükleri olan sekizinci sınıflarla konuşuyordu. Konuşmaya başlar başlamaz enerjisi etrafa yayıldı. O kızdan kitap karakteri olabilirdi. Ben...

Bir nakliye aracının yandaki evin garaj yoluna girme- siyle, caddenin karşısındaki manzaradan koptum. Morrison'lar üç hafta önce evlerinden taşınmışlardı. Taşınmalarının birkaç hafta öncesinden ön bahçedeki "satılık" tabelasının üzerinde, "satıldı" etiketi duruyordu. Fakat Morrison'lar taşındıklarından beri gelen giden olmamıştı.

Kamyonetin kapısı açıldı ve bir adam çıktı.

Hoş birisi olduğunu anlamam için gözucuyla bakmam yetmişti.

Onu dikkatlice incelemeye çalıştım. Ve aklıma ânında kurgusal bir karakter geldi. Kendisine bir kitapta yer verecek olsaydım, onu... antrenör yapardım. Onda *sade vatandaş* tipi vardı. Yakışıklıydı ama göz korkutucu değildi. Yine de arada kıvılcım oluşacak kadar yakışıklıydı.

İtiraf etmem gerekirse, fazla dışarı çıkmıyordum ve nitelikli yüzlerce bekâr erkekle tanışmıyordum. Dikkatimi bir gıdım dahi çekebilenlerle ise daha da nadir karşılaşıyordum. Bu his bana, hayatımın baharında bir kadın olduğumu hatırlattı.

Beni heyecanlandıran adama bir daha baktım. Saçları... düzenliydi. Ne çok kısa ne de çok uzundu. Ayrıca

kahverengiydi. Siyaha çalan koyu bir kahverengi olmadı gibi, sarı balyaj atılmış falan da kesinlikle değildi. Hayır bu adamın saçları, düz kahverengi Crayola pastel boyası rengindeydi.

Cildi bronzdu. Bütün gün güneşte yanmış gibi değil, benden daha güneşli iklimlerden gelen atalarından aldığı bir ten rengine sahipti. Solgun insanlar bile benim yanımda yanık tenli kalıyorlardı.

Kamyonetle kıyaslayacak olursam boyu ne çok uzun ne de çok kısaydı. Ortalamaydı.

İçimdeki coşkuyu görmezden gelip kitabıma odaklanmaya çalıştım. Bu adamdan mükemmel bir koç olurdu. Kafasına bir beyzbol şapkası takıp bir düdük ve eldiven verdin mi..

Bir anda yazmaya başladım.

“Koltuk,” diye seslendi Felicity. “Adın çok komikmiş.” Koç hatasını düzelterek, “Divan,” diye cevap verdi.

“Ha Koltuk ha Divan. Eminim ki insanlar sana takılıyorlardır. Büyükannem koltuğuna divan der. Yani senin adın aslında Koltuk oluyor.”

“Divan,” diye tekrarladı.

“Ben Koltuk’u daha çok beğendim. Koç Divan. Hayır. Koç Koltuk. Evet, bu hoşuma gitti-”

“Merhaba.”

Bu bir tek sözcük beni hikâyemden çekip aldığı anda; bana kadın olduğumu hatırlatan adamın, hem hikâyemin ilham kaynağı hem de yan komşum olduğunun farkına vardım.

“Üzgünüm, kafam başka bir yerdeydi...” Ona kafamın nerede olduğunu söylemeyecektim. Yeni dostumuzu mesleğimle korkutmanın bir âlemi yoktu. Bazıları benim kurcularıma malzeme olacaklarından endişelenirlerdi.

Aslında, çoğunlukla da olurlardı.

Konuşmayı baştan aldım. “Merhaba. Yeni komşum siz misiniz?”

Kafa salladı. “Edward Chesterfield. Arkadaşlarım bana Ned der.”

Elimde değildi. Gülmeye başladım. Aslında kahkaha atmaktan ziyade kıkırdıyordum da denebilirdi.

Yıllar önce bir tarih dergisi için günümüzün koltuklarının değişimini ele alan bir yazı yazmıştım; bazı koltuk çeşitlerinin Chesterfield² olarak da adlandırıldığını bilmemin tek sebebi buydu.

Yazdıklarım düşünülürse, bu komikti. Belki komedi gösterileri tarzında değildi, fakat zamanının çoğunu kendini eğlendirerek geçiren bir kadına göre yıkılıyordu.

Yeni komşum Ned, bana deliymişim gibi bakıyordu.

“Affedersin. Gerçekten. Sadece...” Tanrım, battıkça batıyordum. Bir adama soyadının koltuk anlamına geldiğini eğlenceli bulduğunuzu söylediğinizde, aklınızın başında olduğuna inanacağını düşünmüyordum.

Kendimi tanıtmak için sakinleşmeye çalıştım. “Ben Piper. Piper George. Eşyaları taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?”

Geçen senenin öğrencileri caddenin karşısından, “Bayan Pip,” diye seslendi. Okulda ana sınıflara hikâye okuyordum. Bazı dönemlerde birinci ve ikinci sınıflara da okuduğum oluyordu. Oraya haftada birkaç kez giderdim. Bazen *kendi* kitaplarımı, bazen en sevdiğim çocuk kitaplarını okurdum. *Canavarlar Ülkesinin Kralı*, *Yaramaz Bebeğin Maceraları* gibi...

Çocuklara el salladım. “İlk gününüz güzel geçsin.”

² 1900’lü yıllarda koltuk anlamında kullanılmış, zaman içerisinde belli bir koltuk türüyle özdeşleşmiştir.

“Pip mi?” diye sordu komşum.

Bu benim takma adımdı ve çocuklar beni Pip diye bilirdi ama hiçbir yetişkin bana böyle hitap etmemişti. “Piper,” diye düzelttim. “Yardıma ihtiyacın var mı, Ned?”

Başını iki yana salladı. “Teşekkürler, yardıma gelecek arkadaşlarım var.”

“Pekâlâ, iyi şanslar, mahallemize de hoş geldin. Bir şeye ihtiyacın olursa, gece gündüz buradayım.” Harika. Şimdi hem deli hem de asosyal olduğumu düşünecekti. Hemen açıklamaya koyuldum. “Evden çalışıyorum.”

Kafa salladı ve, “Adımın nesinin bu kadar komik olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu.

Gülümsedim. “Mesele adın değil, benim aklım.”

“Aklın mı, Pip?” diye sordu.

Bir kez daha, “Piper,” diye düzelttim onu. “Ve aklım çok gizemli bir şekilde çalışır, Ned Chesterfield.”

Beni bir süre inceledi, ardından sadece kafa salladı ve garaj yoluna geri döndü.

Pek de iç açıcı bir ilk izlenim bırakmadığıma emindim.

Cidden ama “Koç Koltuk” hikâyemin ilham kaynağının adı— Chesterfield miydi?

Küçük şeyler beni eğlendirirdi. Bu iyi bir şeydi; çünkü hayatımda küçük şeyler büyüklerinden daha fazla yer tutardı. Bazı insanlar bundan hoşlanmayabilirdi ama açıkçası ben hayatımı çok seviyordum. Yazarlıktan paramı kazanıyor, böylelikle boş zamanımı gönüllü işlere ayırabiliyordum. Her ikisinin de fark yarattığını düşünüyordum ve bu benim için yeterliydi.

Unutmabenili en sevdiğim bardağımdaki artık soğumuş olan çayımdan bir yudum aldım ve “Koç Koltuk” üzerinde çalışmaya geri döndüm. Bir aracın yandaki evin önüne park etmesini ve içinden inen adamların Ned Ches-

terfield’le birlikte kamyonu boşaltmaya başlamasını izledim.

Hepsi el sallayıp *selam* dediler, ya da en azından başlarıyla selam verdiler.

Arkadaşım Cooper’a yeni komşumun hoş biri olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordum. Ya da belki söylemezdim. Yakışıklı olduğunu öğrenirse aramızı yapmak için elinden geleni ardına koymazdı. Ona çıktığım erkeklerde hoş olmalarından farklı nitelikler de aradığımı söylebilirdim, ama Cooper, o ilk kıvılcımın biriyle çıkmak için yeterli olduğu konusunda ısrar ederdi. Arada bundan fazlası olup olmadığını sonra öğrenebilirdim.

Ned’in eve girip çıkmasını izledim.

Ve evet, eğer Coop sorarsa, bir kıvılcım olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Yaklaşık bir saat sonra, bir başka araç daha geldi ve bu sefer taş armudu ağacımın altına park etti. Elinde büyük poşetiyle hoş bir sarışın çıktı araçtan. Ufak tefekti. Aklıma hemen *peri* sözcüğü geldi. Evet, bir kitapta yer verecek olsaydım, onu kesinlikle peri yapardım. Bana doğru gülümseyip kafa salladı. Ben de ona gülümsedim.

Yeni komşum dışarı çıktı ve kızın eve doğru yürümekte olduğunu gördü. “Mela.”

Çok garip bir isimdi ama kız ânında gülümsedi. Sarıldılar. Kendilerini ulu orta teşhir eder cinsten bir kucaklaşma değil, arkadaşça bir sarılmaydı bu. Onları yazacak olsaydım, ilişkilerini yürütemeyen bir çift olurlardı. Pek de... *uyumlu* gözüküyorlardı.

Konu ilişkilere geldiğinde *uyumun* nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bazı insanlar uyumlulardı işte. Anne ve babamı ele alalım. Onları birbirinden ayrı hayal bile edemiyordum ve bunun sebebi sadece

anne babam olmaları değil, aynı zamanda... eh, *uyumlu* olmalarıydı.

Ned ve Mela böyle gözükmüyorlardı.

“Yeni mağarana bir kadın dokunuşu getirmeye geldim,” beyanatında bulundu.

Ned güldü. “John salona altmış inç düz ekran televizyonu kurmaya başladı bile, yani ev hazır sayılır. Dokunuşa falan gerek yok.”

Kız güldü ve poşetini kaldırdı. “Mum getirdim. Kız gibi kokan mumlardan.”

“Tanrı beni kokulu mumlardan korusun,” dedi gülümseyerek.

Televizyonlar, mumlar ve kadın dokunuşuyla ilgili şakalaşmaya devam ettiler.

Yeni komşumun kız arkadaşı vardı.

Ned Chesterfield’den hoşlanabileceğimi hissetmiştim ama o ilk heyecandan hemen sıyrıldım. O kapılmıştı. Bu rahatlatıcıydı aslında. Kapı komşumla çıkma konusunda endişelenmek zorunda değildim. Demek istediğim, önce çıkıp sonra ayrılmamız ne kadar da tuhaf olurdu değil mi?

Kız arkadaşının oluşuna kesinlikle rahatlamıştım.



O gece kapıyı kilitlerken, yandaki evin penceresinden ışık sızdığını gördüm. Görünüşe göre yeni komşum tamamen yerleşmişti ve evinde ilk gecesini geçiriyordu.

Acaba hâlâ eşya mı yerleştiriyordu, yoksa büyük televizyonu kendisini evinde hissetmesi için gerçekten de yeterli olmuş muydu?

Taşınan ben olsaydım, tamamen yerleştiğimi hissetmem için bundan fazlası gerekirdi.

Üst kattaki odama yöneldim. Odam ikinci kattaki çatı penceresinin tamamını görüyordu. Işığı açtım ve kendimi evimde hissettiğimi fark ettim. İçerisini ilk kezmiş gibi inceledim.

Oda aile yadigârı antikalarla ikinci el buluntularımın garip birlikteliğini yansıtıyordu. Büyük teyzemin akçaagaç ve maun ağacından yapılma tuvalet masası, ikinci el eşya satışından alıp boncuk mavisine boyadığım --pencerenin altında duran aile yadigârı çeyiz sandığını da tamamlayan-- iki eski şifonyerin ortasında duruyordu.

Yatak başlığım ise bitpazarındandı. Sanırım ona on dolar ödemiştim. Döküm demirdendi ve bir zamanlar boyanmış olsa da beyaz boyadan geriye kalanlar, şimdi metal ve biraz da pasla birleşmişti. Kadın iyi bir zımparalama ve bir kat boyayla yepyeni görüneceğini söylemişti. İkisini de yapmamıştım çünkü verdiği yaşanmışlık hissini seviyordum. Üzerinde geçen yıl yine ikinci el eşya satışından aldığım unutmabeni çiçeği desenli eski örtü duruyordu.

Evet, bu odadaki her şey evimde olduğumu hissettiriyordu bana. Basit bir televizyon yeterli olmazdı. Kokulu mumlar da.

Bu odadaki neredeyse her bir eşyanın hikâyesi vardı ve bu hikâyeler hem odamda hem de bu çatı altında evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

Hikâyeleri ve evi düşünerek yatağa oturdum, başucumdaki komodin çekmecesini açtım ve birkaç hafta önce aldığım günlüğü çıkardım. Üzeri, öyle olmasa bile, ona antika havası veren yumuşak deriyle kaplıydı.

Günlüğü ilk kez açıp kokladığımda kokunun bana fısıldadığına yemin edebilirdim: *Bana yaz. Söyleyecek sö-*

zün kalmayıncaya kadar doldur beni mektuplarla. Sonra sözcükleri üst üste getir, renklere ve dokulara dönüştür onları. Duygulara ve neşeye dönüştür. Hikâyeye dönüştür. Her zamanki hikâyelerine, aklından sıra sıra geçen fotoğrafları canlandıran kabataslak bir hikâyeye değil yalnız. Amanda'nın hikâyesine dönüştür bunu.

Sözcükleri ipe boncuk dizer gibi diz ve onun hikâyesini anlat. Ona, farkında bile olmadan yaptığı iyilikleri anlat.

Deri günlüğü ilk kez açtım ve cildi hafifçe çatırdadı. İlk boş sayfaya bakarken, zamanının geldiğini biliyordum.

Amanda liseye başlıyordu. Yetişkinliğe adım atmak üzereydi. Belki bir gün gelip beni bulabilirdi, bulduğu zamansa, onunla paylaşacak çok şeyim olacaktı.

Üzerinde bir zamanlar elle çizilmiş kırmızı çiçekler olan parlak mavi çeyiz sandığına baktım. Zamanla her iki renk de solmuştu. Ön kısmındaki harfler de solmuştu, fakat hâlâ fark ediliyordu. T. P. E. 1837.

Annem bu sandığın, uzaktan büyükannem olan Talia Piper Eliason'la İsveç'ten geldiğini düşünüyordu. Annem evden taşınırken sandığı bana vermişti, fakat hiçbir zaman benim olduğunu hissetmemiştim. Sandığı Amanda için saklıyordum. Kendisiyle beraber verdiğim madalyon gibi, bu sandık da onun ailesinden kalmaydı.

Amanda'nın yeni bir ismi ve yeni bir ailesi olduğunu biliyordum. Başka bir hikâyeyle büyümüştü. Ama hikâyenin bu kısmını anlatmazsam, hayatına bütüncül bir bakış açısıyla bakamazdı.

Sevgili Amanda,

Amanda'nın Kileri'nin gerçek anlamda ortaya çıkışı bundan neredeyse on yıl önce, beşinci doğum gününde ol-

muştı, o sırada marketteydim... Ne aldığımı hatırlamıyorum. Muhtemelen hiçbir besin değeri olmayan bir şeydi. Sadece yirmi bir yaşındaydım ve dengeli beslenmek gibi konulara kafa yormuyordum.

Kasada, genç bir kadın ve çocuğunun arkasında duruyordum. Küçük kız kırmızı saçlıydı. Saçları koyu kestane değildi. Kızıl-sarı da değildi. Kırmızıydı. Öksüz Annie³ kızılı gibiydi. Benim saçlarım gibiydi. Ona karşı hemen yakınlık hissettim ve tabii ki, aklıma sen geldin.

Kız şeker istiyordu ve annesi, “Hayır,” diye fısıldıyordu. Annesinin hayır deyişi, sorunun sadece küçük kızın şeker yemesi olmadığını düşündürdü. Parası olmadığı için hayır diyordu.

Şekeri almıştım, ardından parasını ödeyip tam onlara verecektim ki, kasiyer, “Yirmi sekiz dolar altı sent,” dedi. Marketten ne aldığımı hatırlamasam da bu miktarı hatırlıyorum.

Kadının elinde yirmi dolar vardı.

“Sanırım şunu bıraksak da olur—“Neyi bıraksa da olurdu, bundan pek emin değildim. Ekmeği mi? Fıstık ezmesini mi? Ya da sütü mü?

Ve o anda, sen gözüyle baktığım kıza döndüm. Ya o kız sen olsaydın diye düşündüm. Ya baban işini kaybetmiş olsaydı? Ya annen hasta olsaydı?

Tanrı korusun, ya sen hasta olsaydın?

Ya annen neyi bırakacağını düşünürken markette aç karnına bekliyor olsaydın?

Kızıl saçlı kıza baktım ve gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim.

Ve elimin hâlâ arka cebimde durduğunu fark ettim. Kızın annesi hiçbir şeyi iade edemedi elimde on dolarlık

³ Harold Gray tarafından 1900’lü yıllardan yaratılmış bir karikatür karakteri.

banknotla öne atıldım. “hanımefendi, sanırım bunu düşürdünüz,” dedim.

Bana hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Hayır, düşürmedim ama teşekkür ederim.”

“Hanımefendi, cüzdanınızdan yere düştüğünü gördüm. Gerçekten. Buyurun.” On doları eline sıkıştırdım.

Bana baktı, ne yaptığımı anladığını anladım. Gözlerindeki yaşları gördüm. İtibarını korumak için yalan söylediğini biliyordu ve beyaz yalanıma itiraz etmemiştii.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Yiyeceklerin parasını ödedi, kasiyer ürünleri poşetlere koydu, kadın kızını ve poşetlerini alarak kapıya doğru yürüdü. Dediğim gibi, kasa bandında duran ürünleri hatırlamıyorum, fakat raftan şekeri çabucak alarak aldığım diğer ürünlerin yanına ekledim, ödeme yaptım ve kadını yakalamak için koştum. “İzin verir misiniz?” diyerek, şekeri fark etmesini sağladım.

Kafa salladı. Annesinin elini kavrayan küçük kıza doğru eğildim. “Al bakalım. Bu gece güzel bir akşam yemeği yersen, tatlı olarak bunu da yiyebilirsin.”

Küçük kızın gözleri kocaman açıldı ve sessizce kafa salladı.

Ben ayağa kalkarken, “Neden?” diye sordu annesi.

Cevabım, “Amanda için,” oldu.

Anlamadığını görebiliyordum ama önemli değildi. Ben anlıyordum. Ve uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissediyordum.

“Size parasını ödeyemem,” dedi.

“Endişelenmeyin. Günün birinde işler biraz daha kolaylaşınca ödeşiriz.”

Kafa salladı. “Tabii ki. Bir gün Jean’e de bunları anlatacağım.”

“Hayır. Ona veya bir başkasına anlatmanıza gerek yok. Gerçekten.”

Ve yürüyüp uzaklaştım.

O gece yine kâbus gördüm. Üşüyordun, karnın açtı ve ben sana yetişemedim. Kileri darmadağın ettim ve yiyecek hiçbir şey bulamadım. Ama sen mutfağıma geldin, tezgâha oturdun ve birdenbire orada beliren şekeri aldın.

Bana baktın, havuç rengi saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdın ve şekerin paketini yırtıp açarken, “Teşekkür ederim,” dedin.

*Sevgilerimle,
Piper*



İkinci Bölüm

En iyi arkadaşım ile üniversitenin ilk gününde tanışmıştık. Liseden hiçbir arkadaşım Gannon Üniversitesi'ne gitmediği için, okul ilk senemde bana oda arkadaşı vermişti. Oda arkadaşım Julie Cooper'dı.

Birinci sınıftayken, yurt odama girdiğimde Coop'un orada olduğunu gördüm. Yatağında ayakta duruyordu, buna rağmen minyon olduğunu görebiliyordum. Koyu renk oldukça kıvrıkcık saçları ve çok güzel bakır bir teni vardı.

Bu üç özelliğini hemen fark etmiştim; çünkü benimkilerin tam tersiydiler. Ben uzun sayılırdım, kıpkırmızı saçlarım vardı ve o kadar soluk tenliydim ki bacaklarımdan yayılan parılının şoförleri kör edebileceğini düşünüyordum.

Yeni oda arkadaşım yatağına çıkmış, bir Orta Dünya⁴ haritası asmaktaydı.

⁴ J.R.R Tolkien'in, *Yüzüklerin Efendisi* de dahil olmak üzere eserlerinin büyük bir kısmının geçtiği kurgusal bir evren.

Fiziksel farklılıklarımıza rağmen, haritaya baktığım anda arkadaş olacağımızı hissettim.

Üniversitenin dört yılı boyunca oda arkadaşı olduk.

Ben Coop'a İngiliz klasikleri üzerine sınav yaptım, o da bana insan anatomisi üzerine. Üniversite partilerini birlikte deneyimledik ve hoşumuza gitmediğini keşfettik. İkinci sınıftayken ikiz kardeşlerle çıktık, ardından ikisini de bir haftada kapının önüne koyduk.

İlk aşklarımızı ve ilk ayrılıklarımızı paylaştık, tıpkı iyi öğretmenleri ve kötü öğretmenleri de paylaştığımız gibi. Tolkien, dondurma ve önemsiz şeylere olan sevgimiz ortaklı.

O ilk günden beri arkadaşlık.

Coop bölge okulunda ortaokul öğrencilerine İngilizce öğretiyordu ve kız kıza vakit geçirebilmek için ayda en az bir kere bir araya gelmeye çalışıyorduk.

Kimi bekâr kadınlar için kız kıza vakit geçirmek; bara, gece kulübüne ya da en azından restorana gitmek anlamına gelebilirdi, Coop ve benim içinse, arka bahçedeki piknik masasında pizza eşliğinde zorlu bir remi⁵ oyunu demektir. Üstüne üstlük, beş yüz remi de oynamıyorduk. Hayır, biz ciddi anlamda *zorluyduk* ve bin remiden aşağısı bizi kesmiyordu.

Kafamıza eserse ve tam anlamıyla delirmişsek, iki bin remi oynamayı da deniyorduk.

Bu gece ısınabilmek için bahçe ateşini yaktım. Bunun bir sonraki sezona kadar dışarıda kız kıza vakit geçireceğimiz son gece olabileceğini fark ettim. Bir dahaki ay, içeri geçmek zorunda kalacaktık.

Piknik masam ve bahçe ateşim, evimle çılgın bahçemin ortasında kalıyordu. Bu gece, bahçe yaz boyunca

⁵ Bir iskambil oyunu çeşidi.

olduğundan daha gürültülüydü. Elma ağacının dallarına sıkıca tutunmakta ısrar eden yaprakları, rüzgârda hafif hafif hışırdıyorlar. Piknik masasının hemen ilerisindeki limon otu bu yaz fazlaca boy atmıştı; artık kurumuş olduğu için de, elma yapraklarıyla uyum içinde derin derin hışırdıyordu. Her ikisi de sesleriyle ateşten ara ara gelen çatırtıyı bastırıyorlardı. Rüzgâr her esişiyile sesleri daha da derinleştirerek yalnızca bahçenin bildiği şarkıyı orkestra şefi misali yönetiyordu sanki.

Coop'un gelişiyle bahçemin şarkısını unuttum. Remi seanslarımız fazlasıyla gürültülü hale gelebiliyordu. Coop cırlak bir zafer nidasıyla kartlarını açtı. "Hah. Bu el de benim. Yaz bakalım."

Alay edercesine homurdandım ki bu da maraton şeklinde oynadığımız oyunlarda beklenen şeydi. Bizde neza-ketle kaybetmek yoktu. İkimiz de zorlu olduğumuz için, isteyince gayet kavgacı ve alaycı olabiliyorduk. "Beş yüz yerine binliği oynamamız iyi oldu. Yoksa-"

Coop lafımı kesti ve cümlemi tamamladı. "Yoksa, bu oyun rekor sayılabilecek bir sürede biterdi."

Çitin üstünden birdenbire yeni komşumun kafasının belirdiğini gördüm. "Her şey yolunda mı, Piper?"

Yandaki evde yalnızca birkaç haftadır yaşıyor olsa da, ilk gün haklı çıkmıştım; gerçekten de iyi bir komşuya benziyordu. Sözlerimi dikkate almış ve ikinci haftasında kapıma gelip bir bardak şeker istemişti. Bu tam da komşulardan beklenecek çok klişe bir hareket olduğu için bardağını uzatırken gülmüştüm ama bu sefer o da işin espri-sini anlayıp benimle beraber gülmüştü.

"Ned, gelsene," diye seslendim. "Seni arkadaşımıla tanıştırmak istiyorum."

Coop yüksek sesle, “*En iyi* arkadaşıyla,” diye şart koştu. “En iyi arkadaşım,” diye düzelttim.

Dakikalar sonra Ned evlerimizin arasındaki kapıyı açıp bahçeme ilk defa girdi.

“Vay canına,” dedi.

Dönüp baktığımda bahçemin curcunasının alev ışığında bile rahatlıkla görülebildiğini fark ettim.

“Üst kattaki pencereden ağaç tepelerini görebiliyorum, yani... hummalı bir çalışma olduğunu biliyordum ama buradan bakmak çok başkaymış.”

Güldüm. Bir yazar olarak, *bakış açısının* her şey demek olduğunu iyi bilirdim. “Burası her yıl biraz daha hararetleniyor,” dedim ona. Ardından onları tanıştırdım. “Ned, bu benim arkadaşım Julie Cooper.”

Julie isminden nefret eden Coop, “Bana Cooper de,” diyerek elini uzattı.

“Edward Chesterfield,” diyerek elini sıktı. “Ned.”

Coop küçük bir kahkaha attığında, “Koç Koltuk”u hatırladığını anlamıştım. Onunla yeni karakterimi paylaşmamalıydım, ilhamımı nereden aldığımı ise kesinlikle söylememeliydim.

Bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi, yalnızca, “Bir sürü pizzamız ve katılmak istersen kart masasında boş yerimiz var,” dedi.

Piknik masasının ortasındaki kart yığınının göz atarken, “Ne oynuyoruz?” diye sordu. “Poker mi yoksa-”

“Beş yüz remi,” dedi Coop.

“Tabii en az bahçem kadar çılgın olduğumuz için bir beş yüz daha ekledik, o yüzden bin remi oynuyoruz,” diye düzelttim. “Evet, kurallara yaptığımız saygısızlıktan dolayı şok olduğunu biliyorum.”

Ned sıırıttı. “Şu an kesinlikle şoktayım. Beni de katın.” Oturduğunda kendine bir dilim pizza aldı.

Bir saat kadar oynamıştık—ben yeni yordum—ki arka kapıdan Mela’nın Ned’e seslendiğini duyduk.

Ned, “Pip’deyim,” diye seslendi ona. “Neden buraya gelmiyorsun?”

Mela, “Tamam,” dedi, fakat Cooper bile sesindeki hoşnutsuzluğu fark etmişti; çünkü bana *nesi var bunun*, bakıştı attı. Hiçbir fikrim olmadığı için omuz silktim.

Taşıdıktan birkaç gün sonra Ned bizi tanıştırmıştı ve Ned’in evine girip çıkarken ona el sallamayı alışkanlık haline getirmiştim ama Ned yanında olmadığı sürece beni yok sayıyordu. Beni bu sefer de görmezden geldi ve arka bahçeye girdiğinde yalnızca Ned’e gülümsedi. “Seni bulamayınca endişelendim,” dedi.

“Affedersin. Geleceğini unutmuşum. Kart oyunu oynuyorduk.”

Geleceğini unutmuş olması Mela’yı hiç de mutlu etmemiş gibi görünüyordu.

Hem Ned’e kızdığını hem de Coop’la bana görünmezmiş gibi davrandığını fark etmiyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Houdini⁶ bile Mela’nın eline su dökemezdi.

“Merhaba, Mela. Sanırım arkadaşım Coop’la tanışmamıştınız,” dedim.

Bir an için görünür hale gelmiş olmalıyız ki memnun gözükme de, “Memnun oldum,” diye cevap verdi. Ardından bizi yine görünmez kılarak, “Ned, izleyeceğimiz filmi getirdim,” dedi.

“Remi oyunumuza katılabilirsin,” diye teklifte bulundu Coop. “Açsan, Ned bir dilim pizza bırakmıştı sanırım.”

⁶ Enteresan ve tehlikeli kurtulma numaralarıyla ünlü, Macar asıllı ABD’li ilüzyonist.

Mela başını iki yana salladı. “Uzun bir hafta oldu. Sadece oturup film izlemek ve *erkek arkadaşım*la rahatlamak istiyorum.” Başkası hak iddia etmesin diye olsa gerek, *erkek arkadaşım* ifadesini iyice vurguladı.

“Tabii, tatlım,” dedi Ned. “Oyun için teşekkürler, hanımlar.”

“Her zaman,” dedim.

Mela, Ned’e fiziksel olarak pek temas etmiyordu ama onu bahçeden dışarı sürüklüyor gibiydi.

Ned’in arka kapısının çarpılarak kapandığını duyduktan sonra Coop, “Sanki on yaşındayım, uyku saati gelen arkadaşımı da annesi eve sürüklüyor,” diye fısıldadı.

Güldüm, ardından ciddileşerek, “Mela benden pek hoşlanmıyor,” diye kabul ettim.

“Böyle gidersen yakında azizeliğe aday gösterileceksin. Ben senden hoşlanıyorum ve oldukça zevkliyimdir. Bir insan neden senden hoşlanmaz ki?” diye sordu Coop.

Mela’nın benden hoşlanmıyor oluşu ve birbirimizden haberdar olduğumuz şu birkaç haftalık kısa zaman dilimi içinde ona ne yapmış olabileceğimi bilmemek beni rahatsız etse de, “Dünya çok gizemli bir yer,” diye espri yaptım. “Azizeliğin öyle bir şey olduğunu sanmıyorum, ayrıca nasıl bir şey olursa olsun, adaylar listesinde adımın olmadığına eminim.”

Coop hayatımda olduğu için şanslıydım. Herkesin hayatında kendisinin en iyi yönlerini görebilen bir arkadaşı olmalıydı. Kusurları fark etmeyen, fark etse bile görmezden gelen birisi.

Benim hayatımda Coop vardı, yani Mela’nın benim yeni, en iyi arkadaşım olmasına ihtiyacım yoktu ama kibar davranmaya çalışmıştım. Ned’le sohbet ederken o

geldiğinde, onu da sohbete her zaman dahil etmeye çalışıyordum.

O dahil olmak istemiyordu.

Ona gıcık kız kardeşini falan mı hatırlatıyordum acaba?

İlkokuldayken kızıl saçlı bir kız Şükran Günü gösterisindeki rolünü elinden mi almıştı?

Acaba...

Akşamın geri kalanında aklım yeni fikirler üretmeye devam etti. Coop gittiğinde, gelecekte yazacağım hikâyelere ilham olması için aklıma gelen birkaç acabayı not ettim, ardından günlüğümü alıp arka bahçeye çıktım, sönmeye yüz tutmuş ateşin yanına bir sandalye çekerek Amanda'ya ikinci mesajımı yazdım.

Sevgili Amanda,

Belki de yazarlık kaderimde vardı; çünkü kendine acabalı sorular sormaya her zaman meyilli biri olmuştum.

Acaba benimle kalsan nasıl olurdu?

Acaba seni evlatlık vermekten vazgeçsem nasıl olurdu?

Acaba benimle kalsan, fakat bir bebeğe bakarken üniversitede okumayı başaramayıp lisedeki gibi restoranda çalışsam nasıl olurdu? Maaşımla güçbela geçinir, şehrin ücra köşelerinde yaşardık, sonra sen bir çeteye girerdin...

Ya da benimle kalsan ve bekâr bir anne olarak üniversite okumayı başarabilsem ama derslerim çok fazla vakit alsa ve sen sevdiğini hiçbir şekilde hissetmesen nasıl olurdu?

Acaba...

Seni yanımda tutabilmenin, kendi yaşadığım çocukluğu sana verebilmenin bir yolunu bulamamıştım. Çok zengin olmasalar da rahatlıkla yaşamını sürdürebilen bir

anne babaya sahiptim. Akşamları masasına oturup ödev yapan değil, sana kitap okuyan bir anneye sahip olmanı istedim. Senin gördüğü en iyi, en zeki, en harika şey olduğuna inanan bir babaya sahip olmanı istedim.

Benimle kalsan nasıl olur diye düşünmeye devam etmiştim ama her birinin arkasından acabaların en büyüğü geliyordu. Bunu önemsememezlik edemezdim.

Büyük büyükannem kadar güçlü olup seni başkasına emanet etsem ve sana kendi yaşadığım çocukluğu versem acaba nasıl olurdu? Seni evlat özlemiyle yanıp tutuşan ve benimki gibi bir gelecek sunacak, zamanları, tecrübeleri ve maddi durumları iyi olan bir aileye versem acaba nasıl olurdu?

Acaba gerçekten de büyük büyükannem Rose kadar güçlü biri olabilir miydim? Annem ve babam ikinci ad olarak bana onun adını vermişlerdi. Piper Rose George.

Büyükbabamın annesiydi ve ben küçükken büyükbabam her zaman ondan hikâyeler anlatırdı bana. Anlattıklarının onun ve annesinin olduğu kadar, benim de hikâyemmiş gibi geldiğini pek çok kez söylemişti bana.

Büyükbabam eskiden kelimenin tam anlamıyla annesinin kopyası olduğumu söylerdi. "Onun saçları da kiraz domatesleri kadar kırmızıydı," derdi.

Büyük büyükannem Rose çok çocuklu ve dar gelirli İrlandalı bir ailede büyümüş. Yalnızca on altı yaşındayken büyük büyükbabamla evlenmiş. Büyük büyükbabam demirciymiş ve ona rahat bir hayat sunmuş. Sonra büyükbabam doğmuş ve mutlu mesut yaşıyorlarmış. Fakat bebekleri, yani büyükbabam yalnızca iki aylıkken, büyük büyükbabam bir at tarafından başından darbe almış ve iki gün sonra hayatını kaybetmiş.

Rose kendisi ve büyükbabamın geçimini sağlayabil-

mek için bir otelde kat görevlisi olarak işe girmiş. Büyük-babamı bir o akrabaya, bir bu akrabaya bırakmış.

Büyükbabam beş yaşına geldiği zaman, Rose ona daha iyi bir hayat sağlayabilmek adına ondan vazgeçme kararı almış.

Beş yaşındaki oğlunu Amerika'ya, uzun yıllardır görüşmediği ablasıyla yaşamaya göndermenin ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordum. Bu yıllardır görüşmediği, hiç evlenmemiş ablası Nettie, mektuplarında bir koca değil yalnızca evlat özlemi çektiğini anlatmış ona.

Rose oğlunun en iyi imkânlarla sahip olmasını istiyormuş. Ablası hem evlat özlemiyle yanıp tutuşuyor hem de okulda çalışıyormuş. Rose'a da büyükbabamın en iyi eğitimi alacağına ve onu kendi oğluymuş gibi büyütüp seveceğine dair söz vermiş.

Böylece Rose büyükbabamı daha önce hiç gitmediği bir ülkeye, hatırlamadığı ve yalnızca mektuplar aracılığıyla tanıdığı ablasına giden o gemiye bindirmiş.

Doğrudum ve günlüğü kucağıma koydum. Koyu kırmızı ve turuncu korlar kayboluyordu ve bir kez daha bahçedeki müziğin farkına vardım. Bir fısıltıya benziyordu.

Hamile olduğum zamanlarda Rose'un büyükbabamı uzaklara gönderişini pek çok defa kafamda canlandırmış ve metanetine hayret etmiştim. Ben de onun gibi güçlü olmak istiyordum.

Arkama yaslandım ve günlüğü elime aldım.

O sahneyi yüzlerce kez hayal ettim. Kalabalık rıhtımın önündeki büyük gemiyi düşündüm. Kafamın içinde Erie Gölü Zaferi'ndeki Niagara gemisi gibi gözüküyordu. Geminin replikası günümüz Erie'sinin gurur ve neşe kaynağıydı. Büyükbabamın bindiği geminin ondan çok daha modern olduğunu tahmin edebiliyordum ama yine de o sahneyi hayal ederken Niagara'yı görüyordum.

Rose'un büyükbabamın yanında dizlerini kırıp onu kendisine bastırıldığını görebiliyordum. Alnından öpüyordu. Sevgisini var gücüyle ifade etmeye çalışıyordu, ondan ayrılıyor olmasına rağmen.

Hayalimde, Rose boynundaki madalyonu çıkarıp onun boynuna takıyordu. Büyükbabam öldüğünde o madalyonu bana bırakmıştı. İçinde Rose'la demirci eşinin fotoğrafı vardı.

Rose o madalyonu da büyükbabamla beraber okyanusun ötesine göndermiş; çünkü geldiği yeri unutmasını istemiyormuş.

Sevildiğini unutmadığından emin olmaya ihtiyacı varmış.

Rose otelde çalışmaya devam etmiş. Büyükbabamın bakımı için Nettie'ye her ay para gönderirmiş. Ama Amerika'ya gitmesi için gereken parayı hiçbir zaman biriktirememiş.

Rose on iki yıl sonra, büyükbabam on yedi yaşındayken ölmüş.

Büyükbabam için hayal ettiklerinin gerçeğe dönüştüğünü hiçbir zaman öğrenememişti. Büyükbabam, Nettie teyzesini çok sevmişti. Kitaplarla arası çok iyi olmuş, üniversite okumuştı. Öğretmen olmuştu.

Şuna inanıyordum ki fedakârlıklarının ona iyi bir hayat sağladığını bilseydi, Rose çok gururlanırdı.

Amanda, hamileliğim boyunca, acaba ben de Rose kadar güçlü olabilir miyim diye düşündüm. Senin ihtiyaçlarını ön planda tutabilir miydim?

Benimle kalsan nasıl olurdu diye düşündüğüm zamanlarda, aklıma senin için istediğim çocukluğa kavuştuğun bir senaryo hiç gelmedi. Annemle babam bana yardım et-

meyi teklif etti ama onların yardımına rağmen seni birçok şeyden mahrum bırakacağımdan korktum.

Fakat ya bende tıpkı Rose gibi senden vazgeçersem nasıl olurdu? Kendime bu soruyu sorduğumda, kafamda mutlu bir çocukluk geçirip harika bir genç kız olduğun pek çok senaryo canlandı.

Senin için en iyi olan hangisiydi?

Kendime bu soruyu sorduğumda, cevabı çoktan biliyordum.

O ağustos günü seni tıpkı Rose gibi bir saat sarmaladım, sana sarıldım ve başkasına emanet ettim. Annenle babana bıraktım seni. "Elveda, Amanda," diye arkandan seslendim. Seni, sana veremediğim hayatı vermek üzere eve götürdüler.

O hayatın içinde ben yoktum.

Gözyaşlarım akarken, Rose'un bu kararı vermesinin ne kadar zor olduğunu daha da iyi anladım. Seni dokuz ay sevmiş, bir saat boyunca sarmalamıştım. Rose ise büyükbabamı beş yıl boyunca sevip sarmalamıştı.

Evlad Edinme Kurumu'na senin için bir mektup bıraktım. Umarım yeteri kadar büyüdüğünde ailen mektubu sana ulaştırır.

Zarfin içine Rose'un madalyonunu da koydum, böylece seni, tıpkı Rose gibi, kendimden ayıracak kadar sevmiş olduğumu anlayabilirsin umarım.

Sevildiğini anlayabilirsin umarım.

Hâlâ da seviliyorsun.

*Sevgilerimle,
Piper Rose.*

Lise İki





Üçüncü Bölüm

Yine okulun ilk günüydü. Bir okul gününe göre hava sıcaktı. Yalınayaktım, şort ve eski bir *Sefiller* tişörtü giyiyordum. Sıcak çay yerine buzlu çay içiyordum.

Günümün büyük çoğunluğunu verandada çalışarak geçirmiştim. Ama sözcükler bir süre önce tükenmişti. İsteksizce devam ediyordum.

Yanımdaki masanın üzerinde duran günlüğe baktım. *Bugün yazacağımı* biliyordum.

Sevgili Amanda,

Burada yine okulun ilk günü geldi çattı. Bu sabah ön verandada oturdum ve yeni eğitim yılına hazır vaziyetteki tüm o öğrencilerin caddenin karşısına gelişlerini izledim. Oldukça sıcak bir yaz günüydü, okulların ilk günü olduğu için yaz henüz Erie'yi bırakmak istemiyordu sanki.

Çocuk kalabalığının içinde tanıdık yüzler de vardı. El salladılar ve, "Günaydın," ya da, "Selam Bayan Pips,"

diyerek selam verdiler. Her zamanki gibi hem yeni gelenler, yani anaokul öğrencileri, hem de bir üst sınıfa geçenler bir aradaydı.

Sana yazarken paydos zili vakti geldi neredeyse. İlk günleri bittiğinde çocukların koşuşturarak dışarı akın edeceklerini biliyordum.

Geriye sadece yüz yetmiş dokuz gün kalmıştı.

Bu sene lise ikiye geçtin. Umarım geçen sene gittiğin okula devam ediyorsundur. Böylece eski arkadaşlarınla tekrar görüşebilir, ilk derslerine girerek bu seneki derslerinin nasıl olacağını öğrenebilirsin.

Okulun ilk gününü her zaman çok sevmişimdir. O kadar fazla olasılık vardır ki. Her şey mümkün gibi gelir insana.

Öğretmenler ders kitaplarını dağıtırken sevinçten havalara uçardım. Şanslıysam, kitaplar yepyeni olurdu. İlk açıldığı zaman kapağının çıkardığı hışırtıtttt sesine bayılırdım. Kokusuna bayılırdım. Kutucuğun içine adımlı yazmaya, böylelikle kullandığım ve kullanacağım yıllar boyunca kitabın üzerinde hak iddia etmeye bayılırdım.

Hem de yıllar boyunca.

Günlüğü kucağıma bıraktım ve caddenin karşısındaki okula baktım. Amanda okulun ilk gününü bu zamana kadar on kez yaşamıştı.

Hayır, anaokulunu da sayarsak on bir oluyordu.

Kreşe de gittiyse daha fazlaydı.

Acaba okulu sevmiş miydi? Öyle olduğunu umuyordum.

Onunla hiç yaşayamadığımız dakikalar ve hiç yapamadığımız konuşmalar nedeniyle bir özlem dalgasına kapıldım.

Günlüğü tekrar elime aldım. Amanda'yla konuşabilme

fırsatım vardı. Belki bu tek taraflı bir sohbetti ama bir bakıma böylesi daha kolaydı.

Seni kollarımın arasına alalı çok uzun zaman oldu. Sadece dokuz ay benimleydin, kısa bir saat için kollarımdaydın ama yine de bütün hayatımı senin üzerine kurdum.

Ee, yeni bir okul yılına hangi hikâyeyle başlamalıyım?

Sana ne iş yaptığımı anlatmadım.

Ne yaptığımı düşündüğümü bilmiyorum. Belki bu da senin için bir hayat dersi olabilir. Kendine bir yol çiz ama yön değiştirmekten de korkma.

Aslında, üniversiteye hemşire olmak için gitmiştim.

Ve en başta, kadın doğumda çalışırım diye düşünmüştüm. Fakat pediatriye staj yaptım ve orayı çok sevdim. Bir süre için, hayatımın geri kalanını orada çalışarak geçirebileceğimi düşündüm.

Annem çocuklarla her gün çalışmakla, seni bıraktığım için kendimi cezalandırdığıma inanıyordu. Ama kesinlikle öyle değildi. Sana daha iyi bir hayat verdiğim için cezalandırılmam gerektiğini hiç düşünmedim. O zamanlar seni imkânları daha iyi olan bir aileye vermenin bir sevgi göstergesi olduğuna gönülden inanıyordum, hâlâ da inanıyorum. Büyükanne Rose'un yaptığı gibi, bu da benim sana hediye idi. Artık senin için istediğim ama sana veremeyeceğim geleceği sağlayabilecek bir ailenin kollarındaydın.

Hayır, çocuklarla çalışmak ceza değildi benim için. Avantuydu. Ne zaman ağlayan bir bebeği rahatlatsam, seni rahatlatıyordum. Ne zaman hasta ve yalnız bir çocuğu kollarıma alsam, seni kollarıma alıyordum.

Sen beni hemşireliğe götürdün, hemşirelikse beni gerçek tutkuma, hikâyeler anlatmaya götürdü.

Nasıl mı? Pediatriye yaklaşık iki yıldır çalışıyordum ve bölümümüzü düzenli olarak ziyaret eden beş yaşında bir hastamız vardı. Hasta mahremiyetinden dolayı sana onun ismini ve neden sürekli oraya geldiğini söyleyemem ama erken doğmuştu ve günleri çoğunlukla bir mutlu, bir dehşet içinde geçiyordu.

Bir gece bana, "Bayan Piper, küçük bir kızınız mı var?" diye sordu.

Dünyanın bir anlığına dönmeyi bıraktığını hissettim. Her şey durmuş gibiydi. Etrafımdaki her şey son derece durgundu. Hareket edemiyordum. Kaybettiğim şeyi bana hatırlatan sözler karşısında kalbimin atmayı bırakacağını sandım.

Hayır, kaybettiğim değil. Kendi isteğimle verdiğim şeydi.

Yavaşça, kalbim tekrar atmaya başladı. İlk vuruşu beni neredeyse sağır edecek şekilde kulaklarımı doldurdu.

Fakat kalp atışlarımla beraber yavaş yavaş kendimi topladım ve dünya tekrar dönmeye başladı. Yine de bu basit soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Cevap vermek yerine, ben de ona soru sormayı seçtim. "Neden sordun, tatlım?"

"Çünkü iyi bir anne olurdunuz."

Bu kez acıya hazırlıklıydım. Kendimi kollamıştım. Bu masum yorum içime işlerken, dünya ve kalbim her zamanki ritimlerine devam ettiler.

"Teşekkür ederim." Beni acıtmış, kalbimdeki yaranın kabuğunu kaldırmıştı. Kendime tamamen iyileştiğimi ne kadar söylersem söyleyeyim, bu yaranın kabuğu en ufak bir hareket veya sözle kalkıyordu.

İltifatı, yeniden açılan yaranın kanamasını önlemişti

yine de. Dediğim gibi, senden vazgeçmenin iyi bir anne olmanın göstergesi olduğuna inansam da, bu beni ne seni özlemekten ne de incinmekten alıkoyamazdı.

Çektiğim acıyı fark etmeden, “Bana bir hikâye anlatabilir misiniz?” diye sordu.

Vardiyam neredeyse bitmek üzereydi, o yüzden kafa salladım. “Hemşire Abbey’i bulup bir kitap getireyim.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, kitaptan değil. Kendi kafanızdan bir hikâye olsun.”

Buyruğuna rağmen on dakika sonra elimde bir kitapla döndüm. “Bu çok güzel bir hikâye,” diye lafa girdim.

Başını yine iki yana salladı ve, “Hayır, kendi kafanızdan bir hikâye olsun,” diye tekrarladıktan sonra, ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi, “En iyileri onlar,” diye ekledi.

Bana öyle bir baktı ki, yalnızca en iyi hikâyelerin onun için yeterli olabileceğini söyler gibiydi.

Kaçınılmazı kabullenerek, “Bir kız var mı-”

“Hayır. Hikâyeler ‘Bir Zamanlar’ diye başlar.”

“Bir zamanlar bir kız varmış,” diyerek bir isim düşündüm ve bir anda aklıma geldi. “Adı da Belinda Mae Abernathy’ymiş.”

Sempatik bir şekilde, “Bu çok uzun bir isim,” dedi.

“Evet, evet, öyle. Ve bir sorun varmış...”

Belinda Mae işte böyle doğmuştu. İsmi nereden geldiğinden emin değilim ama bir anda aklıma gelmişti ve yarattığım küçük kızı görebiliyordum. O yıl boyunca birçok hasta için Belinda Mae’nin fazlaca uzun olan ismi, ayakkabılarını bağlamayı öğrenmesi ve hem dostu hem de düşmanı olan Sophia Tanya’yla ilgili bir sürü hikâye uydurdum.

Ve günlerden bir gün, yeni bir hastaya hikâyemi anlatıyordum ki annesi içeri girdi. Annesinin kız kardeşinin çocuk kitapları basan bir yayınevinde editör olduğunu o zamana kadar bilmiyordum. Kız kardeşini aradı, hikâyeyi anlattığında ise editör, onu aramamı istedi.

O hikâyeleri anlatarak onca zaman geçirdikten sonra kâğıda geçirmek kolay olmalıydı ama olmadı. Yine de birkaç ay sonra editöre Belinda Mae hikâyelerinin ilk ikisini gönderdim, sonra ise...

Karşıma çıkan o ilk editör beni kanatlarının altına aldı ve yazma sanatıyla ilgili bana çok şey öğretti.

Yerel klinikte bana ihtiyaç duyulduğunda gönüllü olarak hâlâ çalışıyorum ama artık tam zamanlı bir yazarım. Senin sayende.

Ve bu gece... Bu gece de senin sayende gerçekleşecek.

*Sevgilerimle,
Piper.*

Günlüğü kenara bıraktım. Bu günlüğe Ned yandaki eve taşındığında başlamıştım. Sadece bir yıl mı olmuştu?

Coop bu sene caddenin karşısında öğretmenlik yapıyordu. Ondan bıkmacığımın emindi ama ben bıkmayacağımı biliyordum. Benden yaratıcı yazarlık dersiyle ilgili yardım bile istemişti.

Paydos zili, yeni eğitim yılının ilk gününün bittiğini söylüyordu. Okulun giriş kapısı hızla açıldı ve boy boy çocuklar basamakları uçarcasına indiler. Bir yandan da çığlık atıyor, gülüyor, koşuyor ve bağırıyorlardı. Gün boyunca sınıflarında oturmak onlar için tahammül sınırlarının ötesinde bir cezaydı ve belli ki o hapsolmuş enerjinin acilen dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

Amanda için okuldan çıkışın nasıl olduğunu merak ettim. Gittiği liseden bir grup arkadaşıyla birlikte gülerek ve günlerinin nasıl geçtiği hakkında konuşarak mı çıkıyordu okuldan?

Bu sene lise ikiye gidiyordu, yani okulun çok da garip ve yabancı gelmediğini tahmin ediyordum... Başka bir yere taşınmadılarsa tabii.

Oh, umarım ailesi çok fazla ev değiştirmiyordur. Umarım Amanda hâlâ ailesinin onu hastaneden alıp götürdükleri evde yaşıyordur ve umarım Amanda ilköğretimdeki arkadaşlarıyla lisede de görüşmeye devam ediyordur.

Her doğum gününde annesinin, koridorda boyunun ulaştığı yere işaret koyuşunu görebiliyordum. Evlerini dolduran anılar, aile içinde sohbet konularına dönüşüyorlardı.

Birbirlerine, “Hatırlıyor musun?” diye sorular soruyor, kahkahalarla gülüyorlardı tekrar tekrar anlatılan hikâyelere.

Böyle olduğunu umuyordum.

Bir sözcük her şeyi hemen hemen özetliyordu. Umuyordum.

Son bir yıldır doldurmakta olduğum günlüğün yumuşak deri kapağını okşadım. Hikâyelerin yanı sıra, Amanda için olan umutlarımla doluydu.

Her gün yazmamıştım. Hayır, bu deftere yazmak fazla can yakıcıydı. Fakat birkaç haftada bir, bazen ayda bir, bir şeyler karalıyordum. Bir gün Amanda’nın da bu defteri okumasını, yazdığım hikâyelerin de aile arasında sohbet konusu olmasını diliyordum. “Hatırlıyor musun?” diye soruyordu Amanda da.

Bugün bu deftere yazmaya gerçekten vaktim yoktu ama yine de hikâyelerimi anlatmaya ilk başladığım günü yazmasam olmazdı.

Yazmayan insanlara bu çılgınca gelebilirdi ama yirmi beş yaşından beri yazıyordum. Bu da altı yıl öncesiydi. Hâlâ belli bir hikâye veya sahnenin beni çağırdığını duyabiliyordum. Bu çağrı geldiği zaman, ertelemek veya beklemek yoktu. Gecenin bir yarısı aklıma gelen sahneler için başucumda not defteri olurdu. Ben—

Ned garaj yolundan ön verandama doğru gelip, “Selam, Pip,” diyerek derin düşüncelerimden uyandırdı beni.

Buraya taşındığından beri, bir yıldır, bana ilk ismimin uzun haliyle seslenmesi konusunda başarısız olduğumu itiraf etmek zorundaydım. Daha ilk andan itibaren ben onun için *Pip*’tim.

Kendisini bunu yapmamaya ikna edemesem de, onunla uygun bir şekilde nasıl dalga geçebileceğimi geçen yıl öğretmişti neyse ki.

“Banka soyguncusu falan yakalayabildin mi bari?” diye sordum.

İçini çekti. “Yine o günlerden biri mi?” Hâlâ elimde tuttuğum deftere baktı gözucuyla.

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Dizüstü bilgisayarında ne zaman çalışsan, yüzünde güller açıyor. Bazen, yemin ederim ki klavyenden dışarı kelekler süzülüyor. Fakat ona karaladığın günlerde öyle... olmuyorsun.” Ben daha karşı çıkamadan, elini kaldırdı. “Oraya her ne yazıyorsan, bana ayı tuzağına yakalanan adamı çağırıştırıyor.”

İşte bu, daha önce hiç duymadığım bir kıyaslamaydı. Açıkçası, günlüklerin ve ayı tuzaklarının birbiriyle ne gibi bir bağlantısı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Efendim?”

Bana tartışmanın galibi kendisiymişçesine bakarak, “O tuzaktan kurtulmak canını acıtacak olsa da, onun için

en iyisi ondan kurtulmasıdır. O deftere yazdığın şeyler canını acıtıyor, fakat yazmayı bitirdiğinde iyi olacaksın... Bir başka zamana kadar,” diye açıkladı.

Buna verecek bir cevap bulamadım, çünkü açıkçası, söylediklerinde haklıydı.

Ned’le arkadaş olmuştuk. Bir bardak şeker isteyebileceğim türden bir komşuydu. Onda varsa, mutlaka benimle paylaşırdı. Ama her ne hikmetse, en başta olduğu gibi, şeker veya herhangi bir şey isteyen daha çok o oluyordu.

Tabii ki bu komşuluğumuzun tek taraflı olduğunu göstermiyordu. Birkaç ay önce anahtarlarımı arabamda unutunca kapısının nasıl açılacağını Ned bulmuştu. Ve geçen kış kar yağışının yoğun olduğu zamanlarda, tıpkı öbür tarafında oturan yaşlıca komşu Bayan W’ye yaptığı gibi, yol kenarındaki ve garaj yolundaki karları temizleyerek bana sürpriz yapmıştı.

O ilk günden beri iyi bir komşu olmuştu. Fakat onu sadece selam verilecek sıradan bir komşu olmaktan çıkaran, kışın verandanın fazlaca soğumasıyla birlikte koltukta laflamalara dönüşen küçük sohbetlerimizdi. Bayan W’nin karlarını ben de temizleyebilirdim ama çok görüşmüyorduk. Yazar olduğumu hatırladığını bile sanmıyordum. Hayır, Ned diğer komşularımdan farklıydı.

Araba olayından kısa süre sonra anahtarlarımın yedeğini yaptırdım ve onun evine bıraktım, o da ne olur ne olmaz diyerek bana kendi anahtarlarının yedeklerini verdi. İkimiz de Ned’in anahtarlarını unutma veya başka bir sorun yaşama ihtimalinin düşük olduğunu biliyorduk. Disiplinli ve her şeyi kitabına uygun yapan bir adamdı.

“Pekâlâ, kitaplardan ve ayı tuzaklarından konuşmayı bırakalım,” dedim. “Bu gece gelecek misin?”

Kafa salladı. “Evet. Patronum şirket için masa ayarlamış.”

Geçen yıl sohbetlerimiz sayesinde, Ned’in emekli polis olduğunu öğrenmiştim. Yaşlı falan değildi. Fakat Detroit’deki polis gücünden ayrılıp burada, Pennsylvania’da özel dedektif lisansını almış ve Erie’nin yerel hukuk bürolarından birinde çalışmaya başlamıştı. Ona ara ara *Columbo* veya Özel Dedektif *Magnum* diyerek takılırdım, o da beni işinin o televizyon dizileriyle alakası olmadığına ikna etmeye çalışırdı sürekli. Firmadaki avukatların bütün ayak işlerini o yapıyordu. Görgü tanıklarını bulup görüşüyor ve mahkemeye gelmelerini sağlıyordu. Kaza ve cinayet mahallerinin fotoğraflarını çekiyordu.

Bir Fox Mulder değildi yani.

Kış boyunca *X-Files* dizisinin bir sürü bölümünü izlemiştik ve ona bazen Fox diyordum. Bunu rahatsız edici buluyormuş gibi davranıyordu ama hoşuna gittiğini düşünüyordum.

Ne polisten ne de şimdi onun yaptığı işleri yapamayacağımdan çok emindim.

Gerçekten, çok çok emindim.

Belki de polisiye roman yazmaktansa genç yetişkin kitapları yazmamın sebebi buydu.

Ya da aşk romanları yerine.

Evet, aşk romanı yazmak kesinlikle bana göre değildi. Bunu düşününce güldüm.

“İşte yine aynı şey, Pip.” Ned eğlenmişe benziyordu.

“Affedersin. Bunu yapmak istememiştim.” Bir şeyler garip zamanlarda aklıma gelir, düşünceler birbirini kovalardı. İlham gerçeklikle çatışıyordu.

“Bu sefer ne dedim de seni eğlendirdim bakalım?” diye sordu Ned.

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey. Sadece eğer olur da bir gün başka türde yazmayı seçersem aşk romanı yazmamalıyım diye düşünüyordum; çünkü biliyorsun ki yazarların bildikleri konuda yazması gerektiğini söylerler.”

Neşesi kayboldu ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. “Aslında sana uygun birisi var. Belki bu gece tanışabilirsiniz. Mela ve ben sana bu konuda yardım edebiliriz.”

Ned Chesterfield’den böyle bir yardım alacağıma ölürüm daha iyi. Bundan kötü olan tek bir şey varsa o da yardım etme işine Mela’nın da dahil olması olabilirdi. Benden hâlâ hoşlanmıyordu ama sanırım sonunda Ned’le olan ilişkisinde tehdit oluşturmadığımı anlamıştı.

“Oh, birisi vardı. Bir zamanlar.” Omuz silktim, küçük bebeğimi uzun uzadıya anlatmak istemiyordum. “Bilirsin işte, balık kaçtı.”

Bu neredeyse yalan sayılabilirdi. Amanda kaçmamıştı. Onu ben vermiştim. Sonuçta attaya gitmişti.

“Denizde başka balıklar da var,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Benim için yok. Ben japon balığıyım, kendi akvaryumumda mutlu mutlu yüzüyorum.”

Benden o ilk hikâyeyi anlatmamı isteyen hastam gibi, bütün iyi hikâyelerin neden *bir zamanlar* diye başladığını şimdi anlıyordum. Ve ben de bir zamanlar, günün birinde evlenip daha çok çocuk sahibi olabileceğimi düşünüyordum, fakat kendimi kandırıyordum ve aslında bunları yapamayacaktım. Demek istediğim, ya Amanda bir gün gelip beni bulursa? Onu verdiğimi, başka çocukları yanımda tuttuğumu anlardı. Böyle bir acıyı hiç kimseye yaşıtmak istemezdim, özellikle de sevdiğim çocuğuma.

Ned anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “*Onunla* tanışma-

dan kesin konuşma. Bu adam tam sana göre. Görür görmez fikrini değiştireceksin.”

El sallayıp evine doğru yöneldi, ardından arkasını döndü. “Partin için üzerimi değiştireceğim. Sen de her şeyi bir kenara bırakıp hazırlanmaya ne dersin?”

“Kibar yoldan saçlarımın evcilleştirilmeye ihtiyacı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Bazen, böyle yoldan çıkmış olmasalardı kızıl saçlarımın o kadar da kötü olmayacağını düşünürdüm, fakat kafasına göre takılan saçlara sahip olmak iki kat kötüydü.

“Hayır,” dedi Ned kıkırdayarak. “Kibar yoldan bir galaya, özellikle de ev sahipliği yaptığın galaya delik deşik bir pantolon ve ‘*Abernathy’nin Kuralları*’ yazar bir tişörtle katılamayacağını hatırlatmaya çalışıyordum.”

Önüme baktım ve Belinda Mae Abernathy’nin promosyon tişörtlerinden birini üzerime geçirdiğimi fark ettim. “Sanırım haklısın.”

“Her zaman öyleyim,” diye güvence verdi bana.

Cevap olarak alaycı bir şekilde güldüm. Yine de kılık içeri geçtim. İki saat sonra annemin deyişiyle süslenip püslenmişim.

Gerçi benim *süslenip püslenme* anlayışım onunkinden oldukça farklıydı. Annemin bu akşamki bağış etkinliğine geleceğini ve on numara giyineceğini biliyordum. Bense şu an altı, hatta belki de yedi numara giyimimden oldukça memnundum.

Sonuçta bütün hayatınızı iki parça kıyafetle geçirdiyse, altı ve yediler gayet makul görülebilirdi.

Arabayla şehrin doğusundaki evimden Erie Koyu’na gitmek on dakikamı almıştı. Erie küçük bir büyükşehirdi. Ya da büyük bir küçük şehirdi. Çocuk kitaplarımda her iki tanımlamayı da kullanırdım. Her ne kadar iki ifade

birbiriyle çelişse de, Erie'yi tam anlamıyla tanımladıklarının düşünüyordum. Erie Gölü'nün kıyısındaki şehrin yüz bini aşkın bir nüfusu vardı, fakat doğusundaki evimden batısına on beş dakikada varabiliyordum.

Yani, ben ve yedi numara giyimim on dakika içinde Koyönü Kongre Merkezi'ne varmıştık. Üstelik akşam trafiğine rağmen.

“Amanda'nın Kileri”nin bağış etkinliği balo salonunda olacaktı. Geçen yıl kongre merkezinin en küçük salonunda yapılmıştı, bu yılsa en büyüğündeydi.

Büyük etkinlik başlamadan bir saat önce içeri girdim. Amanda'nın yıllık bağış etkinliğini en başından beri burada yapıyorduk ve düzenlemeler konusunda çalışanlar mükemmeldi.

Geniş masalara onar sandalye ve servis takımı atılmıştı. Ortadaki süslemeler muazzamdı. Çoğunlukla ipekten yapılma unutmabeni çiçekleri ve beyaz güllerden oluşuyorlardı. Unutmabeni çiçeklerini, “Amanda'nın Giysi Dolabı” logosu için seçmiştim.

Unutmabenilerin sadece güzel değil, aynı zamanda dayanıklı da olduklarını düşünmüşümdür her zaman. Bakımlı bahçelerde yaşayabildikleri gibi, vahşi doğada da yaşayabiliyorlardı.

İlk gelenler annem ve babam oldu. “Amanda'nın Kileri”ni başından beri destekliyorlardı. Annem bölge okulları müfettişiydi, babamsa burada bir üniversitede İngilizce profesörüydü. Onlara, George hocalar gelmişler, diye takıldım. Büyük büyükannem Rose çok etkilenirdi bence.

Eskiden kırmızı olan saçları çelik grisine dönmüş ve gerçekten etkileyici şekilde giyinmiş annem, *Dr. George* yazan yaka kartını işaret etti. “Hadi ama Piper, Tricia yeterli olurdu.”

Güldüm. “Madem böyle olmuş, göğsünü gere gere

göster derim ben.” Onları en baştaki masaya götürdüm. “Siz en öndesiniz.”

Annemin masasında, sorumlu olduğu okulların müdürleri de vardı. “Amanda’nın Kileri” için bölge olarak bağış yapmışlardı. Kilerimize kışın dağıtılmak üzere düzgün kullanılmış yüzlerce palto, şapka ve eldiven gelirdi. Bu yan çalışmaya ise “Amanda’nın Giysi Dolab”ı adını vermiştik.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi annem.

“Asıl ben teşekkür ederim. Ben-”

Daha fazlasını söyleyebilme fırsatım olmadı çünkü insanlar gelmeye başladılar. Kapı girişinde durdum ve gelenleri selamladım. Birinci yılımızda yaka kartı kuralı koymuştum ve geriye dönüp bakınca bunun çok iyi bir fikir olduğunu anlıyordum. Her yıl düzenlenen bu yemeğe gelenlerin çoğu, yılda yalnızca bir kez gördüğüm insanlardı.

Şunu kabul edelim; zamanının büyük birçoğunu delik deşik kot pantolonlarının içinde geçiren yazarlar, genellikle şehrin sosyete kesimiyle kaynaşmazlardı. Fakat annemle babam eğitim alanında çalışıyordu ve zaman içinde yerel işletmelerle siyasi çevreler de “Amanda’nın Kileri”yle ilgilenmeye başlamışlardı.

Bazı insanları anımsayıp yüzleriyle isimlerini eşleştirmek kolaydı, bazılarını ise değildi. Henüz bu makama gelmeden önce bile etkinliklerimize gelen belediye başkanının yanı sıra, belediye meclis üyeleri, emniyet müdürü, yardımcısı ve komiserleri de buradaydılar. İtfaiye teşkilatından ve Su İşleri Müdürlüğü’nden de katılımcılar vardı.

Bizi destekleyen ve etkinliğimize gelen insan sayısı her geçen yıl daha da arttığı için çok şanslıydık.

Bu yıl, Ned'in hukuk bürosu da burada olacaktı.

Oradaki avukatların tabii ki de *Ned Chesterfield'in Hukuk Bürosu*'nda çalıştıklarını düşünmediklerini biliyordum ama kafamın içinde şirket onundu ve bu düşünceyle gülümsedim. Her şey bakış açısına bağlıydı.

Yarım saat kadar kapının yanında durdum, insanlara geldikleri için teşekkür ederek barı işaret ettim. Kendilerine ayrılan masaları gösterdim.

Ned kolunda Mela'yla birlikte içeri girdi. Takım elbisesiyle harika görünüyordu, Mela ise çok güzeldi ve... bunun farkındaydı.

Ned benimle şimdiden dalga geçtiğini gösterircesine sırttı. "Evcilleştirmişsin."

Başımı iki yana salladım, "Denedim," derken saç tutamlarının sırf beni daha da rezil etmek için topuzumdan çıktığına yemin edebilirdim.

Ned güldü ve yanağımdan öptü beni.

Mela da gülümsedi, fakat kalkık dudaklarının altında, başka bir şey daha gördüm. Sahip oldukları üzerinde hak iddia ediyordu. Ned'in onun olduğunu anlamamı istiyordu. Onunla ateşkes yapmıştık. Ned'le olan arkadaşlığıma müsamaha gösteriyor, fakat Ned'in kendisine ait olduğuna dair küçük hatırlatmalar yapmayı da ihmal etmiyordu.

Bana sormuş olsaydı, hatırlatmasına ihtiyacım olmadığı konusunda ona güvence verirdim.

Bunu da geçtim, Ned'in, üzerinde herhangi bir hak iddia edilmesini istemeyeceğinden çok emin olduğumu da söyledim.

Fakat o sormadı, ben de söylemedim.

Mela'yla aramızda garip bir ilişki vardı. Bana her zaman iyi davranıyordu, fakat aldatıcı gülümsemelerinin altında gün gibi ortada olan hoşnutsuzluğunu görüyor ve

bunu değiştirmek için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini de biliyordum.

Ned’de gözüm olmadığına ya inanmıyor ya da inanmak istemiyordu.

Ned’i görmezden gelmek dışında ona kendini daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum ama bunu da yapmayacaktım. O iyi bir komşuydu. Birbirimizin en iyi arkadaşı olmasak da arkadaştık. Ama sohbetlerimize ve her zamanki *X-Files* gecelerimize zamanla alışmış ve onları iple çeker olmuştum. Ned’i ziyaret edip ona sataşmak günlük rutinimin hoş bir parçası haline gelmişti.

Gecenin bir yarısı dışarıda ya da daha kötüşü, içerde bir gümbürtü falan duyarsam rahatlıkla arayabileceğim türden bir komşuydu.

Sonuç olarak, bu durumun benim değil Mela’nın problemi olduğuna kanaat getirdim ve kibar davranmaya çalıştım.

İçimden gelerek, “Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Mela,” dedim.

Gülümsemesini aynı şekilde sürdürdü, bırakmaya cesaret edemeyerek bu ifadeye tutunmuştu. Bırakırsa gerçek duyguları açığa çıkacak diye korkuyor gibiydi.

“Sen de... şey, *iyi* görünüyorsun, Piper.”

İnsanda sözlükteki çağrışımlarına bakma isteği uyandıran *iyi* sözcüğünü ararken hafifçe duraklamayı ihmal etmemişti. Bunu Ned’in fark etmediğinden emindim ama ben fark etmiştim. Mela’nın bunu kasten yaptığını biliyordum.

Başıyla bana gösterişli bir şekilde selam verdi, sonra da Ned’i bara doğru resmen sürükledi.

On dakika sonra, Ned’in şirketinin sahipleri olan Jo-

siah ve Muriel Johnson da geldiler. Muriel, “Piper, seni tekrar görmek ne güzel,” dedi. Yazın Ned’in arka bahçesindeki piknikte tanışmıştık.

Beni şirketindeki diğer çalışanlarla tanıştırdı. Avukat olup olmadıklarını söylemediler. Her birine gülümseyerek geldikleri için teşekkür ettim ve konukları karşılamaya geri döndüm.

Herkes geldiği sırada, çoktan yorgunluktan ölüyordum.

Bir defasında bir yazarlık konferansına gitmiş, içedönük ve dışadönüklerle ilgili bir atölye çalışmasına katılmıştım. İşte o zaman keşfetmiştim ki ben ancak bu tür etkinlikler süresince dışadönük maskesi takabilen içedönük biriydim. Ama yarma pestilim çıkacaktı, bunu da biliyordum.

Bunu düşünürken, gazete muhabiri Liz benimle konuşmak istedi. Yüzümde Mela’nınki kadar zayıf olmadığını ve içedönük benliğimi sakladığını umduğum dışadönük bir gülümsemeyle, “Tabii,” dedim.

Liz, “Amanda’nın Kileri” hakkında sorular sordu ve ben de istatistiklerimizden bazılarını aktardım. Ardından, “Peki Amanda’nın nereden geldiğinden bahsedebilir misin?” dedi.

Kafa salladım. “O konuya birazdan yapacağım kısa konuşmada yer vereceğim.”

Güldü. “Harika. Daha fazla sorum olursa sonra görüşür müyüz?”

“Tabii,” dedim ona.

Yıllardır aynı soru karşıma çıkıp duruyordu. Amanda kimdi?

Kaç defa cevapladığımı, kaç farklı şekilde cevapladığımı hiçbir önemi yoktu; bu bana hâlâ en sık sorulan so-

ruydu. Bunun benim hatam olduğunu biliyordum ama gıda bankasına başka bir isim veremezdim, bu da hayatımdaki diğer pek çok şey gibi, Amanda için... onun içindi.

Arkaya iki haber kamerası kuruluyordu, müzik grubu ise sahnedeki yerini almıştı. İşte bu iyi haberdirdi. Televizyona çıkmaktan nefret etsem de, bu yayın sayesinde fazladan birkaç bağışın daha olacağını biliyordum.

Sahne benimdi.

Sahneye ilerledim, yolunu kaybetmiş saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve mikrofonu ayarladım.

“Herkese merhaba. Sanırım balo salonuna girerken her birinizle selamlaştım ama mutfaktan içeri gizlice girmiş olma ihtimalinize karşın,” seyirciler kıkırdadı, “tekrar hoş geldiniz demek istiyorum. Tanımayanlarınız varsa, ben Piper George. Bu akşam buraya gelip ‘Amanda’nın Kileri’ne destek olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Daha önce *Amanda kim* sorusuyla defalarca karşılaştım. Aslında birisi bu akşam bu soruyu bana yine sordu.”

Gazetecilere ayrılan masada Liz’i buldum, bana gülümseyip kafa salladı.

“Bazıları beni bu soruyu geçiştirmekle suçladı, fakat işin aslı kesinlikle böyle değil. Amanda’nın kim olduğunu sizinle memnuniyetle paylaşacağım.”

Liz konuşmamın içeriğini bilemezdi tabii ama sorusunun zamanlaması mükemmeldi. “Amanda’nın Kileri” dört yıl önce kurulduğundan bu yana bu soruyu ilk kez cevaplayacaktım. “Amanda’nın Kileri”ni çalışmayı bırakıp tam zamanlı yazmaya başladığım yıl kurmuştum.

Birileri basılı ilk kitabım olan *Belinda Mae*’den beri bütün ithaflarımın Amanda’ya olduğunu eninde sonunda fark edecekti. O yüzden onlara şimdi söyleyecektim.

“Amanda evinde yiyecek hiçbir şey olmadığı için aç yatmak zorunda kalan tüm çocuklardır.

Amanda Erie’nin çetin kışlarında giyebileceği düzgün bir paltosu olmadığı için üşüyen tüm çocuklardır.”

Üniversitedeyken *markette gördüğüm* o küçük kızdı.
Başka bir aileye verdiğim kızımdı.

Aklımdan bu kısımlar da geçti, fakat söylemedim. Kızım bir sır olduğu için değildi, fakat onu verdiğimden beri, elimde avucumda kalan tek şey onunla olan anılarım –umutlarım ve hayallerim– ve ona olan sevgimdi. Bunlar benim için başkasıyla paylaşamayacak kadar özeldi.

O nedenle “Amanda’nın Kileri”nin duyurusunu yapmak üzere konuşmama devam etmeyi seçtim.

“Bu çocuklara bir isim koyduğunuzda, açlık sorunu daha gerçek hale gelmiş oluyor. Feeding America⁷’ya göre, Amerika’daki 15,9 milyon çocuğun gıda güvencesi olmayan evlerde yaşadığını söyleyebilirim. Aç yatmanın normal kabul edildiği evlerde yaşıyorlar. Bu dudak uçuklatıcı bir rakam. Ve rahatlıkla bir bireyin pek de fark yaratmayacağını düşünebiliriz. O nedenle bu rakamı ortaya atıp insanlardan yardım istemek, dipsiz bir kuyuya bozuk paralarını atmalarını istemek gibi oluyor.

Fakat bunun yerine, yardımınız olmazsa *Amanda*’nın bu gece aç yatacağını söyleyebilirim. Bir çocuğa yardım etmek böyle çok daha mümkün gözüküyor.”

Markette gördüğüm o küçük kızdan beri, yiyecek parası olmayan insanlar konusunda bilinçlenmeye başladım ve Amanda’nın da o durumda olabileceği düşüncesi hiç aklımdan çıkmadı.

“Amanda o 15,9 milyon çocuğun her biridir. Amanda

⁷ Kâr amacı gütmeyen, bünyesinde 37 milyondan fazla insanı doyuran gıda bankalarının bulunduğu kuruluş.

kışlık paltoya ihtiyacı olan, okumayı bilmediği, ya da iyi okuyamadığı için okulda zorluk çeken tüm çocuklardır.

Amanda sevimliyi hak eden demektir. Bütün çocuklar sevimliyi hak eder.

Bu gece, ‘Amanda’nın Kileri’ ve her yıl organize ettiğimiz ‘Amanda’nın Giysi Dolabı’nın artık tüm Amanda’lar için hiçbir ücret talep etmeden kitap da dağıtacağını duyurmaktan mutluluk duyuyorum.”

Yardım derneğimiz her sonbaharda ihtiyacı olan çocuklara palto dağıtırdı, fakat bu yıl yeni bir hizmet daha sunuyorduk.

“Cömert palto ve şapka bağışlarınız için minnettar olmamın yanı sıra kiler için de güzel birer çek yazacağınızı umuyorum, fakat kitaplığımız için bağış yapmanızı beklemiyorum. Çocuk kitapları konusunda ülkenin ileri gelen yayınevleri şirket olarak bağışta bulunuyorlar.”

Bu konu beni çok mutlu ediyordu. Gıda bankasına gelen her çocuğun kendine ait kitabı da olacaktı. Hatta kitapları olacağını umuyordum.

“Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim, cömert bağışlarınız içinse şimdiden teşekkürler.” Mikrofona doğru eğildim, yüksek bir fısıltıyla, “Çok da üstü kapalı olmadı sanki. Ve şimdi, sahneden inip yerimi Glenwood Hillbillies’e bırakacağım. Lütfen kalkıp dans etmekten, arkadaşlarınızla görüşmekten çekinmeyin. Ve lütfen kalplerinizi ve cüzdanlarınızı *Amanda* için açmayı unutmayın,” dedim.

Annemle babam masadakilerle derin bir sohbet içindeydiler, o yüzden Ned’in masasına döndüm ve boş sandalyeye çöktüm. Belli bir kişiye hitap etmeden, “Daha önce toplum önünde konuşmaktan nefret ettiğimi söylemiş miydim?” dedim.

Ned sıırıttı. “Evet. Amanda’nın bağış etkinliğı oldu-
ğunda söylüyorsun.”

“Eh, en azından seni şaşırtmıyorum,” dedim.

“Amanda isminin altında anlattığından daha fazlası ol-
malı,” diye ateş açtı Mela.

“Dediğim gibi, Amanda *sevilmeyi hak eden* demek. Her çocuk sevilmeyi hak eder. Adının *Gıda Bankası* veya *Birkaç Çocuk için Gıda Bankası* olduğunu söyleseydim, insanlarda aynı derinlik hissini uyandırmayacaktı. Bağış-
larını belli bir isme yönelik olarak yaptıklarında, insanlar daha fazla yakınlık duyacaklardı. Dolayısıyla ‘Aman-
da’nın Kileri’, gıda bankası için mükemmel isimdi.”

Bu bir yalan değildi. Bunu yüzlerce kez tekrarlamış-
tım, fakat şu anda Ned yanımda oturup dinlediğı için ilk
kezmiş gibi geliyordu ve hikâyenin tamamının bu olma-
dığının farkındaydım.

Bunları sadece Mela’ya anlatıyor olsaydım kendimi bu
kadar yalancı hissetmeyecektim.

Ned kaytarmaya çalıştığını fark etmemiş gibi gözükü-
yordu. Sadece, “Coop yok mu?” diye sordu.

“Okul aile birliğı toplantısında. Normalde gitmezdi
ama yeni bir öğretmen olarak orada olması gerektiğini
düşündü.”

Ned kafa salladı ve, “Masadakilerle tanıştın mı?” diye
sordu.

“Bay Johnson beni birileriyle tanıştırdı ama sadece el
sıkışıp selamlaştık.”

Gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Oturduğum
boş sandalyenin diğer tarafındaki adamı işaret etti. “Ta-
nıştırıyım, bu Anthony Long. Johnson’larla geçen ay or-
tak oldu.”

Anthony otuzlarıyla ellileri arasında, yakışıklı bir
adamdı.

Neden erkekler uzun yıllar boyunca yaşlanmazlardı ki? Bana otuzlarımdansa kırklarında olduğunu düşündürten şey, başının üst kısmındaki saçların seyrelimiş olmasıydı. Saçlarının geri kalanını o bölüme doğru taramaktansa kafasını kazıtmış olmasını takdir ettim. “Ortaklığını tebrik ederim, Tony.”

Gülümseyerek, “Anthony,” diye düzeltti.

Güldüm. “Affedersin, Anthony. İnsanların ismini yanlış söylemesinin nasıl olduğunu iyi bilirim.” Anlamalı anlamalı Ned’e baktım.

Ned hiç de mahcup gözüküyordu. “Neredeyse insanların senin mesleğini yanlış yorumlaması kadar sinir bozucudur.”

“İsimlerini yanlış söyleyerek, bu oyunu sen başlattığın için senin mesleğine takılırlar, *Fox*.”

Biz birbirimize takılırken Mela genelde en kibar halinde olurdu. Fakat gülümsemesi bu kez gözlerine ulaşmıştı. Gözlerini geçtim, dudaklarına bile zar zor ulaşmıştı. “Ned’in mesleğinin herhangi bir şakaya mahal verdiğini sanmıyorum. Bu konuda şaka yapmak yetişkinlere değil ergenlere uygun bence.”

Normalde olsa bana insanların yanında sataşmasını görmezden gelirdim ama bu akşam, hiç düşünmeden karşılık verdim. “Ned senin ismini *Mee* diye kısaltsa böyle konuşmazdın sanırım.”

Bu kez gülümsemeye bile çalışmadı.

Pişman olmuş bir halde, “Mela bir şeyin kısaltması mı?” diye sorarak, pek de hoş olmayan yorumumu unutturmaya çalıştım.

Başını iki yana salladı.

“İsminin ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum.

Başını evet yada hayır anlamında oynatmadı, sadece ters ters baktı.

Öylece bekledim ve Mela sonunda pes edip cevap verdi. “Karanlık.”

Bu kelimenin onu mükemmel bir şekilde tanımladığını düşündüm ama ona haksızlık ettiğimi biliyordum. Mela ve ben yağ ve su gibiydik. Ne kadar çalkalanırsak çalkalanalım birbirimizden hoşlanmayacaktık. Ayrıca Ned ondan hoşlandığına göre, iyi tarafları da olmalıydı. Ben onları göremiyordum o kadar.

Anthony, Mela’ya anlayışlı bir şekilde baktı. “Sanırım annem *Anthony*’nin paha biçilemez demek olduğunu söylemişti, annem olduğu için paha biçilemez olduğumu söylemiş de olabilir.” Kıkırdadı, ardından, “*Piper*⁸ ne demek?” diye sordu.

“Aslında aileden gelen bir isim. Ama sanırım aynı zamanda anlaşıldığı gibi bir anlamı da var. Flüt çalan-”

Annem arkamdan yaklaştı. “Piper isminin flüt çalan kişi anlamına geldiğini söylemek üzereydi. Aileden gelen bir isim olmasının yanı sıra, babasıyla ona bu ismi koyduk; çünkü kendisinin yapımı üzerinde çalışırken İskoçya’da balayındaydık ve-”

Bir partide konuşulacak şeyler ve konuşulmayacak olanlar vardır.

Bir ismin ne anlama geldiği. Konuşulabilir. Ortamlardaki sohbetlerin bir nevi süsü gibidir.

Aşama aşama dünyaya geliş serüvenim? Pek konuşulabileceği söylenemez.

Annemin lafını kestim. “Bu kadar detaya girmene gerek yoktu, anne. Hakikaten, burada hiç kimsenin bunları öğrenmeye ihtiyacı yok.”

⁸ İngilizce’de kaval, flüt veya gayda çalan kimse anlamına da gelir.

Anthony imdadıma yetişerek, “Dans etmek ister misin?” diye sordu.

Kafa salladım. “Seve seve.”

Kalkarken annemi yanağından öptüm, kulağıma, “Namuslu,” diye fısıldadı.

Ben de, “Büyükannem de seks yapmıştı,” diye fısıldadım.

Güldü ve, “İyy,” dedi.

Anthony ve ben dans pistine ilk çıkanlardık. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Annem neredeyse herkese o büyüğü gecenin bütün detaylarını anlatacaktı.” Kusarmış gibi yaptım.

Bu Anthony’yi güldürdü. “Annen muhtemelen annemle çok iyi anlaşırdı.”

Geçmiş zaman kullandığını fark ettim ve, “Başın sağ olsun,” dedim.

Kafa salladı, baş sağlığı dileğimi sessizce kabul etti.

Ebeveyn seksinden ve onun acı kaybından başka bir şey konuşmak istediğim için, “Dürüst olmam gerek... Pek de iyi dans edemem,” diye uyardım onu.

“Ben de Fred Astaire sayılmam, o yüzden bir Ginger⁹’a ihtiyacım yok.” Bu tanımın kızıl saçlarıma pek uymadığını fark etmiş olmalıydı. “Affedersin.”

“Sorun değil. Medusa demenden iyidir ki ben genellikle öyle tanımlanmayı seçiyorum.”

Yine kıkırdadı. “Rahatla ve seni yönlendirmeme izin ver.”

Öyle yaptım, Anthony yönlendirmekle kalmayıp beni dansa neredeyse iyiymişim gibi göstermeyi başardı. Çok iyi yerine *neredeyse* iyi dememin sebebi de o değil, bendim.

⁹ *Fred Astaire*’in dans partneri olan *Ginger Rogers*’in ismi, aynı zamanda tuncu-bakır karışımı bir saç rengini çağrıştırmaktadır.

Pittsburgh'dan Erie'ye taşınmasından bahsetti. “Beni yanlış anlama; taşındığıma memnunum. Kariyerim için çok iyi bir adım oldu. Ama bildiğin bir yerden ayrılıp yabancı bir yere gitmek zor. Bütün hayatın boyunca tanıdığın arkadaşlarının ve ailenin olduğu bir yerden ayrılıp sadece iş arkadaşlarını tanıdığın bir yere gitmek de öyle.”

“Ben bütün hayatım boyunca Erie'de yaşadım ama kendimi her zaman dışarıdan biri gibi hissettim. Arkadaşlarım olmadığından falan değil ama...” Omuz silk-tim. Arkadaşlarım vardı ama hiçbir zaman insanlarla çok da etkileşime geçme ihtiyacı hisseden biri olmamıştım. Anne babam, Coop, “Amanda'nın Kileri”ndeki insanlar, okuldaki çocuklar ve şimdi de Ned vardı. Bu kadarı benim için fazlasıyla yeterliydi.

Belki de kafanızın içinde çok fazla –benim için kurgusal birer karakter olmakla kalmayıp başlı başına birer insan olan– karakterle yaşadığınızda, hayatınızı gereğinden fazla gerçek insanla doldurma ihtiyacı hissetmiyordunuz.

Hakikaten de, sahip olduklarımla ve kurgusal karakterlerimle keyfim yerindeydi.

Belki de gerçek insanlardan çok kurgusal karakterlerle zaman geçiren ergenlik çağındaki bir çocukla ilgili bir kitap olabilirdi. Belki...

“Piper?”

Daldığımı ve zavallı Anthony'nin benimle konuşmaya devam ettiğini fark ettim. “Özür dilerim. Dalıp gitmek mesleki bir tehlike, en azından benim için.”

“Aklına bir kitap fikri mi geldi?”

Kafa salladım.

“Çalışma sürecini daha fazla dinlemeyi çok isterim,” dedi. “Bir ara benimle yemeğe çıkar mısın?”

Doğru anladığımdan emin olmak için, “Bana çıkma

teklifi mi ediyorsun?” diye sordum. Sonuçta kendisi de yazmayı düşünüyor ve bana fikir danışmak istiyor da olabilir.

Dans pistinde dönerken güldü. “İnanması çok mu zor?”

Öyle olduğunu itiraf edip acınası bir konuma düşmek yerine güldüm ve, “Tabii ki de *hayır, sorduğuna hiç de şaşırmadım* diyeceğim. Sadece sormak için bu kadar beklemene şaşırdım.”

Dans ederken gülüşmeye devam ettik. Ve sorusunu tam olarak cevaplamamış olsam da, ikimiz de onunla yemeğe çıkacağımı biliyorduk. Akşam sona ermeden birbirimize telefon numaralarımızı verdik.

O gece Amanda düşüncelerimde en ön sıradaydı. Yetişkin kıyafetlerimi çıkararak iyice eskimiş yoga taytıyla eşofman üstünü üzerime geçirdim, ardından deri günlüğü aldım ve ön verandaya çıktım.

Okul projektörlerle güvenlik amaçlı aydınlatılıyordu. Dolayısıyla verandama yayılan hafif ışığın yazmama yeterli olacağını eski tecrübelerimden biliyordum.

Geceleri verandama bayılıyordum. Birkaç komşu evin pencerelerinden dışarı ışık süzülüyordu. Televizyondan gelen ışıkları ayırt edebiliyordunuz. Onlar titreşiyor ve renk değiştiriyorlardı.

Önümden bir araba geçti. Bu kadar geç saatte nereye gittiklerini merak ettim. Acaba onlar da bir etkinlikten mi dönüyorlardı? Ya da arkadaşlarıyla mı buluşmaya gidiyorlardı?

Gece yarısıydı ve mahalle çok huzurluydu. Okul bahçesinin aydınlık, fakat bomboş olduğunu görebiliyordum. Sessizdi.

Sanki gün içindeki hareketlilik uzak bir hatıra gibiydi.

Dolmakalemimi elime aldım, kâğıdın üzerindeki ilk çizik gecenin sessizliğinde yükseldi.

Sevgili Amanda,

Sana hamileyken kütüphaneden, bebek isimleri kitabı almıştım. Seni yanımda tutamayacağımı bilmeme rağmen, bunu kendime itiraf etmem aylarımı almıştı. Annem doktorasını yapmak için okula geri dönmüştü, bırakıp yardım etmeyi teklif etti ama bu hem ona hem de sana haksızlık olurdu. Onun yardımı olsaydı bile, sana hayal ettiğim hayatı veremeyecektim. Liseyi bitirmesine iki yıl kalmış ergenlik çağındaki bir annenin sana verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ediyordun...

Bu sözcükleri yazarken, şu anda benim sana hamile kaldığım yaşta olduğunu fark ettim.

Kalemimi bıraktım ve bu gerçeği sindirmeye çalıştım.

Annesinin Amanda'yla seks hakkında konuştuğunu dahası, Amanda'nın da onu dinlediğini umuyordum.

Ona bu gece babasından bahsetmeyi düşündüm ama çok orijinal bir hikâye olmasa da henüz bunun için hazır değildim. Aşkın ne olduğunu bildiğimi zannediyordum ama o saman alevine benzeyen his aşk değildi. O cızırdama olsa olsa havai fişek olabilirdi. Parlak ve gürültülüydü, fakat kendi kendisini çabucak yakıp tüketmişti.

Çok gençtim, gerçi o zamanlar bunun farkında değildim. On beş yaşına geldiğimde, her şeyi bildiğimi zannediyordum. Hayatımın peri masalları gibi olacağına emin dim, belki de bazı açılardan öyle oldu. Sevebileceğim bir hayat inşa ettim.

Fakat kalbimde ve hayatımda bir oyuk var. Bu oyuk senin yokluğunla dolu. Kendim için daha iyi bir hayat istediğimden değil, senin için daha iyi bir hayat istediğim için başkasına verdim seni.

Ve ailenin sana verdiği başka bir isimle büyüyeceği-

ni bilsem de, sana bir isim vermeliydim. Seni kollarımda sadece bir saatçik tutabildim ve altmış kısa dakikada bir ömürlük anı ve sevgi biriktirmeye çalıştım.

Hemşire seni almaya geldiğinde, kapıyı açtı ve seni büyütecek olan ebeveynleri bir an için net bir şekilde gördüm. Onları gördüğüm o ilk saniye... sıradan gözüküyorlardı, fakat hemşire seni yeni annenin kollarına bıraktığı zaman, annen adeta dönüşüm geçirdi. O mutlu haliyle çok güzel gözüküyordu. Baban da öyle.

Kapı kapandığı zaman, "Elveda, Amanda," diye seslendim ve gitmene izin vermeye çalıştım.

Aradan on beş yıl geçti ve ben hâlâ çalışıyorum.

Amanda, "sevilmeyi hak eden" demektir.

Gerçekten de bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun.

Umuyorum ki seni yeni annene ve babana bırakmamla, sevgi ve mutlu bir yuva bulmuşsundur.

*Sevgilerimle,
Piper*

Ned'in arabası garaj yoluna girdi. Verandanın ışığını açmamış olmama rağmen beni gördü.

"Şimdi Mela'yı evine bıraktım," dedi arabadan çıkarken. Birkaç basamağı çıkıp verandanın kenarına gelirken de, "böyle daha çok kendin gibi gözüküyorsun," diye ekledi.

Ned'in gözünde yoldan çıkmış saçlarımla ve eşofman üstümle kendim gibi gözüküyor olmama alınmadım. "Kendim gibi hissediyorum. Yemin ederim saçımı açınca minnettarlık içinde ağladılar."

Güldü, ardında kucığındaki defteri gördü. “Ben rahatsız etmeyeyim de işine dön.”

“Bitirip yatmaya hazırlanıyordum. Geç saatlerde çok verimli olamıyorum.”

“Benim de yarın ofise gitmem gerek, o yüzden ben de geceyi burada noktalayacağım.” Ama dönüp gitmek yerine, “Çok hoş bir akşamdı. Herkes dans edip güzel vakit geçirdi,” dedi.

“Çok sevindim. Herkes çok cömertti.”

“Konuşman kısa ama iyiydi. Sahne ışıklarını ne kadar da seviyormuşsun.”

Cevabımı homurdanarak verdim. “Evet, sahne ışıklarına bayılırım. Kanal tedavisinin de büyük bir hayranıyım.”

Bir anlığına alaycı tavrı yok oldu, ciddileşti ve, “Bence konuşman bu akşam yaptıklarını çok daha etkileyici hale getirdi...” diyerek duraksadı, ardından devam etti. “Pip.”

“Teşekkür ederim, Fox.”

“İyi geceler,” diyerek kıkırdadı.

Ned’in evinin kapısına doğru gidişini izledim. Kapıyı açtı, içeri girmeden önce hafifçe el salladı.

Ayağa kalktım ve elimde günlükle içeri girdim.

Belki de deri kaplı bu küçük defter benim ayı tuzağımdı. Tuzağa yakalanmıştım, şimdiyse tuzaktan kurtuluyordum.

Ve yarın bu konuda kendimi daha iyi hissedeceğimi umuyordum.

En azından, bir başka zamana kadar.



Dördüncü Bölüm

Ertesi pazar günü arabamı garaj yoluna çekerken, sabahki ikinci el eşya alışverişimin başarısıyla mest olmuş bir haldeydim. Annem tezatlıklar timsali olduğumu söylerdi. Hanım hanımcık Çin porselenlerine bayılırdım, fakat hanım hanımcık giyim anlayışım dizlerinde delikler olmayan kot pantolonlardan ibaretti.

Tuğladan yapılma evime ön taraftan bakıldığında, büyük verandası ve çatıdan pörtleyen küçük beyaz pencereyle olabilecek en derli toplu halinde gibi gözüküyordu. Verandanın çevresinde, tertemiz şekilde budanmış çalılıklar vardı. Verandada ise, beyaz hasır mobilyalar, hoş geldiniz paspası ve gazete satıcısı çocuğun içine gazete bıraktığı antika bir süt kutusu vardı.

Fakat arka bahçemin tertip ve düzenle alakası bile yoktu.

Ormanımsı, hatta biraz da vahşi görünümlüydü. Herkesin bahçesinde bakımlı çimler olduğu düşünülürse, be-

nimki mahallenin aykırısıydı. Bu konuda kendimi kötü hissettiğimi söylemek isterdim, fakat bahçem çitlerle çevriliydi, yani komşularım bir şeylerin üzerine çıkıp bakmadığı sürece onları rahatsız edeceğini düşünmüyordum. Ediyorsa da en azından kimse bana bir şey söylememişti.

Buraya beş yıl önce ilk taşındığımda, bahçenin çevresinde sert ahşaptan bir seksenlik çitler vardı, fakat çim çok azdı, ağaç ve çalı ise hiç yoktu. O ilkbaharda, buranın fidanlıklarından birine gittim ve biraz kendimi kaybettim. Bir haftamı taş armudu ağacından ahududu fidanlarına kadar bir sürü şey ekerek geçirdim. Daha sonra da birkaç elma ağacı ve bir de kestane ağacı ekledim.

O sonbahar yüzlerce ampul yerleştirdim, ilkbaharda daha fazlasını ekledim, ardından toprakta boş bulduğum yerlere üç kutu kır çiçeği tohumu ektim. Ondan sonra da eklemeye devam ettim. Nane, hindiba, ipek otu, yabancı havuç...

Bazen bir bitki diğerinin önünü keser, bazen de yerden hiç beklenmedik bir şey bitiverirdi. Fakat beş yıl sonra bahçem, kusurlu bir şekilde kusursuzdu.

Bitkiler intizamdan yoksun bir şekilde bir aradaydılar.

Ön verandam çalışma, arka bahçem ise hayal kurma alanımdı.

Profesyonel bir yazar olmanın en büyük avantajlarından biri de gün boyu hayal kurmanın iş tanımında yer almasıydı ve bahçem bunun için biçilmiş kaftandı.

Buranın ikinci el eşya satışlarından birine gittim. Hafta sonları Erie'de ikinci el eşya satışı çok olurdu. Orada çalışan çocuklardan birisi günün ganimetini arabaya yüklemeye yardım etmişti ama onu arabadan kendi kendime çıkarıp içeri sürüklememe imkân yoktu.

Telefonumdan saate baktım. On otuz beşti. Birisini ra-

hatsız etmek için gayet uygun bir zamandı. Özellikle de o birisi Ned'se.

Gerçi uygun olamayacak kadar erken olduğunu düşünseydim de, muhtemelen yine de rahatsız ederdim.

Ona mesaj attım.

Saniyeler içinde cevap verdi.

Birkaç dakika sonra polyester şortu ve FBI Akademi tişörtüyle evden çıktı. Akademiye polis olduğu dönemde gitmişti. Quantico'da dört ay boyunca kalmış ve anlatıklarına bakılırsa bu dört ayın her bir saniyesinden keyif almıştı.

Açık bagaj kapıma doğru tek bir bakış attı ve içini çekti. "Bugün ne hazineler keşfettin bakalım?"

Çoktan gördüğü için sorusunu cevaplamama çok da gerek kalmamıştı.

"Bahçe için yeni bir oturma bankı mı aldın, Pip?" Başını iki yana sallarken, bu sefer ne kadar büyük bir ikramiyenin sahibi olduğumu belli ki anlamıyordu.

"Ama bu döküm demirden," dedim. "Ve böyle bir pası satın alamazsın."

"Bunu kim ister ki?" diye homurdandı.

"Pek çok insan. Bu bank neredeyse antika sayılır. Hatta bu konu üzerine söylenmiş —gereğinden fazla bank diye bir şey yoktur—diye meşhur bir lafım da vardır," dedim uygun bir ses tonu kullanarak.

Gülerek bankın bir ucuna geçti. Ben de diğer ucuna geçtim ve bankı evin yanından bahçe kapısına kadar taşıdık. Ned kendi tuttuğu tarafı yere bıraktı ve kapıyı açtı. "Narnia'ya hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Ağır bankı beraber yüklenirken, "Oh, hadi ama," dedim. "Bundan daha iyi bir edebî kıyaslama yapabilirsin."

“Oz?” denemesinde bulundu.

“Gizli Bahçe’ye ne dersin?” diye sordum. Cooper okulda bu kitabı her yıl yüksek sesle okurdu. Geçen yıl okuma sonrasında sınıfça evime gelmişlerdi.

Bu yıl her şey daha kolaydı. Şoför ayarlamasına gerek yoktu. Çocuklar caddede karşıdan karşıya geçecek, evimin yan tarafındaki kapıdan girip bahçeme gelebileceklerdi.

Ned sadece alay edercesine güldü. “Bu bahçe gizli falan değil. Bütün mahalle biliyor. Babil’in Asma Bahçeleri’ne ne dersin?”

En kibar şekilde, “Ha?” diye cevap verebildim. Ardından bunun da Ned’in şakalarından biri olduğunu anlayarak kıkırdadım. Bir şeyler uydurmakta üstüne yoktu.

“Hayır, gerçekten, öyle bir şey var,” dedi, ardından, “Nereye konacak?” diye sordu.

“İpek otlarının arkasına.” Bahçe işleri konusunda hiçbir zaman ustalaşamayacaktım ve bahçemde adını telaffuz edemediğim bir sürü bitki vardı; fakat her yıl yeni bir şey daha eklemeye çalışıyordum ve geçen yıl da bu ipek otu olmuştu. Kral kelebeklerinin yakında gelmesini bekliyordum.

“Biraz daha net olsan,” dedi Ned.

Kocaman bahçemin arka köşesini işaret ettim. “Sağ arka tarafa.”

“Şimdi oldu işte. Ne diyordun,” diye lafa başladı, fakat ahududu salkımlarına takıldı. “Asma Bahçeleri’ni daha önce hiç duymadın mı?”

Bazen Ned’in şaka yapıp yapmadığını anlamak zor oluyordu. Yüzünde duvar gibi bir ifadeyle şaka yapabilen bir insandı; işi düşünüldüğünde bu özelliğinin onun yararına olduğu kesindi ama ciddi olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

“Hayır, hiç duymadım,” dedim yavaşça.

Güldü. “Bilmediğin bir şeye pek rastlayamıyoruz.”

“Bilmediğim şeylerden konu açılmışken,” dedim. “Ortada ne kadar adaletsiz bir durum olduğunu sen de fark ettin mi? Şirketindeki şu yeni avukatın ismini-”

Beni düzeltmek için, “Şirket benim değil,” diye araya girdi.

Tekrar başladım. “Çalıştığın şirketteki yeni avukata Tony değil Anthony diyorsun. Bana neden Piper demiyorsun?”

Bankı ipek otlarının yanındaki köşeye yerleştirerek sırtını çite dayadık. Sağa sola biraz oynattıktan sonra yeri düzgün olmuş gibiydi.

Denemek için oturdum. Evim, yeşilliklerin arasında kaybolup gitmişti sanki. Burası gündüz düşlerime dalmak için mükemmel bir yer olacaktı.

Ned yanıma oturdu ve sorumu cevapladı. “İsimler ve anlamları hakkında konuşmuştuk ya, *pip* sözcüğünün de *harika bir şey* anlamına da gelebilen *pipperoo*’nun kısaltması olduğunu biliyor muydun? Argo bir kullanım ama İngiliz argosu olduğu için senin -hanım hanımcık çay fincanlı arkadaşımın- de beğeneceğini düşündüm.”

Ona soru sorarcasına baktım. Şimdi şaka mı yapıyordu peki?

Ortaparmağını işaretparmağına dolayarak, dürüst olduğunu çocuklara özgü bir yöntemle gösterdi. “Araştırdım. Tanışmamızdan birkaç gün sonra. Senden kesinlikle iyi bir *pip* olur, sana o yüzden öyle diyorum.”

Bu son bölümü bana kendimi tuhaf hissettiren bir ciddiyetle söylemişti. O yüzden alaycı bir şekilde güldüm, bu onu güldürdü ve aramız normale döndü.

Akşam yemeğine geç kalan evlatçığına seslenen Me-

la'nın sesini duyana dek, bahçemin arka tarafında sessizlik içinde oturduk ve manzaranın tadını çıkardık. "Ned?"

Ned, "Sonra görüşürüz," derken, kapıya doğru koşturmaya başlamıştı bile. "Bu bankı almakta haklıymışsın," dedi omzunun üzerinden. "Oraya tam uydu."

Yarım saat sonra Ned'den bir mesaj aldım. Babil'in Asma Bahçeleri'nin gizemlerine adanmış bir sitenin bağlantı adresini yollamıştı.

Güldüm.

Sevgili Amanda,

Yeni—daha doğrusu ikinci el satışından kurtardığım eski—bankımda oturmuş yazıyorum. Bahçemde çok nadir yazarım ama bugün burada yazmak zorundaydım.

İpek otu bitkilerime bakıyorum. Bahçemin bu arka köşesini tamamen onlara ayırdım. Çiçeklerimin çoğu kadar güzel olmadıkları gibi yenilebilir de değiller... En azından insanlar tarafından. Hatta suyu üzerine gelirse yakabiliyor, bilmeden bitkinin herhangi bir kısmını yediğin takdirde de insanı hasta edebiliyor.

O zaman onları neden buraya ektim değil mi? Çünkü ipek otu kral kelebeklerinin tek besin kaynağı. İpek otunun türlerinin devamlılığı için ne kadar gerekli olduğuyla ilgili bir makale okumuştum.

İnsanlar çoğunlukla toprağı çapalıyor; çünkü onları ot olarak kabul ediyorlar. Ben de en başta öyle düşünmüştüm ama bu yıl çiçek verdiler ve çok güzeller. Farklı ama kendilerine has bir büyüleyicilikleri var.

Bence tırtılların yaprakları ktır ktır yediğini görmek harika olacak. Kral tırtılları zehirli bir şeyi yiyerek krizalit haline geliyor ve dışarı kelebek olarak çıkıyorlar. Açıkçası, tırtıllar çirkin sayılabilirler, fakat sonunda çok güzel

bir şeye dönüşüyorlar. Ardından bütün sürece en baştan başlıyorlar

Hayatta kalan kelebekler her yıl sonbaharda Meksiko'ya göç ediyorlar. Bu kadar kırılğan görünümlü bir canlı böyle büyük bir mesafe boyunca seyahat edebiliyor.

Kelebekler kışı orada geçiriyor, ardından geri dönüyor ve sürece tekrar başlıyorlar. Meksiko'da ağaç üzerindeki kelebek kolonilerinden birinin fotoğrafını görmüştüm. İnanılmazdı.

Bazen kendimle kral kelebekleri arasında bir benzerlik görüyorum. Seni kaybetmek acıydı ama beni zehirlemek yerine bana bir amaç verdi. Hemşire olarak başladım, kozamdan dışarı yazar olarak çıktım.

Belki de insanlar daha pek çok açıdan kral kelebeklerine benziyorlardır. Belki de sürekli olarak krizalit haline gelip bambaşka bir şey olarak dışarı çıkıyoruzdur.

Çocuktum; o kısa bir saat için anneydim... Hemşirelik fakültesi öğrencisi oldum, sonra hemşire oldum, sonra yazar oldum, sonra da...

Belki hayatlarımızı “olarak” ve “dönüşerek” yaşıyoruzdur.

Belki de her an yepyeni bir şeye dönüşme sürecindeyizdir.

*Sevgilerimle,
Piper*



Beşinci Bölüm

Bağış etkinliğinden sonraki cuma günü, sonbaharın o mü-kemmel akşamüzerlerinden biri yaşanıyordu. Yaz hatıralarda kalmaya başlarken, güneş verandama daha farklı ve daha eğik bir açıyla vuruyordu. Güneş sabah daha geç saatte görüldü ve ufuk çizgisinde daha erken gözden kayboldu.

Hafif rüzgârla beraber bir ürperti hissedildi havada. Rüzgâr elma ve yaprakların kokusunu taşıyordu. Ve öyle olmadığını bilmeme rağmen, tarçın kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

Üzerimde bundan önce üç kez yıkanmış olan kot pantolonum vardı. Görünüşte henüz delik falan yoktu.

Çalışmaya çalışıyordum ama pek de iyi gitmiyordu. Anthony'yle randevum vardı ve düşünmemeye çalışsam da, bütün sabah aklıma takılıp durmuştu.

Neyse ki öğleden sonra kafam illa ki dağılacaktı. Co-oper'ın sınıfına gidecektim. Sekizinci sınıf öğrencileri

kendi kitaplarını yazıyorlardı. Ben de bu konu üzerine Coop'un *uzman* konuğuydum. Kendimi uzman gibi hissetmiyordum ama Coop öyle olduğumu düşünüyordu.

On üç yaşındakilerle çalışmak, beş veya altı yaşındakilere kitap okumaktan çok daha farklı bir tecrübeydi.

İşime odaklanmaya çalıştım. Deliksiz dizlerime hayran hayran bakmadığım zamanlarda dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıp ilham gelmesini bekliyordum ki gelmedi.

Kahverengi UPS kamyonu evimin önünde durdu.

Kargonun gelişiyle isteksiz çalışmamdan kurtulmuştum.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bir Noel çocuğunun soluksuz heyecanı ile beklemeye başladım.

Sanırım kargoları sevmemin sebebi, yeni olasılıklarla birlikte gelmeleri idi. Sipariş etmiş olduğum ekslibrislerin ya da kalorifer filtrelerinin geldiğinden emin olsam da, bambaşka bir şey çıkabilme ihtimali de her zaman vardı.

Belki bir avukattan, münzevi bir milyonerin tek mirasçısı olduğuma dair gizemli bir mektup gelmişti. Ya da belki çekilişi kazanmıştım ve ödülümü getirmişlerdi. Ya da...

Genellikle kargoda ne olduğunu bilirdim ama son zamanlarda internette bir şey sipariş etmemiştim; dolayısıyla UPS'in devasa mirasla ilgili mektubumu getirme ihtimali olsa da, bambaşka bir şey gelmesi daha olasıydı.

Dave kamyonundan kocaman bir kutuyla çıktı, kutuyu taşıyış şekline bakılırsa oldukça ağır gözüküyordu.

Bunun miras olmadığına emindim, fakat daha iyi bir şey olacağını düşünmeye başlamıştım.

"Kamyonunda bir tane daha var, Piper," dedi Dave.

"Teşekkürler, Dave," dedim.

UPS'çim, FedEx'çim ve postacımla birbirimize isimlerimizle hitap ediyorduk. Evde tüm gün yalnız çalışıyor-

dum. Deli gibi çalışan ve gün içinde nadiren evde olan Ned dışında, daimi ziyaretçilerim sadece kuryelerimdi.

Dave kamyonu döndü ve ikinci kutuyu da küt diye ilkinin yanına bıraktı. “Yakında yine içeride çalışman gerekecek.”

Derin derin nefes aldım. Hâlâ burnuma hafif bir tarçın kokusu geliyordu.

Yılın bu zamanlarına bayılırdım ama Dave haklıydı, yakında kış gelecekti ve verandamdan cam kenarındaki sandalyeme geçmek zorunda kalacaktım. “Haklısın. Ama hâlâ birkaç veranda günüm var.”

“Neden sürekli dışarıda yazdığını bir türlü anlayamadım.”

“Tamam, bu sana kendini beğenmişlik gibi gelebilir ama okul manzarasının ve buradan geçen herhangi birinin karşısında yazmayı seviyorum; çünkü yazmazsam beni yargılayacaklarını düşünüyorum.” Güldüm. “Evet, biliyorum, aslında kimse beni fark etmiyor ama yine de parmaklarımı klavyede gezdirmemde işe yarıyor.” Çoğunlukla. Belli ki birisiyle ilk kez çıkacağım günlerde pek de yaramıyordu.

O da güldü. “Bir dahaki gelişimde parmakların klavyenin üzerinde uçuyor olmazsa diye bunu aklımda tutacağım.” Daha kocaman güldü. “Oh, evet, seni bir güzel yargılayacağım. Hatta eşime de buradan daha sık geçmesini, eğer yazmıyorsan seni yargılama manyağı yapmasını söyleyeceğim.”

“Helal olsun sana, Dave,” diyerek hakkını verdim.

Kamyonuna doğru yürürken hâlâ gülüyordu.

Kahverengi kamyon, görüşürüz anlamında arkadaşça bir korna eşliğinde hareket eder etmez, kutuyu açtım. İşte buradaydı.

“Koç Koltuk”ın ilk kitabı. *Felicity’nin Budalalığı*.

Yığının en üstündeki kitabı aldım ve hayranlıkla kapağına baktım. Daha önce görmüştüm tabii ama kapağın ki-tapta olması bambaşka bir şeydi. Kitabı açtım ve kokusu içinde kayboldum. Tarçın fantezim tamamen kaybolmuş yerine yeni kitap kokusu geldi.

Keşke bu kokuyu şişeleyebilselerdi.

Her zamanki gibi, ithaf bölümüne baktım.

Ve her zamanki gibi, *Amanda* için, yazıyordu.

Topuzuma uzanıp sabah sokuşturduğum kalemi çekip aldım. Kitabın ilk sayfasına bir not karaladım, ardından sayfalara göz gezdirerek yirmi yedinci sayfadaki paragrafı buldum. O sayfanın kenarını kıvırdım.

Kutuları ve dizüstü bilgisayarımı kapıdan içeri bıraktıktan sonra garaj yolunu geçerek Ned’in ön kapısına geldim ve tıklattım.

Kapıyı açan Mela hazırlıksız yakalanarak yüzüme dik dik bakakaldı, ardından kibarlık timsaline dönüşerek gülümsedi. “Naber, Piper?”

Kitabı Ned’e onun vermesini istemiyordum. Kendim teslim etmek istiyordum. Ned’i çağırabilir misin diye sormam onu sinirlendirecekti, neyse ki Ned onun arkasından gelince bu zahmetten kurtulmuş oldum.

“Selam, Pip, içeri gelsene.”

Başımı iki yana salladım. “Kapıyı kilitlemeden çıktım. Az önce *Felicity’nin Bulalalığı*’nı yazar kopyaları elime geçti ve...” Kitabı ona uzattım. “Normalde ilk kitabı an-nem kapardı ama bu senin için. Genç yetişkin kitaplarının ilk tercihin olmadığını biliyorum ama şey, notu oku.”

Bunu Mela’nın önünde yapmak istemezdim ama Ned’in yanında mıhllanmış gibi duruyordu, ben de başlamış bulunmuştum bir kere. O yüzden devam ettim. “Gel-

diğin ilk gün, bu kitap üzerinde çalışıyordum. Verandaya geldiğinde dikkatim dağılmış gibi görüldüğümü biliyorum, sebebi seni gördüğüm an kafamda bir karakterin şekillenmiş olmasıydı.”

Mela şakacı bir şekilde, “Evet, buna hiç de şaşırmadım,” dedi ama o zorlama gülüşünün altından kindarlığının köpürdüğünü duyabiliyordum.

Duymazlıktan geldim ve, “Koç Koltuk,” dedim.

“Koltuk mu?” diye sordu Ned.

“Adı Koç Divan aslında. Ana karakter olan Felicity, Divan’a koltuk diyerek ona takılıyor. Bu ilk sahneyi yazdığım sırada sen gelerek kendini tanıtmıştın. Ned Chesterfield. O sayfayı senin için katladım. Soyadının anlamını bili-”

“Koltuk demek. Biliyordum. Babam bunun gururlanılacak bir şey olduğunu düşünüp herkese koltukları icat ettiğimizi söylüyor.”

Şimdi de ilk gün olduğu gibi gülüyordum. “Her neyse, kendini tanıttığında gülmemin sebebi buydu.”

Kitabı Ned’e ithaf etmeyi düşünmüş ama yapamamıştım. Kitapları Amanda için yazıyordum ve ona ithaf etmemezlik yapamazdım. Bu kitap olsa dahi. O nedenle şu kısmı eklemekle yetindim:

Bana ilham veren Ned’e özel olarak teşekkür ederim.

Bu sözcüklerin altına ise şu bölümü yazmıştım:

Sevgili Ned,

Yanımdaki eve taşındığın gün, bana Koç Koltuk için ilham vermekle kalmadın, aynı zamanda arkadaşlığını da verdin. İkisi için de teşekkür ederim. Pip.

Kitabı açıp kıvrılmış sayfayı okudu, ardından kafasını

kaldırıp yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktı. “Evet, yarın işe gittiğimde herkese ilham kaynağı olduğumu söyleyeceğim.”

“Fazla havalanma. Seni sade bir vatandaş olarak çizdim. Demek istediğim, seni—*Koç Koltuk’u* bir erkek manken olarak çizmedim.”

Alay edercesine güldü. “Daha önceden kitaplarının kurgu olduğunu söylemiştin. Ayrıca kitapların genç yetişkin türünde,” diyerek benimle komşu olmadan önce hiç duymadığı terimi cümle içinde kullandı ve, “yani şiirsel bir dille kaya gibi görünüşümü anlatacak halin yoktu,” diye devam etti.

Küçümseyerek güldüm. “Sanki öyle de.”

Mela, “Bence öyle,” diye güvence verdi ona.

Kahretsin. İşte yine başlamıştık. Hafiften uzaklaşırken, “Yaralarına merhem olma işini Mela’ya bırakıyorum,” diyerek şakalaşmayı sürdürdüm. “Okulda işim bittikten sonra randevum için hazırlanmam gerek.” Bunu daha çok Mela’nın çıkarı için söylemiştim.

Yeme hemen atladı tabii ki. “Randevun mu var?”

Bu kadar şaşırmış görünmesine de gerek yoktu. “Evet. Ned’in şirketinden Anthony’yle. Geçen hafta bağış etkinliğine gelmişti.”

Birdenbire hiç olmadığı kadar cana yakın davranmaya başladı. “Oh, tatlı biri.”

“Beni ona çeken iyi bir insan olması oldu aslında,” dedim. “Ayrıca, sadece yemeğe çıkacağız.”

“Biz de ilk randevumuzda öyle yapmıştık. Hatırladın mı, Ned? Beni arkadaşının teknesine götürmüştü ve piknik yapmış-”

Ned onun lafını kesti. “Anthony iyi biri.”

“Eh, beni birisiyle tanıştıracakını söylemiştin zaten.”

“Söylemiştim.” Gülümsüyordu ama bir problem olduğunu hissedebiliyordum.

Mela’nın içindeki kindarlığı sonunda fark ettiğini düşünüyordum. Ve aralarında herhangi bir gerginliğe sebep olmak istemediğim için, “İlk yemeğiniz çok hoşmuş. Anthony’yle Alto Cucina’ya gideceğiz,” dedim.

Mela, “Oh, ne güzel,” dedi ve, “nasıl geçtiğini bana anlatırsın,” derken neredeyse ilk defa içtendi.

Belki de birisiyle çıkarsam, Ned’le sadece komşu olduğumuzu sonunda kabul ederdi. Aynı zamanda arkadaş da olan komşular olduğumuzu tabii.

Kafa salladım. “Anlatırım. Ama öncesinde bir oda dolusu sekizinci sınıf öğrencisiyle randevum var. Bu kadarı benim için biraz fazla tabii.”

Ned kitabı havaya kaldırdı. “Tekrar teşekkürler, Pip.”

“Rica ederim.” Arkasından, “Görüşürüz, Mela,” diyerek toz oldum.

Felicity’nin Budalalığı kopyalarının geldiğini haber vermek için annemi aradım. Hemen gelmek istedi ama evde olmayacağımı söyledim. Kitabını kapıya bırakabileceğimi söyledim ama okul sonrasını beklemeye karar verdi. Randevu konusunu biliyordu ve giyimimi muhtemelen yedi numaradan on numaraya çıkarabileceğini umarak hazırlanmama yardım etmek istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemezdim, fakat çıkabileceğim en üst rakamın yedi olduğuna gayet emindim.

Saat birde Coop’un sınıfına yollandım.

Coop’un bu sene otuz iki tane sekizinci sınıf öğrencisi vardı. Bölge okullarının hemen her birinde öğretmenlik yapmıştı, bu sene ise benden sadece bir cadde uzakta olmasına çok seviniyordum. Okul sonraları kısa sohbetler için bana uğraması çok hoş oluyordu.

Daha küçük sınıflara yıllardır hikâye anlatıyordum. Genellikle anaokulu öğrencilerine anlatsam da, ikinci sınıf öğrencilerine kadar yolu oluyordu. Hikâyeler okuyor, şarkılar söylüyor ve onlarla harika zaman geçiriyordum. Sesim sahne kalitesinden uzaktı ama küçük çocukların bunu umursamamak gibi güzel bir huyları oluyordu. Dediklerine göre “*Horozumu Kaçırdılar Damdan Dama Uçurdular*” yorumum efsaneydi, Noel vazgeçilmezim olan “*Evinin Çatısında*” yorumuma ise kelimeler yetmezdi.

Daha büyük öğrencilerin yanındayken şarkı söylemeyecektim çünkü anaokulundakiler kadar affedici olmayacaklarını biliyordum.

Ofis çalışanları beni içeri aldı. Gerekli evrakları imzaladım ve Bayan Rose yeni kitabımın nasıl gittiğini sordu. Birkaç yıl önce ona neden verandada çalıştığımı anlatmıştım ve o günden beri üzerinde çalıştığım kitapları sürekli soruyor, oturduğu bankonun arkasından verandamı göremediğini ikimiz de bilsek de, sanırım beni bir şekilde kontrol ettiğini kanıtlamaya çalışıyordu. Buraya geldiğimde onu bankonun arkasında görmediğim hiç olmadığı için, beni izlediğini sanmıyordum.

“Yeni kitabım çıktı,” dedim kitabı havaya kaldırarak. “Coop’un sınıfındaki çocuklara göstermek için yanımda getirdim.”

“Heyecanlanacaklar. Kitabı ben de Noel hediyeleri listeme ekleyeceğim. Fuar için kongre merkezinde imza dağıtacaksınız değil mi?”

Kongre merkezinde yılda bir kez kadınlara yönelik bir fuar düzenlenirdi. Kadın eksenli tüm işletmeler katılırdı; yerel kitapçılardan biri de katılacağı için, gelip imza dağıtılabilir miyim diye sormuşlardı.

İmza günlerine nadiren katılırdım ama bu her yıl dü-

zenlenen etkinlik yerel okuyucularla tanışmak için harika bir fırsattı. Geçen sene sosyalleşmeye yönelik pek çok yeni eğlenceli aktivite de eklemişlerdi. Fuar katılan kızların çok hoşuna gitmişti, benim Sorular ve Cevaplar saatim ise oldukça eğlenceli geçmişti.

“Orada olacağım,” diye söz verdim.

“Güzel. Sizin masanıza uğramadan önce Noel alışverişimin çoğunu tamamlamış olurum.”

“Teşekkürler, Bayan Rose.”

Herkesten böylesine destek gördüğüm için inanılmaz derecede şanslıydım. Şanslı olmamın sebebi fuar ve katıldığım diğer etkinlikler değildi sadece. Torunlarına kitaplarımı alan Bayan Rose gibi insanlara ve tabii ki kendileri alıp okuyan çocuklara sahip olmamdı.

İkinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerledim ve bu sırada posterlere baktım. Şükran Günü’nde okulda bir gösteri vardı. Büyük ihtimalle gidecektim çünkü çocukların birçoğunu tanıyordum.

Kasımda da bilim fuarı vardı.

Ödül alan bilim fuarı projem aklıma geldi. Seslerin bitkilerin gelişimi üzerindeki etkisini araştırmıştım. Konuştuğum ve klasik müzik dinlettiğim bitkim, hiç konuşmayıp müzik dinletmediklerime oranla daha hızlı büyümüştü.

Aklımda Bach, Coop’un sınıfına girdim.

Ve rahatlatıcı klasik müzik hiç de fena gitmezdi diye düşündüm.

Cooper’ın sınıfının rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu.

İçeri girdiğim zaman neredeyse bağırarak, “Şimdi öğle arasından döndük de,” dedi Coop.

Liseden mezun olduğumda öğretmen olmayı düşünmüştüm. Cooper’ın sınıfındaki gürültü seviyesi hemşire-

liğin daha iyi, yazarlığın ise çok daha iyi bir seçim olduğunu bir kez daha anlamamı sağladı.

“Hadi bakalım, çocuklar, herkes yerlerine,” diye bağırdı.

Gürültü alttan alttan devam etse de, şimdi en azından tahammül edilebilir bir seviyedeydi. “Bayan Pip zaman ayırıp geldi, o yüzden en azından dikkatinizi buraya vermeye çalışabilirsiniz. Kendisi böyle yaygaralara pek alışık değil.”

Öğrenciler yerlerine oturdu. Gerçi sessizliklerinin altında gürültünün inceden inceden şekil almaya çalıştığını hâlâ hissedebiliyordum. En ufak bir kıskırtmada ses seviyesi yeniden yükselebilirdi.

“Bayan Cooper haklı, yazmak sessizlik içinde yapılan bir iş,” diye açıkladım. “Çoğu zaman duyduğum tek ses klavyenin üzerinde gezinen parmaklarımdan ve evimin önünden zaman zaman geçen arabalardan gelenler oluyor.”

Sınıf sonunda duruldu. İçerisinin farklı bir havası vardı. Coop’un masasına yaslandım ve anlatmaya başladım. “Bugün ise, Bayan Cooper kurgusal karakter yaratma sürecini konuşarak başlamamızı istedi. Ben de size kendi sürecimi anlatırım diye düşündüm. Benim için, işler her seferinde farklı oluyor. Bazen yazacağım karakteri bulmak için gerçekten çok uğraşmam gerekiyor, bazense...”

Ned’le ve Koç Koltuk’la tanışma hikâyemi anlatmaya daldım. Çocuklar dinlediler, yarım saat boyunca sorular sordular, ardından Coop’un direktifiyle kendi karakterleri üzerinde çalışmaya başladılar.

“Karakterlerinizi bana tanıtın,” diye yol gösterdi öğrencilerine. “Sizlere hangi açılardan benziyorlar? Sizlerden hangi açılardan ayrılıyorlar?” Sınıf çalışmaya geri döndüğünde içerisi büyülü bir şekilde sessizleşti.

Coop beni koridora kadar geçirdi. “Pencereden izliyor olacağım, sakın hile yapayım demeyin,” diye öğrencilerini ikaz etti.

“Sen öğretmenlerinin ikazlarını dikkate alıyor muydun peki?” diye sordum. Bildiğim kadarıyla kurallara uymak Coop’un tarzı değildi; ama üniversitedeki tanışmamızdan önce uslu dönemleri de olmuştur belki.

Aklında düşüncelerle pofurdadı. “Hayır. Ama bunu onlara söylemeyelim tabii.” “Geçen haftaki etkinliği kaçırdığım için üzgünüm,” diye ekledi.

“Okul aile birliği toplantısı nasıl geçti?”

“Fena değildi. Velilerinin büyük kısmıyla tanıştım. Bu yılki sınıfımın iyi olacağını düşünüyorum. Kitaplar konusunda heyecanlılar. Yardımın için tekrar teşekkürler. Küçüklere daha alışkın olduğunu biliyorum.”

“Büyüklerle de iyi anlaşacağım sanırım.” Aslına bakılırsa, bu çocukların yaşı Amanda’ninkine daha yakındı. Ders sırasında onun nasıl bir öğrenci olduğunu düşünmüştüm hep. Konuyu bütünüyle anladığından emin olmak için soru üstüne soru soran Kelsey gibi miydi? Ya da kendini her şeyden soyutlayan arka sıradaki çocuk gibi miydi?

Çabuk kavrayan bir öğrenci miydi, yoksa yeni bir konuyu öğrenmesi biraz zaman mı alıyordu?

Yaratıcı mıydı?

Acaba o?..

“Bu gece bir şeyler yapmak ister misin?” diye soran Coop, beni düşünceler denizinden çıkarmış oldu.

İçten bir şekilde, “Çok isterdim,” dedim, “ama randevum var.”

Şaşkınlığını gizleyebildiği söylenemezdi.

“Hadi ama, Coop, ben de birileriyle çıkıyorum.” Dürüst olmak adına, “Fırsat oldukça,” diye de ekledim.

En son fırsat olmasının üzerinden asırlar geçtiğini gözüme sokmayacak kadar iyi bir arkadaşı. “Eee kimmiş bakalım bu kişi, ne iş yapıyor, tipi nasıl? Anlat anlat.”

“Adı Anthony, kendisi Ned’in şirketinde ortak.”

“Eminim ki ortaklar şirketin Ned’in olduğunu duymaktan çok hoşlanacaklardır.”

Kıkırdadım çünkü aynı şeyi ben de düşünmüştüm. “... ve yakışıklı ama göz korkutucu olmayan bir yakışıklılığa sahip, anlarsın ya,” diyerek bitirdim.

“Tony iyi birine benziyor. Başka başka?”

“Anthony. Tony değil,” diye düzelttim. “Dans edebildiği ve mizahi yönü dışında hakkında bir şey bilmiyorum. Bir de, şirketin bağışının haricinde, kişisel olarak da güzel bir bağış yaptı.”

“Seni *bağışlarla* kandırmış,” diye dalga geçti Coop. “Bağış demişken, yarın yardım ister misin?”

Her ayın birinci ve üçüncü cumartesi kilerde olurum ve Coop da çoğu zaman gelip yardım ederdi. “Çok sevinirim.”

“Harika. Tabii bu sefer gizli bir motivasyon kaynağım daha var. Alıcılardan fırsat buldukça, bana randevunun nasıl geçtiğini anlatacaksın.”

“Anlatacak çok fazla şey olacak mı bilmiyorum. Birbirini tanımaya çalışan iki insanız sadece.” Anthony yeterince hoş birine benziyordu ama ben “yeterince”nin yeterli olacağından emin değildim. Coop böyle şeylere hiç takılmazdı o ayı.

“Belki de düşündüğünden daha fazla anlatacak şey olur.” Kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi ve sırttı.

Randevumun bu tür kaş hareketlerine geçecek bir tarafı olacağından pek emin değildim ama gecenin en özel anlarını onunla paylaşacağıma söz verdim. Veda edip eve yollandım.

Annem verandada beni bekliyordu. “Babanın işleri vardı, o yüzden kitabımı alıp hazırlanmana yardım edebileyim diye beni sana bıraktı.”

Haklı çıkmıştım, beni on numara giydirmek istiyordu ama birkaç saatin sonunda o bile yedinin, ulaşabileceğim en üst nokta olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Oradan buradan fişkırان saç tutamlarını zapt etmeye çalışırken, “Bu saçı kimden aldığını ciddi den hiç bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Babamın kendimi bildim bileli bir postacısı var ama,” diye dalga geçtim.

“O da birazdan gelir,” dedi.

Ciddi görünmeye çalışarak, “Kim, postacı mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Saçını kimden aldığını bilmiyorum ama bu garip mizah duygun kesinlikle babandan almışsın.”

“Peki, kitabını unutma.” Yalınayak yürüyordum; çünkü fazladan bir dakika için bile olsa topuklu ayakkabılarımla olmayı reddediyordum.

“Anneme, her zamanki gibi. Sevgilerimle, Piper” yazan notu okudu.

İthafı okuyarak, “Amanda’ya,” dedi. Başını yukarı kaldırdı. “Tatlım, bunca yıldan sonra unutmanın vakti gelmedi mi sence de?”

“Ben-” Babamın arabasından gelen korna sesiyle lafım bölündü.

İkimiz de gelenin babam olduğunu biliyorduk çünkü korna melodisi çok kendine özgüydü. Kapıyı henüz açmamışken babamın geldiğini anlayabilmek bile hoştu.

Ve onun sayesinde, annemi kalbimin kırık olmadığına bir kez daha ikna etmeye çalışmak zorunda kalmamıştım.

Annem kitabını alıp dışarı çıkarken, “Gel de baban ne kadar hoş görüldüğünü görsün,” diye emretti.

Topuklu ayakkabılarımı giydim ve peşinden gittim. Dışarısı biraz esintiliydi ve yürüdükçe saçlarımdaki dalgaların bozulduğunu hissedebiliyordum.

Babam hazırlanmış gibi, “Hoş görünüyorsun,” dedi arabadan çıkmadan.

“Teşekkürler. Annem hoştan fazlasını söylemeni umuyordu ama benim için fazlasıyla yeterli,” diye şakalaşırken, bir saç tutamını kulağımın arkasına tikiştirmeye çalışıyordum.

“Harika görünüyorsun, hoş demek az kalıyor,” diye cevabı yapıştırdı annem. “Öyle söylesene, JP.”

“Kesinlikle harika,” diye onayladı babam da.

“Teşekkürler.” Gittiklerinde rahatlayarak oh çektim. Annemle babama tapardım ama annem benim için fazla endişeleniyordu. Otuz bir yaşındaydım ve kendi başımın çaresine rahatlıkla bakabileceğimi kanıtlamıştım.

Eve girmek için döndüm ama rüzgârdan kapımın kapandığını fark ettim. Kapanınca otomatik olarak kilitleniyordu.

Yanımda cep telefonum bile yoktu.

Normalde endişelenirdim ama Ned’in arabası garaj yolundaydı. Mela’nın değil de Ned’in açması için dua ederek kapıyı çaldım.

Ve öyle de oldu.

“Rica etsem evimin anahtarını alabilir miyim?” diye sordum.

Bana bakarken, “Vay canına,” dedi.

Elbisemi çekiştirdim, sonra da yanağıma düşen bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Teşekkürler, galiba.”

“Rica ederim. Gerçekten hoş gözükyorsun,” dedi Ned.

İşte yine... *hoş* tanımlaması karşıma çıkmıştı. Annem sinir olacaktı.

“Yine mi dışarıda kaldın?” diye sordu.

“Böyle bir kılıkta anahtarı koyacak yerin olmuyor tabii.”

“İçeri gir de rüzgârda Marilyn gibi uçuşma.”

Marilyn Monroe’ya gönderme yaptığını anlamam bir dakikamı aldı. Açıkçası, Ned benim evime buraya geldiğimden çok daha fazla gelmişti. Nedenini tam olarak bilmiyordum. Evi gayet hoştu. Ned pislik içinde yaşayan bekâr erkeklerden değildi.

Hayır, evi benimkinden bile düzenliydi ama bunun sebebi Ned’in evinin çok sade olmasıydı.

Eşyalarını saymaya kalksam bir elin parmaklarını geçmezdi. Kanepesi, yatar koltuğu ve oturma odasına damgasını vuran düz ekran kocaman televizyonu vardı.

Yatak odasına hiç çıkmamıştım ama orasının da böyle olduğunu tahmin ediyordum. Yatak. Şifonyer. O kadar.

Anahtarla geri döndü. “İçeri girebilirdin.”

“Anthony erken gelirse diye gözüm orada olsun dedim.”

“Erkenci değildir,” dedi Ned. “Geç de kalmaz. Genellikle tam zamanında gelir. Zaman konusunda güvенеbileceğin biridir.”

Bunların çok da iyi nitelikler olduğunu düşünüyor gibi değildi ama ben öyle olduklarını düşünüyordum. “Öğrendiğim iyi oldu.”

“İyi eğlenceler,” dedi.

“Eğleneceğim, teşekkürler.”

İçeri girmek yerine, beni garaj yolunun karşısındaki verandama kadar geçirdi. “Anahtarı geri alayım, bakarsın

düşündüğünden daha kısa bir zaman sonra tekrar ihtiyacın olur.”

“Yalnızca birkaç defa dışarıda kaldım.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Bu anahtar yalnızca bir yıldır bende ve bu üçüncü isteyişin. Demek ki ortalamaya vurduğumuzda dört ayda bir dışarıda kalıyorsun.”

“Sen de bir kez dışarıda kaldın.”

“Hayır. Mela beni dışarıda bıraktı. Yürüyüşe çıkarken anahtarımı almadığımı fark etmemiş, giderken de kapıyı kilitleyip çıkmış. Yani aslında onun yüzünden dışarıda kalmıştım.”

Garaj yoluna bir araba park ederken anahtarı kullanıp Ned’e geri verdim. “Bu da benim bahanemdi,” dedi Ned. “İyi eğlenceler.”

Ned, Anthony’nin elini sıkmak için arabadan çıkmasını bekledi. Ardından içeri girip Anthony’yle beni yalnız bıraktı. Anthony’yi beklerken kapıyı açık tuttum. Buklelerimin annemin yaptığı modele dayanamayıp her yerden çıktıklarını hissedebiliyordum.

Verandaya geldiğinde, “Merhaba,” dedim. “Hemen içeri gidip montumu ve çantamı alayım.”

“Acele etme. Zamanımız var.”

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, o yüzden, “İçeri gelmek ister misin?” dedim.

“Tabii.” İçeri girdi, incelemekte olduğu koridorun, Ned’inkinin tam zıttı olduğunu biliyordum. Antikalarımı ve döküm demirden yapılma itfaiyeci biblolarımı tek tek inceledi. “Bunları sevdim.”

“Onlar büyükbabamındı. Annemin babasının. Burada itfaiyeciydi. Babamın babası da öğretmendi.” Bunu neden eklediğimi hiç bilmiyordum. İtfaiyeci biblolarıyla hiçbir alakası yoktu ve kendimi garip hissetmişim.

“Büyükbabalarımın ikisi de demiryolu çalışanıydı,” dedi Anthony. Büyükbabalarının mesleklerini paylaşma ihtiyacı hissetmekten ziyade, bunu beni rahatlatmak için söylediğini sanıyordum.

Montumu ve çantamı alarak anahtarımı çantama koyduğumdan emin oldum. “Gidelim mi?” diye sorarken, gecenin geri kalanının biraz daha az yapmacık geçmesi için dua ettim.

Üç saatin ardından Anthony beni eve getirdiğinde, dualarımın kabul olmadığı anlaşılmıştı.



Altıncı Bölüm

...Anthony'yle ilk randevumuz tam anlamıyla garipti. Eğlence için okuma anlayışı tozlu tarihî kitap ciltlerini karıştırmaktı. Bense roman okuyordum.

Anthony Pittsburgh'lüydü ve Erie'nin küçük şehirlere özgü yönlerinin kendisini sıkışmış hissettirdiğini söylemişti.

Bense arabayla şehrin doğusundaki evimden batısına gitmek uzun sürüyor diye şikâyet ediyordum.

Çok trafik olduğu günlerde yirmi dakika sürüyordu.

Anthony sporu seviyordu.

Bense Broadway'i seviyordum.

Ondan bir daha haber almayacağımdan emin halde eve geldim.

Bir sonraki gün Coop'la birlikte kilerde çalışırken aramış beni.

Eve geldim ve mesajı dinledim.

Önümüzdeki cuma günü tekrar dışarı çıkmak istiyordu.

Demek istediğim şey şu ki, Amanda, bazen zıt kutuplar birbirini çekebilir. Ve bazen bir şeyin zor olması, onun denemeye değmeyeceğini göstermez.

Affedersin. Nutuk çekmek istememiştin.

*Sevgilerimle,
Piper.*



Şükran Günü'nden iki hafta sonra, Ned elinde bir Noel ağacıyla verandamda bitiverdi.

“Sürpriz,” diye haykırdı ve ağacı verandamın tırabzanlarına dayadı.

Şükran Günü'nden beri birbirimizi pek görmüyorduk. Mela'nın ailesiyle vakit geçirmek için New York'a gitmişlerdi. Ben de bizimkilere gitmiş ve Anthony'yi de götürmüştüm. Tatili onunla geçirmek için yanıp tutuşmuyordum ama hem burası onun için yeni bir şehirdi hem de tatil için Pittsburgh'a dönmeyecekti.

Hiç kimse tatilde yalnız kalmamalıydı.

Annemle babamın, Anthony'nin *doğru kişi* olmadığını anlamalarını sağladım. Hoş biriydi ve çıkıyorduk ama onun da benim *doğru kişi* olduğumu düşünmediğinden emindim.

Aşk romanları yazmıyor olsam da, herkes için doğru bir kişi olduğuna inanıyor ve Anthony'nin o kişi olmadığını biliyordum; fakat iyi birisiydi ve o ilk randevumuzdan sonra birkaç defa daha dışarı çıkmıştık.

Ağaca bakarak, “Teşekkürler, Ned,” dedim.

“Hazırlamana yardım ederim diye düşünmüştüm,” dedi. “Mela iş için şehir dışında.”

“Üzüldüm,” dedim Ned’e. “Çok isterdim ama Anthony bizim için Mercyhurst’teki *La Bohème* operasına bilet almış. Ağacı verandada bıraksan da yarın hazırlasak olur mu?” İçeri girmesini işaret ettim. “Hava buz gibi. Bence hava durumu uzmanlarının dediği gibi yarın kar yağacak.”

Ned hava durumu üzerine yorum yapmaktansa, “Sen operadan nefret edersin,” dedi.

“Sakin Anthony’ye bunu söyleyeyim deme. Broadway’i sevdiğimi bildiği için operadan da keyif alacağımı düşünmüş. Belki de gerçekten keyif alacağım. Açık fikirli olmaya çalışıyorum.”

Anthony operaya bilet bulabildiği için çok sevinmişti. Sırf sahnede sergilendiği ve müzikli olduğu için hoşuma gideceğini düşündüğü izlenimine kapılıyordum. Ona Broadway’le opera arasında dağlar kadar fark olduğunu söyleyecek yürek yoktu bende. Operaya da şimdiye kadar yalnızca bir kez gitmiştim. Belki o zaman da hoşuma gitmişti ama farkına varamamıştım.

“Oh, hadi ama,” diye dalga geçti Ned. “Sen kesinlikle açık fikirli değilsin. Beğenmeyeceğinden emin olduğun için suşi yemeyi bile reddediyorsun.”

“Çiğ balıkla opera arasında fark var.” *O kadar da* fark olduğunu sanmadığımı eklemedim.

“Evet, suşi iyidir, operaysa...” Ned dramatik bir şekilde durakladı, ardından, “şey, operadır,” diye ekledi.

“Demek ki ikimiz de sabitfikirliyiz.” Sırf makara olsun diye, “Anthony’nin iki bilet daha alabileceğine eminim, böylece Mela’yla bize eşlik edebilirsiniz,” diye ekledim.

Ned güldü. “Dediğim gibi, Mela şehir dışında. Ama operadan hoşlanmayacağını ben de biliyorum, sen de biliyorsun.”

“Görüşürüz bakalım.”



Anthony beni eve bıraktığında, Ned’in kesinlikle haklı olduğu ortaya çıkmıştı—operayı sevmiyordum.

Belli ki Anthony de sevmiyordu.

Çok iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmaya tabii ki de çalışmıştı, fakat ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk... Ve artık bu konuya gülüp geçebilirdik.

Operadan sonra evimin önünde durduğunda, “Bu akşam içeri gelebilir miyim?” diye sordu.

Anthony’dan hoşlanıyordum. Arkadaşlığı hoşuma gidiyordu ama aramızda herhangi bir *kıvılcım* yoktu. Buna başka ne diyebilirdim bilmiyorum ama böyle bir şeyin varlığından haberdardım.

On beş yaşındayken Amanda’nın babasıyla aramda o kıvılcımı hissetmiştim. Sanırım o zamandan beri bunu tekrar yaşamayı bekliyordum.

Ama belki de bu benim düşündüğüm kadar önemli değildi. Belki de o sadece çocukça bir ilk aşkın kıvılcımıydı ve yetişkinlerin aşkı bu alevlenmeden farklı şeyler üzerine de kurulabilirdi.

Belki de ağır ama istikrarlı şekilde yanan şeyler daha iyiydi.

Anthony’ye baktım ve kafa salladım. “Sanırım bu hoşuma gider.”

Anthony gülümsedi. “Benim de öyle.”



O geceden sonra ilişkimize yeni bir element daha eklenmişti. Ama bunun bizi umduğum kadar yakınlaştırdığından pek de emin değildim.

Fakat diğer insanların aklında bir çift olarak yer almayla başlıyorduk. Anne ve babammkinde bile.

Noel'i birlikte geçirdik. Noel sabahı bizimkilerin evine geldi ve akşam yemeğine kaldı. Annem sofrayı temizlemeye yardım etmesinden etkilenmişti. Ayrıca herkes için hediye almıştı. Babam için güzel bir şişe viski, annem içinse ipekten çok hoş bir atkı.

Bana mı? Heinlein'in *Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım*'ın imzalı kopyasını bulmuştu.

Annem, "Oh, Ned," dedi, ardından hızlıca kendi kendisini düzeltti. "*Anthony*, Piper çocukken Heinlein'e bayılırdı."

"Biliyorum," dedi. "Kitaplığını inceledim ve Heinlein koleksiyonunu buldum. Ondaki *Uzay Elbisesi* kopyası eskimiş görünüyordu, o yüzden garanti bir seçim olur diye düşündüm."

Ona sarıldım, ben de onun için güzel bir şey bulabildiğim için mutluydum. "İşte."

Ona ince zarfı uzattım. Zarfın içinden Pittsburgh Penguenleri'nin hokey maçına iki bilet çıkardı.

Bu Ned'in önerisiydi, Anthony'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa çok da iyi bir fikir olmuştu. "Bilet gişesindeki kadınla konuştuğumda bunların çok iyi koltuklar olduğu

ve memnun kalacağın konusunda bana güvence verdi. Yakın arkadaşlarından birini davet edebilirsin diye düşündüm,” diye çabucak ekledim; çünkü nezaketen beni davet etmesi gerektiğini hissedebilirdi.

Hokey oyunu ya da maçı mı diyorlardı? Onu izlemek için Pittsburgh’e kadar gitmek istemiyordum. Adının ne olduğunun önemi yoktu; gitmek istemiyordum.

“Benimle gelmek istemediğine emin misin?” diye sordu.

“Eminim,” diyecekken annemle babam aynı anda, “Kesinlikle emin,” dedi.

Gülüştük.

Çok hoş bir Noel’di.

İçimde Anthony’ye karşı hâlâ büyük bir kıvılcım yoktu ama hafifçe sıcaklık yayan bir kor parçası varlığını hissettiriyordu.

Belki de bu, o kıvılcımdan bile iyiydi. Devamlılığını sağlamak daha kolay olabilirdi.

Noel akşamı Anthony beni evime bıraktığı zaman davet bekliyormuş gibiydi, fakat güzel bir Noel geçirmemize rağmen misafir istemiyordum.

O nedenle ne kadar yorgun olduğumdan bahsedip onu öptüm, ardından iyi geceler dileyip bu güzel gün için teşekkür ettim.

İçeri girdiğimde, Ned’in hediyesi olan ağacın önünde oturdum ve altındaki küçük kutuyu aldım.

İçinde altından küçük bir bileklik süsü vardı. Bu yılki bir arabaydı. Amanda ağustosta on altı yaşma basmıştı ve artık araba kullanıyor olma ihtimali yüksekti. Araba kullanmıyorsa da, kullanmayı düşündüğü kesindi.

Günlüğü alt kata daha önceden indirdiğim için hemen elime aldım. Yumuşak derinin nasıl da yıprandığını fark ettim. Sayfalarının neredeyse yarısını doldurmuştum.

Ağaçtan yayılan gökkuşağı renkleri altına oturdum, bu defteri bitirdiğimde bunu da “Amanda’nın Kileri”ne gelen mektuplar ve yıllar içinde ona aldığım küçük küçük hediyelerle beraber sandıkta saklayacaktım.

Bu bileklik süsü de diğerlerine katılacaktı.

Sevgili Amanda,

Mutlu Noeller. Akşam oldu ve sen bütün gün aklımdaydın.

Bu yıl sana bilekliğin için bir araba süsü aldım. Araba kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

Eğer kullanıyorsan, dikkatli ol. Endişeleniyorum.

Eminim ki annen ve baban da endişeleniyorlardır.

Bütün günü annem, babam ve değer verdiğim bir adamla geçirdim. En başlarda babana duyduğum tutkuyu ona duymayacağımdan endişelenmiştim ama artık bir çocuk olmadığının ve belki de şefkatli bir ilişkinin daha iyi olabileceğinin sonunda farkına vardım.

Artık on altı yaşındasın. Seni doğurduğumda ben de on altı yaşındaydım.

Ve bu yüzden de bu gece, sana babanı anlatmanın tam zamanı gibi geliyor bana.

Okulda tam bir inektim. Kafasını her zaman kitaplara –herhangi bir ödevle alakası olmayan kitaplara– gömen o kızdım ben. Eminim ki bu kız tipini biliyorsundur, hatta belki genetikdir ve sen de öylesindir.

Yıllar içinde sınıf arkadaşlarım garipliklerime alıştılar ve kendim olmamdan memnuniyet duydular.

Baban bizim okula geldiğinde lise iki öğrencisiydim. Adı Mick’ti. Soyadı Grant’ti. George ve Grant. Sıralarımız alfabetik olarak belirlendiği için derslerde çoğunlukla yan yana otururduk. Kilitli dolabı da benimkinin yanındaydı.

Mick inek değildi.

Bir basketbol oyuncusuydu ama ne gariptir ki dikkatini çekmeye çalışan amigo kızların hiçbirini fark etmiyor gibiydi. Beni fark etmişti.

O Cadılar Bayramı'nda, artık bir çifttik.

Şükran Günü'nde, oldukça yakındık.

Reglim gecikince gebelik testi yaptım.

Ona bu haberi vermeye çok korkuyordum.

Sanırım sana bu hikâyeyi anlatmaktan kaçınmamın sebebi, onu kötülemek istemememdi. O yüzden şunu söylemek istiyorum ki o çok gençti ve eminim ki tepkisi de... şey, yaşı daha büyük olsaydı çok daha farklı olurdu.

Baban olduğunu inkâr etmişti...

Yazmayı bıraktım.

İnkâr ettikten sonra, Mick aldırmamı önermiş, beni götürüp parasını da ödeyeceğini söylemişti.

Kabul etmedim.

Amanda'ya bu bölümü anlatmanın gereği yoktu.

Ona bu defterde yalan söylemeyecektim ama bilmesi gereken bir şey de değildi bu.

Aldırmayı kabul etmedim, ardından eve gittim ve ciddi ciddi ne yapacağımı düşündüm. Bu bebeği istiyordum. Genç olmamıza rağmen Mick'le bunun üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm. Evlenip çocuğumuzu birlikte büyütebileceğimiz hayaline kapılmıştım. Ailemin bize yardım edeceğinden de emindim.

Ama Mick baba olduğunu inkâr edip aldırmamı önerince, bu çocukça hayal paramparça olmuştu. Bir gün boyunca bebeğe sahip çıkıp kendi başıma büyütebileceğimi düşündüm, fakat sonunda çocukluğu bir kenara bıraktım ve bir yetişkine dönüştüm. Bebeğim için en iyisinin ne

olacağına karar vermeye çalıştım. Hamileliğin geri kalanı boyunca bebeği evlatlık vermemenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama aklıma gelen her bir senaryo beni sadece onun iyiliği için bunu yapmak zorunda olduğuma ikna etti. On altı yaşında bir anne onun yararına olmayacaktı. İki hafta sonra, aileme söyledim. İnanılmazlardı. Onlara hamileliğimin geri kalanı boyunca evden uzaklaşabilir miyim diye sordum. Ve seni evlatlık verme kararımı anlattım.

Her ikisi de kararımı desteklediler.

Onlara Ohio'ya gidip Bonnie Teyzemle kalmak istediğimi söyledim. Annem, yani senin büyükannen öğretmenliğin yanı sıra doktora da yapıyordu. Ona ergenlik çağında hamile bir kıza sahip olma utancını yaşatmak istemiyordum.

Annem ve babam Ohio'ya gitmeme izin verdikleri için çok rahatlamıştım. Bonnie Teyzem de beni kabul etmişti ki kabul edeceğini zaten hepimiz biliyorduk. Okuluma da o yılı Avrupa'da bitireceğimi söyledik.

Teyzem senin için potansiyel anne baba bulabilmem konusunda bana yardımcı oldu. İkimiz de onları çok sevdi. Potansiyel biyolojik anneye yazdıkları mektup da sandığın içinde duruyor.

Mektubu yıllardır okumadım ama kendilerini normal ve sıradan olarak tasvir etmişlerdi. Baban bir profesördü ve annen de sınıf öğretmeni idi. Benim annemle babama benziyorlardı ve sana verebileceğim en güzel hediyenin, en az onlar kadar mükemmel olan bir aile olduğunu düşünüyordum.

Seni alırlarken onları bir an için gördüm. Sıradan görünüyorlardı. Hatta belki de yavan.

Ta ki hemşire seni annene verene kadar.

İşte o an, dönüşüm geçirdikleri andı. Annen çok gü-

zeldi. Sana tapıyorlardı. Ve o kısacık anda, anne babanın onlar olması gerektiğini anlamıştım.

O yüzden seni bıraktım.

Ama onları bir an için görmem bile, bunca yıldır tutduğum bir hayal haline geldi.

Umarım benim annemle babam kadar mükemmeldiler—mükemmeldirler.

Mick'i son olarak evlatlık işlemleri için gerekli evrakları imzalamasını istediğimde gördüm. Görevliler işlemin onun imzası olmadan yapılamayacağını söylemişlerdi.

Sen doğmadan bir ay önce, şehir dışındaki bir restoranda buluştuk.

Benimle ya da seninle ilgili herhangi bir şey sormadı. Sadece evrakları aldı, imzaladı ve kalkıp gitti.

Lise üçüncü sınıfta okula geri döndüğümde, orada değildi. Sadece Katolik erkeklere eğitim veren yerel bir liseye gittiğini duydum. Spor faaliyetleri her zaman haberlerdeydi ve ara ara onun adı da geçiyordu.

Daha sonraları, Notre Dame'a gideceğini, takıma girmese de şansını deneyeceğini duydum.

Girip girmediğini hiç duymadım.

Bu lise haber bültenlerinden beri onunla ilgili bir şey duymadım ve evrakları imzaladığından beri de hiç konuşmadım.

İmkânım olsaydı, sana Mick'i anlatmaktan kaçınırdım. Artık bir yetişkin olduğunu ve onu bulduğun takdirde sana kucak açacağını düşünmek istiyorum. Ama tepkisi bu olmazsa diye hazırlıklı olmanı istedim. Eğer onu bulmak istersen elinde ismi ve bazı bilgileri var, bu da sana doğru yöne gitmende yardımcı olacaktır.

Umarım onun hakkında bir şeyler öğrenmek canını çok fazla acıtmamıştır. İtiraf etmem gerekirse, sana bunları

daha önce anlatmamamın sebebi, bunun hem seni hem de beni acıtacağını düşünmemdi. Ama ben iyiyim. Umarım sen de iyisindir.

Koridordaki saatin gong sesini duydum.

*Gece yarısı oldu Amanda. Bir başka Noel daha sona erdi.
Umarım çok güzel bir Noel geçirmişsindir.
Gün boyu aklımda olduğunu bil.
Her gün aklımdasın.*

*Sevgilerimle,
Piper*



Yedinci Bölüm

Nisan ayına bayılıyordum. Dünya canlanıyordu. Daha net konuşmam gerekirse, birbiri ardına baş döndürücü bir şekilde sıralanan çiçekleri ve tomurcuklarıyla arka bahçem canlanıyordu.

Bahçenin Ned'e bakan kısmı boyunca boş kalan yerlere papaya ağaçları dikmiştim. Daha önce hiç papaya ağacım olmamıştı, meyve verene kadar birkaç yıl geçmesi gerektiğini de biliyordum, beklemek benim için sorun değildi.

Baharda baktığımız her şeyde yeni başlangıçların izlerini görmeyi çok seviyordum.

Aynı zamanda yıl boyunca beklenen gişe bombalarının çıkmasına da bayılıyordum. Bu yıl *Uzay Yolu* uyarlamalarının en yeni yapımı sinemalardaydı. Sabırsızlanıyordum. Heyecanımı gizlemeye çalıştıkça içimdeki inek daha çok ortaya çıkıyordu.

Eğer Anthony, Broadway şovlarından veya operadan hoşlanmıyorsa, bilimkurgu onu hiç heyecanlandırmayacaktı.

Heinlein'in genç yetişkin kurgularını okuyarak büyümüş birisi olarak, bilimkurgu benim özel olarak zevk aldığım bir türdü. Ve Ned buraya taşındıktan birkaç ay sonra, onun için de öyle olduğunu öğrenmiştim. Cooper ve Mela da bu türden en az Anthony kadar hoşlanmadıkları için, gece yarısı açılışına birlikte gitmiştik.

Ned arabasını garaj yoluna park ettiği sırada saat gecenin üçü olmuştu ve hâlâ harareti bir şekilde filmi tartışıyorduk. "Abram'ın..." Ned'in evinin önünde Mela'nın arabasının park edilmiş olduğunu görünce yorumum yarım kaldı.

Tam o sırada Ned'in ön kapısı açıldı ve Mela verandaya fırladı. Mutlu görünmüyordu.

Hem de hiç.

"Yarın görüşürüz," dedim ve eve kaçtım.

Evet, itiraf etmem gerekirse bu korkakçaydı ama bir kahraman ne zaman geri çekileceğini iyi bilmeliydi.

Bir sonraki güne hazırlanmak için doğruca yatağa gitmeyi planlamıştım. Bu cumartesi günü "Amanda'nın Kileri"nde benim sıramdı, cuma öğleden sonrası için de sağlık kliniğine yardım sözüm vardı. Gece yarısını geçtiğine göre, cuma olmuştu zaten.

Tanrım, uyumaya çok ihtiyacım vardı.

Ama bir türlü uykuya dalamıyordum.

Bir an dalıyor, ardından irkilerek uyanıyor ve Ned için endişeleniyordum.

Saat beşte uyumaktan vazgeçtim. Çaydanlıktaki su ısınırken dışarı baktığımda Mela'nın arabasının hâlâ ön tarafta olduğunu gördüm.

Eski bir yoga taytı ve atletten oluşan pijamalarımın üzerine büyük beden eşofman üstümü geçirdim ve unut-mabenili en sevdiğim çay fincanımı alıp arka bahçeye

çıktım. Bahçenin arka köşesindeki banka oturdum ve endişelenmemeye çalışsam da, Ned için biraz daha endişelenmeye devam ettim.

Mela, Ned buraya taşındığından beri onunla iyi anlaşıyor olmamızdan hoşnut değildi, üstelik zaman içinde iyi anlamaktan da öteye geçip... arkadaş olmuştuk.

Anthony'yle –Tanrı aşkına, şu Ned'in beni tanıştırdığı Anthony'yle– birlikte olmam Mela'nın kaygılarını yatıştırır diye düşünmüştüm, fakat akşamki surat ifadesi öyle olmadığını gösteriyordu.

Normalde arka bahçemde huzur bulurdum ama gece uyku bulamadığım gibi, sabah da huzur bulamıyordum.

Fincanımdaki çay soğuyordu. Tam bir bardak daha hazırlamayı düşünüyordum ki, Ned'in tarafındaki bahçe kapısı açıldı.

Bir anlığına Ned'in geldiğini ve bana endişelenmem gerektiğini, Mela'yla aralarında hiçbir sorun olmadığını söyleyeceğini sandım.

Ama gelen Ned değildi. Mela'ydı.

"Merhaba, Mela," derken, dik dik bana baktığını fark etmemişim gibi davranmaya çalıştım.

Kibarlık girişimlerimi umursamadı ve sadece, "Sana kazandığını söylemeye geldim," dedi.

"Kazandığımı mı?" diye sorarken şaşkınlığımı gizleyememişim.

Tam önümde durdu, ellerini kalçalarına dayayarak kızgınlıkla yüzüme baktı. "Ned'den ayrıldım."

"Bu neden beni kazanan yapsın ki? Ben asla-"

Lafımı kesti. "Seninle yarışmam. Çocuklar için hikâyeler yazan *Azize Pip*. Zamanını açları doyurup hastaları iyileştirerek geçiren *Azize Pip*. Azizeler azizesi *Pip*. İşte, sen kazandın!"

“Ben azize değilim, Mela,” dedim yumuşak bir sesle. “Ve hiçbir zaman da senin rakibin olmadım.”

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca baktı ve ağır ağır, “Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi? Ned’le sadece arkadaş olduğunuza gerçekten inanıyorsun,” dedi.

“Tabii ki de inanıyorum ve öyleyiz de. Ben Anthony’yle çıkıyorum. Ned’le sadece komşu ve arkadaşız. Sadece arkadaş.”

Mela alay edercesine güldü. “Bence farkında olmaman durumu çok daha kötüleştiriyor.” Bir an durakladı, bu düşüncenin ağırlığını tartıyormuşçasına kafa salladı. “Evet, evet, çok daha kötüleştiriyor.”

Başka bir şey söylemedi, arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü. Omuzları mağlubiyetle çöktü ve ondan özür dilemem gerekiyormuş gibi hissettim.

Arabasının çalışmasının ardından hiçbir ses duyamadım. Gitmişti ve ben yıkılmışım. Ned’in yanına mı gitmeliydim, yoksa onu rahat mı bırakmalıydım bilemiyordum.

Onu yalnız bırakmaya karar verdim.

Yine de Mela’nın sözleri aklımdan çıkmıyordu. Ned’e olan gerçek duygularımı iyice tartmaya çalıştım. İtiraf etmem gerekirse buraya ilk taşındığı gün bir... hayır, kıvılcım hissettim demeyecektim ama onu fark etmişim. Belki fazlasına dönüşebilirdi ama Mela’yla bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde noktayı koymuştum. Şimdiyse, onu ne zaman düşünsem arkadaşça duygular hissediyordum. Ve bana kalırsa bu, geldiği gibi giden güvenilirmez kıvılcımlardan çok daha iyiydi.

Sevgililer gelip geçiciydi ama arkadaşlar her zaman kalırdı.

Bunları düşününce, Ned’in gelmesini bekleyemeyece-

ğimi anladım. Bir arkadaş kendisine ihtiyaç duyulmasını beklemezdi.

Kapısını çaldım.

İçeriden herhangi bir ses gelmedi, tam eve dönüp kendisine sesli mesaj bırakacaktım ki, kapı açıldı.

Şakalaşmak ve birbirimize takılmak bir yana, gülümsemedik bile. Sadece, “İyi misin?” diye sordum.

Bir an tereddüt etti, ardından kafa salladı. “Olacağım. Nereden biliyorsun?”

“Mela kazandığımı söylemek için bana geldi. Benim yüzümden sonunda senden ayrıldığını söyledi. Ned şunu bilmeni istiyorum, arkadaşlığın benim için değerli ama Mela’yla aranıza asla girmek istemem.”

“Girmedin zaten,” diye güvence verdi bana. “Ve olay o şekilde olmadı. O benden ayrılmadı; ben ondan ayrıldım.”

Başka bir erkeği kimin kimden ayrıldığı konusunda doğru mu söylüyor diye sorgulayabilirdim ama Ned’in öyle biri olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman kendisinden farkı davranıp iyi bir insan olmanın dışında başka bir şey yaptığını görmemiştim. “Ondan neden ayrıldın?”

“Çok uzun zamandır nefes alamıyordum,” diye itiraf etti. “Geçen hafta iş için şehir dışına çıktığımda, onu özlemediğimi fark ettim. Geceleri konuştuğumuzda içimde hiçbir beklenti, ona karşı bir özlem oluşmuyordu. Ve annenle babam düşündüm.”

“Annemle babamı mı?”

Kafa salladı. “Onları gördüğümde, birini diğerinden ayrı hayal edemiyorum. Baban birkaç ay önce o konferansa gittiğinde annenin her gece sende olduğunu; çünkü boş bir eve tahammül edemediğini söylemişti.”

Babam gittiğinde, annem benimle zaman geçireceği

için heyecanlanmıştı. Her gece bendeydi. Giysi dolabımı temizlememe “yardım” etmiş, biraz tazelemek için de beni alışverişe götürmüştü. Dışarıda yemek yemiş ve iki tane filme gitmiştik. Sohbet edip bol bol gülmüştük. Benimle fazladan zaman geçirmekten gerçekten keyif aldığını ama babam yanında değilken nasıl kendisi olabileceğini tam olarak bilmediğini de düşünüyordum. “Haklısın; sanırım kız kıza geçirdiğimiz zamanın büyük bölümünde babamı özlemişti.”

“Bana kendi anne babamı hatırlatıyorlar,” dedi.

Ailesi Seattle’da yaşıyordu. Araları yıllardır çok iyiydi, pek seyahat etmiyorlardı ama Ned onları her fırsatta ziyaret ediyordu.

“Annemle babam da öyleler... Birbirleri olmadan yarım gibiler. Ve patronlarım,” diye devam etti. “Josiah ve Muriel de öyleler. Seninkiler sessiz sakinler ve bana çok sık kavga eden insanlar gibi görünmediler ama Josiah ve Muriel sürekli kavga ediyorlar. Davalar konusunda olsun, şirket konusunda olsun. Sanırım kavga etmeyi bu kadar çok sevdikleri için ikisi de avukat olmuşlar. Bu durum ilişkilerine de yansıyor. Ama buna rağmen, onları birbirlerinden ayrı düşünemiyorum.”

Josiah ve Muriel’le pek çok kez karşılaşmıştım, fakat efsanevi kavgalarını sadece Ned ve Anthony’dan dolayı biliyordum. Ama Ned haklıydı, uyumluydular... Bir bütünün iki ayrı parçası gibiydiler.

Usulca, “Kendimi Mela’dan ayrı *düşünebildiğimi* fark ettim. Ve bunun hem ona hem de bana haksızlık olduğunu sonunda kabul edebildim,” diye itirafta bulundu.

“Yine de, eğer benim de bunda bir payım olduysa-”

Lafımı kesti. “Olmadı. Sana bu derece şüpheyle yaklaşması da sadece ne kadar haklı olduğumu kanıtlamaya

yaradı. Gerçekten birlikte olmamız gerekseydi, benim asla ama asla, aldatmayacağımı bilirdi.”

Buna benim sebep olmadığımı söylemesine rağmen, hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Başını iki yana sallayacak gibi oldu, fakat sonra aşağı yukarı salladı. “Evet. Hadi arka bahçene gidip yıldızların gündeğümüne boyun eğişini izleyelim.”

“Soğuktan donarız,” diye uyardım onu.

“Bu ne zamandır sana engel oluyor?”

Gülümsedim. “Hiçbir zaman. Hadi gel o zaman.” Elini tutup sıktım. “Bir gün başka birini bulacaksın.”

Hiçbir şey söylemedi, o da benimkini sıkmakla yetindi.

Gidip ormanımsı bahçemdeki bankta oturduk ve uzun bir süre boyunca sessizlik içinde yıldızları izledik. Her biri sırasıyla turuncumsu pembemsi gündeğümüne teslim oldular.

Ve uzun bir zaman sonra tekrar konuştuğunda, hâlâ el ele olduğumuzu fark ettim. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Arkadaşlar ne güne duruyor?” diye rahatlattım onu.

Ve öyle olduğumuzu biliyordum. Arkadaştık.

Sadece komşu değildik. İyi anlaşılan komşular değildik. Sadece arkadaş bile değildik.

Aradığım ve ona ihtiyacım olduğu takdirde, benim için her türlü işini bırakabilecek türden bir arkadaştı.

Birimizden biri buradan taşınsa bile bağlantıyı koparmayacağımız bir arkadaşlığımız vardı. Arkadaşlığımız yakın mesafelerde olmamız sebebiyle başlamış, fakat zamanla bunun ötesine geçmişti.

Bana ihtiyaç duyuyorsa, bu soğuk bankta hiçbir şey söylemeden oturup gün boyu elini tutabilirdim.

İşte böyle bir arkadaşlığımız vardı.

Sevgili Amanda,

Ned kız arkadaşından ayrıldı. Gecenin bir köründe arayıp beni hapisten kurtarmasını isteyebileceğim türden bir arkadaş olduğunun farkına vardım onun. Ya da arabama düz kontak yaptıracak türden. Ya da... Demek istediğim şey, onu her an her yerde arayabilirdim.

Bu durum Bonnie Teyzemi aklıma getirdi. Sana ondan daha önce de bahsetmiştim. Hamileliğimin son birkaç ayında onda kalmıştım.

Annemle babama seni evlatlık olarak vereceğimi söylediğimde, annem ağlamaya başlamış, babamsa, “Piper, keşke senin adına biz karar verebilseydik. Bu muhtemelen hayatın boyunca vermek zorunda kalacağın en zor karar. Bir hafta içinde on altı yaşına gireceksin—böyle bir yükü kaldıramayacak yaştasın. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Bunun kararını sen vermelisin, annenle ben kararın ne olursa olsun senin arkadayız,” demişti.

“Bonnie Teyzemle kalıp bu bebeğe gerçek bir aile bulacağım. Ben onun ailesi olamayacağıma göre, dışarıda benim onları bulmamı ve çocuklarının bende olduğunu söylememi bekliyorlar.”

Annem hâlâ ağlıyordu, fakat babam kafa salladı. “Bonnie’nin destek olacağına eminim.”

Tabii ki haklıydı çünkü Bonnie Masters da onun arkadaşıydı, tıpkı Ned’in benim arkadaşım olması gibi.

Babam ve Bonnie Teyzem yan yana evlerde büyümüşlerdi. Okula, hatta üniversiteye bile birlikte gitmişlerdi. Bonnie Teyzem benim vaftiz annemdi. Aynı zamanda annemin de en iyi arkadaşlarından biri olmuştu.

Hiçbirimiz evet diyeceğinden ve bana kucak açacağından şüphe duymadık.

Ki tam da öyle oldu.

Ned'le otururken, onun benim Bonnie Teyzem olduğunu fark ettim. Arkadaştan da fazlasıydı... Ailemden biriydi.

Umarım senin hayatın da böyle arkadaşlıklarla dolu olur.

*Sevgilerimle,
Piper*



Sekizinci Bölüm

Haziran ayında bana, yayıncımın önümüzdeki yaz için hazırladığı bir antolojinin parçası olacak kısa bir hikâye yazmam teklif edildi. *Yaz Akşamları*'nın bir parçası olmam istendiğinde havalara uçtum. Sevdiğim ve hayranlık duyduğum pek çok yazar kitaba katkıda bulunuyordu.

Editörümün aradığı gün, antoloji için yazacağım hikâye üzerinde çalışmaya başladım. Letha adındaki genç kız, ailesinin her yaz gündönümünde düzenlediği şenlikte bir çocukla tanışır.

O gece rüyamda bunu gördüm.

Şenlik ateşinden gelen dumanın kokusunu alabiliyor, oyunların çatırdayışını duyabiliyordum. Rüyamda şenlik ateşi arka bahçemde yanıyordu ve bahçem gerçekte olduğundan çok daha büyüktü.

Çocuk onun yanı başına oturduğu sırada Letha alevleri izliyordu. “Nerelerdeydin? Her yerde seni arıyordum,” dedi çocuk.

“Ne zamandır beni bulmanı bekliyordum,” dedi Letha.

Çoğunlukla üzerinde çalıştığım kitabı rüyamda görür, hayat bulmuş ve sahneyi yazmaya hazır bir şekilde de uyanırdım. Bilincim kapandığı zaman, bilinçaltım ortaya çıkıp gönlünce eğlenme fırsatı buluyor gibi olurdu.

Fakat bu sefer gördüğüm rüya, ertesi güne hayat bulmuş değil rahatsız olmuş bir şekilde uyanmama sebep oldu. Her ne kadar hikâye parmaklarımdan dizüstü bilgisayarıma ekranına aksa da, bu hissi gün boyu üzerimden atamadım.

Anthony’yle olan randevumuza hazırlanırken, bu hissi bir kenara bırakmaya çalıştım. Ben evde kalıp pizza ısmarlamak istiyordum ama Anthony ortakları, Ned’inse patronları olan Johnsons’lardaki akşam yemeği için sözleşmişti bile.

Bana sorma zahmetinde bulunmamasına biraz gıcık olmuştum. Öncesinde en azından danışılmadan benim adıma plan yapılmasına alışık değildim.

Bu bana... yüzsüzce geliyordu.

Aynılarını Anthony’ye de söyledim. Sevineceğimi düşündüğü için rahatsız olmama çok şaşırdı. Gitmeyi kabul ettim ama durumdan hoşnut değildim.

Johnsons’ları sevmediğimden de değildi. Seviyordum.

Ayrıca yemek düşündüğüm gibi güzel geçti. Josiah ve Muriel harika bir çiftti. Fakat Ned haklıydı. Gerçek anlamda kavga etmediler ama bol bol didişmeyi de ihmal etmediler. Benim anlam dahi veremediğim garip hukuki vakalar üzerine tartışıyorlardı.

Bazı insanlar yanlarında katkıda bulunamayacakları konuların tartışılmasından rahatsızlık duyabilirdi ama açıkçası ben, ikisini izlemekten keyif almıştım. İtiraf etmem gerekirse, birbirleriyle etkileşim kurma şekillerini tek tek incelemiştim.

En doğru olanın kendi fikri olduğu konusunda Josiah da Muriel de kendisinden çok emindi. Siyah ve beyazın hâkim olduğu bir dünyada yaşıyorlardı. Doğru ve yanlış. Var ya da yok.

Ben hayatımı, kesin olan tek şeyin, hiçbir şeyin kesin olmadığı griler diyarında yaşıyordum. Her bir kuralın bir istisnası vardı. Her bir durumun birden fazla sonucu olurdu.

Anthony de konu üzerine yapılan ağız dalaşına katılmıştı.

Ben dışarıda kalan kişiydim ama üçünün düşünce biçimlerini gözlemlemeyi sevmiştim. Anthony adım adım düşünen biriydi. Bir başkası bu süreci böldüğünde kafası karışıyormuş gibi görünüyordu.

Muriel tavşan gibiydi, bir taktikten diğerine atlıyor, sonra ilkinde geri dönüyordu.

Josiah ise aktarmacıydı. Savunmalarını güçlendirmesi için kitaplardan ve makalelerden alıntılar yapıyordu.

Dürüst olmam gerekirse, çoğunlukla neyi savunduklarını bile anlamıyordum ama onları dinlemek büyüleyiciydi. Bir vakaya dalıyor, alıntılar yapıyor, oradan oraya sekiyorlardı.

“Çok kabayız,” dedi Muriel en sonunda. İki adam da konuşmayı kestiğinde, “üzgünüm, Piper. Birkaç avukatı aynı yere koyduğunda sonuç bu oluyor,” diye devam etti.

Başımı iki yana salladım. “Aslında sohbetinizin keyfini çıkarıyordum. Düşünme biçimlerinizi ve görüşlerinizi ifade edişinizi gözlemlemek benim için büyüleyiciydi.”

“Yandık,” diye dalga geçti Anthony. “Bunun cümleten Piper’ın yeni kitabına yem olacağımız anlamına geldiğini anlayabilecek kadar uzun süredir birlikteyiz.”

“Hayır. Özel olarak herhangi biriniz değil. Ama düşünme süreçleriniz –bunların birbirinden ne kadar farklı

olduğu- günün birinde bir şeylere ilham kaynağı olabilir. Ayrıca, eğer ben John Grisham olsaydım, kendisi adli gerilim kitapları yazdığı için tartışmalarınız çok daha fazla işime yarayabilirdi. Ama kitaplarınızda ergenlik çağındaki çocukları işliyorsanız, hukuki vakalar pek de işinize yaramayacaktır.”

Muriel güvence verircesine, “Eğer Grisham burada olsaydı, o da bize katılırdı,” dedi bana. “Avukatların büyük kısmı iyi bir tartışmaya hayır diyemez.”

Gecenin geri kalanındaki sohbet konuları benim de katılabileceğim türdendi, gerçi hep birlikte *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* mukayesesi yaparken, tartışma içerisinde avukatça tavırları kendini göstermeye devam etti. Ben her ikisini de seviyordum, Anthony hiçbirini sevmiyordu, Muriel *Uzay Yolu*’ndan yanaydı, Josiah ise *Yıldız Savaşları*’ndan.

Sınırlar oldukça belirgin bir şekilde çizilmişti.

Anthony arabasını garaj yoluma park ettiği sırada hâlâ bu konuya gülüyordum. “Böylesine hararetli bir tartışmaya dahil olduğuma hâlâ inanamıyorum,” dedim.

“Bu türün hayranları olduklarını hiç bilmiyordum.” Ayrıca, “yemek konusunda emrivaki yaptığım için özür dilerim,” diye ekledi.

“Emrivakilerle aram pek iyi değildir,” diye açıkladım ona. “Bir dahaki sefere en azından sorsan nasıl olur?”

Kafa salladı. “Hiç bu kadar uzun bir ilişkim olmamıştı. Belli ki neyin uygun olduğu konusunda çok da fazla tecrübem yok.”

“Bundan otuz sene sonrası bile olsa, ilk yapılması gereken şey sormak olmalı.”

“Vay canına, ilk kavgamızı ediyoruz,” dedi kıkırdayarak. “Bence gayet güzel bir şekilde atlattık.”

“Hayır, *Uzay Yolu, Yıldız Savaşları* mukayesesinin ilk kavgamız olduğuna eminim. Öyle değilse bile öyle olduğunu söyleyelim, böylesi daha ilginç bir hikâye olur.”

“O konuda haklısın,” dedi gülesi gelmiş gibi. “Bir gecede iki kavga atlattık ama yine de yıkılmadık.”

“Aynen öyle.”

Öne eğildi ve beni öptü. Geri çekildiği zaman, “İçeri gelmek isterdim ama yarın sabah ilk iş mahkemede olmam lazım,” dedi.

“Sorun değil. Sonra konuşuruz.” Anthony’yle çıkmanın iyi bir tarafı da buydu. Birbirimizin programına saygı duyuyorduk.

Kapımı açtım ama içeri giremeden Ned, “Selam,” diye seslendi.

“Sana da selam,” dedim, ardından kapının kapanmasına izin verdim. Ned’in verandama gelip bana eşlik etmesini bekledim. “Randevun nasıldı?”

“İyiymi. Muriel ve Josiah’ın evine gittik.”

“Yemekte bir avukat sürüsü vardı desene.” Başını iki yana salladı. “Eminim ki birbirinden ilginç sohbetler olmuştur.”

“Eh, avukatvari konuşmalar oldu. Ve *konuşma* derken, tartışma demek istiyorum tabii. Benim boyumu aşıyordu. Fakat sonradan bilimkurgu tartışmasına girdiler.”

Bu türe olan sevgimi bilip paylaşmasından ileri gelen bir kesinlikle, “Ve sen de bu alanda kendini gösterdin,” dedi.

“Oh, aynen öyle,” diye güvence verdim ona.

“Anthony’nin bilimkurgu hayranı olmadığını sanıyordum,” dedi.

Anthony’yi açılış gecelerimizden bazılarına davet etmiştik ama hiçbirine gelmemişti. Ned’in, Mela’yı davet

edip etmediğinden emin değildim. O da bu türü sevmezdi ama davet edilseydi gelirdi diye düşünüyordum.

Mela'yla ayrıldıklarından beri Ned için endişeleniyordum. Bildiğim kadarıyla başka biriyle çıkmamıştı. Birkaç aydır yalnızdı. Belki de yalnız hissettiği için şimdi dışarı gelmişti.

Merdivenleri işaret ettim, ikimiz de oturduk. “Anthony bilimkurgu hayranı olmayabilir ama meğerse Johnsons’lar öyleymiş...”

Okulun bahçesinden yayılan ışıklar eşliğinde verandamda oturduk, *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* hakkında konuştuk. Daha sonra ise en çok hangi *Uzay Yolu* uyarlamalarını sevdiğimizi tartıştık.

Taş armudu ağacımdan süzülen belli belirsiz ışığın altında ne kadar süre oturduğumuzdan emin değilim, fakat Ned sonunda, “Ben gideyim de uyu,” dedi.

“Peki ya sen? Uyuyabilecek gibi hissediyor musun?” Mela'yla ayrıldıklarından beri geceleri oturma odasından ışık sızdığını sıklıkla görür olmuştum.

“Sanırım uyuyabileceğim,” dedi bana.

“Güzel.”

Onun içeri gidişini izledim ve kapısını kapatırken el salladım. Onun için gerçekten de endişeleniyordum. En doğru kararı verdiğini bilsen bile yine de canın yanıyordu işte.

Bir şeyleri onun için kolaylaştırabilmek isterdim.

Oturma odasından sızan ışığı izleyerek dışarıda biraz daha oturdum. Ne yapabilirim diye düşündüm.

Ne olsa yapardım.

Ama nihayetinde yaraların iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Ve ne kadar beklersek bekleyelim, bazı yaralar hiçbir zaman tam olarak iyileşmiyorlardı.



O cumartesi günü, “Amanda’nın Kileri”nde geçecek cumartesilerden biriydi. Ned bu hafta yardım teklifinde bulunmuştu. Mela hakkında konuşmadık, fakat keyifsiz görünüyordu. Tüm günü onu güldürmeye çalışarak geçirmiştim ve kendisini iyi hissettirmek konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

“Amanda’nın Kileri”nde geçen günlerde mutlu olmak benim için zor değildi. Alıcılarla etkileşime geçmeyi çok seviyordum. Günün en son alıcısı Mimi Ridley’di. Kızı Lovey’i de her zaman yanında getirirdi. Aslında ismi Lovey değildi. Lisbeth’ti. Ama onunla tanıştığınızda, gerçek isminin Lovey¹⁰ olduğundan hiçbir şüphe duymuyordunuz.

Lovey gelip kucağıma kıvrıldı. Bir anaokul öğrencisine göre küçüktü ve kucağıma rahatlıkla sığıyordu. “Sana bir şey yaptım.” Ne olduğunu sormamı beklemeden, elime küçük bir kâğıt destesi bıraktı. “Sana bir kitap yazdım, sen bana bir şey verdiğin için ben de sana bir şey vermek istedim.”

“Lovey, ne kadar tatlısın.” Rengârenk fakat anlaması güç resimler ve sayfayı rasgele dolduran harfler görüyordum. “Benim için okur musun?”

Kocaman kafalı biblo oyuncaklar gibi kafa sallayarak, “Tabii,” dedi. “Bir zamanlar Bayan Pip varmış ve hikâyeler anlatırmış.” Bir resmi işaret etti. “Bu sizsiniz, bu kitap, bu ben, bunlar da diğer çocuklar.”

¹⁰ Sevilesi.

Çemberler ve çizgiler bana bir anlam ifade ediyormuşçasına kafa salladım.

“Ve onlara yemekler verirmiş, en son Lovey’e krep için bir şeyler vermiş.” Diğer sayfadaki oval şekilleri işaret etti. “Burada ben krep yiyorum. Onları bana annem yaptı.”

“Annen ne güzel şeyler hazırlamış,” diye güvence verdim ona.

“Bu da onları yedikten sonra biz.” Oval şekiller basık dairelere dönüşmüştü.

“Bu çok hoş, Lovey.” Resimleri anlamak biraz zor olsa da hikâyenin özü oradaydı ve insanın içine işliyordu.

“Size de biraz getirmek istedim ama annem soğuyacaklarını ve soğuk kreplerin güzel olmayacağını söyledi.”

Ned öne atıldı. “Hiç sorun değil. Yarın Bayan Pip’i krep yemeye götürecektim zaten.”

Gözleri kocaman açılmış bir halde, “Öyle mi?” diye sordu, adeta Ned’in akıl okuma becerileri karşısında büyülenmiş gibiydi.

Ned kafa salladı, çok ciddiydi. “Evet. Benimle gelip bir köpek sahibi olmam konusunda bana yardım edebilir mi diye soracak ama öncesinde ona krep yedirecektim.” Öne eğildi ve fısıldadı. “Birisinden bir iyilik isteyeceğin zaman önce onlar için hoş bir şey yapman iyi bir fikir olabiliyor.”

Lovey, Ned’in sözlerini tarttı ve hevesli bir şekilde kafa salladı. “Evet, bu iyi bir fikir. Ne tür bir köpek istiyorsun?”

“Sorunum da bu.” Bu soru ona birdenbire dert olmuş gibi içini çekti. “Hiç bilmiyorum. Bayan Pip’in insanları anlamakta üzerine yoktur, o yüzden nasıl bir köpeğe ihtiyacım

olduğu konusunda karar vermeme yardımcı olabilir diye düşündüm. Bana kalırsa köpek seçimi önemli bir konu.”

“Evet, çok önemli. Eminim sana yardımcı olabilir. İnsanlara yardım etmeyi seviyor.”

Ned bana doğru gülümsedi, ifadesi içimi ısıtmıştı. Ned’in mutluluğu benim için giderek daha da önemli hale gelmeye başlamıştı.

Lovey’ye doğru sanki annesiyle ben, onu duyamayacakmışız gibi tekrar fısıldadı. “Yardım etmeyi gerçekten de çok seviyor.”

“Köpeğini de bir ara yanında getirecek misin?” diye sordu Lovey.

“Bak sana ne diyeceğim, annenle birlikte iki hafta sonra gün sonunda buraya gelebilerseniz, ben de köpeğimi yanımda getiririm. Tüm gün burada kalmak ister mi biliyorum ama ziyaret etmekten hoşlanacağına eminim.”

Lovey arkasını döndü ve Mimi’den izin istedi. “Anne?”

Mimi kafa salladı. “Cumartesileri ikiye kadar çalıştığım için her zaman geç geliyoruz.”

“Ben de caddenin karşısındaki Bayan Sandy’de oluyorum.” Lovey sesini fısıltı seviyesine düşürerek, “Bana öğle yemeği hazırlıyor ama krep yapmıyor,” anonsunda bulundu.

Daha önce Ned’in bir çocukla iletişimini hiç görmemiştim. Bana burada daha önce de yardım etmişti ve çocuklarla tabii ki de konuşmuştu ama bu şekilde değildi. Lovey’le arasında bir bağ oluşmuştu. Ona iyi davranmıştı.

Birdenbire, çıktığımız süre boyunca Anthony’nin benimle buraya gelip yardım etmediğini fark ettim. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen.

Kendime benim de mahkemeye gidip davalar konu-

sunda ona yardımcı olmadığımı söylemeye çalıştım ama ikisinin aynı şey olmadığını biliyordum.

Ben Mimi'ye yardım ederken Ned ve Lovey de köpekler ve krepler hakkında sohbet ettiler.

Gitmeden önce de Lovey, Ned'e sarıldı ve ona da kitap yazıp iki hafta sonra getireceğine söz verdi.



Ertesi sabah bana vaat edilen kreplerden oluşan kahvaltımızdan sonra, Ned'le birlikte Köpeğe Dair Her Şey adlı sahiplendirme etkinliğine gittik. Etkinlik Koyönü'ndeki amfiteyatroda gerçekleşiyordu.

Koya bayılıyordum. Burası eskiden Erie'nin sanayi bölgesi olarak kullanılıyordu, fakat aşağı yukarı son on yılda fabrikalar gidip yerlerine oteller, merkez kütüphane ve turistlere yönelik eğlence merkezleri gelmişti.

Çimenlikli tepecikten baktığım zaman hem amfiteyatroyu hem de koyu ve ilerideki Presk Adacığı'nı görebiliyordum.

Yelkenliler, deniz motorları ve balıkçı tekneleri koy kıyısında sıralanmıştı. Sadece etrafı izlemek için bile Özgürlük Parkı'na gelinebilirdi ama bugün önemli bir amaç için buradaydık.

"Hazır mısın?" diye sordum Ned'e.

Kafa salladı.

Park boyunca yürümeye başladık. Kulübelerde ve geçici kafeslerde çeşitli tür ve büyüklükte köpekler vardı.

Köpeklerin arasından amaçsızca yürürken, "Nereden duydun bu etkinliği?" diye sordum.

Bir parçamın buradaki her bir köpeği eve götürmek

istediğini itiraf etmek zorundaydım. Bazıları barınaktan çıktığı için çok heyecanlı, bazıları da üzgündü. Hepsi de bir eve ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu.

“Josiah etkinliği düzenleyen Salo ailesini tanıyor,” dedi Ned. “Aslına bakarsan organizasyonu düzenleyen kadının ailenin reisi konumunda olduğunu ve geri kalan aile fertlerini de göreve tayin ettiğini söyledi. Josiah seçme şansları olmamış diyor.”

Bayan Salo patroniçe gibi geldi bana. Bunu düşündüğümde -Josiah’ın adı da geçtiği için olsa gerek- Anthony’nin bizim adımıza plan yapışı geldi aklıma.

Anthony’nin hatası üzerine kafa patlatmak yerine, “Köpekler nereden geliyor?” diye sordum.

“Şehirdeki barınaklar köpekleri buraya gönderiyor. Şu kadın, Bayan Salo, köpekleri doğru sahiplerine kavuşturmak konusunda özel bir güce sahip olduğunu iddia ediyormuş.”

Köpekler konusunda uzmanlaşmış bir çöpçatan fikri beni güldürdü.

Ned gülümsedi. “Evet, benim de onunla ilgili tereddütlerim var ama seninle ilgili yok. Doğru köpeği bulmama yardım edeceğine inanıyorum.”

“Daha önce hiç köpeğim olmadı, o yüzden sana nasıl bir öneride bulunabileceğimi hiç bilmiyorum.”

“Sezgilerin güçlü, Piper. İnsanların içini okuyabilme gücüne sahipsin.” Ned av köpeğine benzer bir köpeğin yanında diz çöktü. Köpek Ned’in elini kokladı, ardından yaklaşan birkaç çocuğun yanına gitmek üzere Ned’i bıraktı.

“Bu olmadı,” dedim gülerek.

Kafa salladı ve bir sonraki kafese geçti. “Sanırım işini iyi yapmanın sebebi de insanlar konusunda sezgilerinin

bu kadar güçlü olması. Ben de olayları inceleyip insanlar hakkında ölçülebilir bilgilere ulaşmak konusunda iyiyimdir ama sen o bilgilerin özüne inebiliyorsun.”

Bu çok hoş bir iltifatı. İnsanlar benimle veya işimle ilgili güzel şeyler söyledikleri zaman karşı çıkma istediğim oluyordu ama menajerim bana tüm iltifatlardan sonra yalnızca iki sözcük kullanılması gerektiğini öğretmişti. Onun tavsiyesine uyarak, “Teşekkür ederim,” dedim. Ardından, “Köpek edinme fikri nereden aklına geldi?” diye sordum.

Ned omuz silktiğinde alabileceğim tek cevabın bu olduğunu düşündüm, fakat sonra, “Mela köpekleri hiç sevmeydi. Her yerin tüy olmasını istemiyordu, ayrıca

koktuklarını söylüyordu. Artık bunu dert etmeme gerek olmadığı için bir köpek edinebileceğim,” dedi.

Mela’dan konuşmak istemiyordum. Birbirimizden aslında hiçbir zaman hoşlanmadığımız gerçeği açığa çıkacak diye korkuyordum, o yüzden, “Aklımda bir tür var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Köpek olsun yeter. Küçükken bir kurt köpeğim vardı. Kocamandı. Aslında babamın köpeğiydi ama en başından beri benim gibiydi. Ya da benim onun olduğumu söylemek daha doğru olabilir. Bana kalırsa köpek insanın sahibi oluyor... O insanın çoğunlukla bunun farkında olmaması da bir önem taşıyor.”

Hayatında, dışarıdan bakıldığında kaç yaşında olduğunu anlamamanın pek mümkün olmayacağı bir döneme gelmiş ufak tefek bir kadın, “Oh, bu çok doğru değil mi? Köpeklerim, benim sahibim olduklarını biliyorlar ama bazı insanlar bunu hiç anlamıyor. Kocam da köpek sahibi olmayı hiç istemeydi ama şimdi onlar ona sahip. Kocam bunu bilmiyor ama ben ve köpeklerim biliyoruz,” dedi.

Uzun bir süre boyunca bize baktı, hiçbir şey söylemeden inceledi bizi.

O bizi inceledikçe, ben de onu inceledim. Kâğıt üstünde ondan harika bir büyükanne olurdu. O kadar küçük-tü ki benim ergenlik çağına gelmemiş karakterlerim bile onu havaya kaldırabilirlerdi; fakat kadının öyle güçlü bir enerjisi vardı ki, hiçbirisi buna cesaret edemezlerdi.

Sanki bizden çok kendini selamlarmış gibi kafa salladı ve, “Köpekleriniz işte orada,” dedi. Onu izleyeceğimizi biliyormuş gibi cevap dahi beklemeden geçici kafeslerin arka arkaya dizildiği sıra boyunca yürümeye başladı.

Onu izlerken, “Köpek,” diye onu düzelttim çünkü... şey, öyle olması gerektiğini hissettim. “Köpek sahiplenmeye gelen Ned. Ben sadece fikir vermek amaçlı buradayım. Yani köpek olacak... Tekil.”

Bu kadar küçük bir kadına göre oldukça kocaman bir gülümsemesi vardı. Arkasını dönmeden, “Hayır, buraya birer köpek edinmeye geldiniz. Bunu henüz bilmiyorsunuz o kadar.”

Biz daha karşı bile çıkamadan, içinde iki köpeğin olduğu kafesin önünde durdu. “Bunlar Prens ve Bruce.”

Prens uzun boylu kanişe benzer bir köpekti ve vücudu garip garip kıvrılmış beyazımsı tüylerden geçilmiyordu. Bruce ise yaklaştığımızda başını kaldırıp bakma zahmetine girmeyen bir av köpeğiydi.

“Sizi rahat bırakayım da kaynaşın,” diyen kadın, sıranın ilerisindeki başka bir çiftte doğru yöneldi.

“Eh, bu çok ilginçti,” dedim.

Ned cevap vermedi. Ortamı titreten bir konsantrasyonla köpekleri izliyordu.

Ned onu sevmek için barikatın üzerinden eğildiğinde, Prens küçük ve tatlı bir mutluluk dansı yapmaya baş-

ladı. Mutluluğunun büyüklüğünü bir şekilde dışavurması gerekiyormuş gibi kıpır kıpırdı.

Ned'in dikkatini çekmeyi başaran Prenses, Bruce'un yanma gitti ve ayağını hafifçe dürttü. Bizi bu kafesin önüne getiren yaşlı kadının yaptığı gibi Bruce'un kendisini izleyeceğinden emin bir şekilde, tekrar yanımıza döndü. Prenses beni görmezden geldi ve Ned'in yanına döndü, tercihi belliydi. Bruce yavaş yavaş bana doğru yürüdü ve öylece baktı.

Öyle hüzünlü gözleri vardı ki.

Bu kocaman, düşük gözler, *hayattan hiçbir beklentim olmadığı için sürekli hayal kırıklığı içindeyim* diyordu.

Elimi kaldırdığımda yaladı. Kafasını okşadım, kuyruğunu gönülsüzce salladı, sanki benden hoşlandığını ama ilişkimizden bir beklentisi olmadığını bilmemi istiyor gibiydi.

Bahsi aile reisi olarak geçen ve etkinliği düzenleyen Bayan Salo, birdenbire yanımızda bitti. "Gördünüz mü, size söylemiştim. Prenses onu, Bruce ise sizi bekliyordu."

Hem bizim adımıza hem de köpekler adına her şeyi ayarladığını düşünerek tam tersi yöne, bu kez girişin yakınlarındaki bir aileye doğru yöneldi.

"Bilemiyorum..." dedim. Bruce, Prenses gibi kıpırdanıp mutluluk dansları yapmamıştı ama dikkatimi çekmekten hoşlandığını görebiliyordum.

"Seni anlıyorum. Kendine özgü bir kadın," diye bana katıldı Ned. "Ama Prenses, sahiplenmeyi hayal ettiğim türden bir köpek olmasa da kadın haklı olabilir."

Prenses, Ned'in ondan bahsettiğini anlamış gibi zıpladı, çite uzandı ve patilerini Ned'in omuzlarına koydu. Kafası Ned'in çenesinin tam altındaydı ve hayran hayran ona bakıyordu.

"Sen kendini Prenses'le hayal etmemiş olabilirsin ama

belli ki o prensini seçmiş.” Ned’le Prens’in birbirleri için yaratıldıklarını anlamak için köpekler konusunda uzman olmama veya insanların aklını okuyabilmeme gerek yoktu.

“Peki ya sen?” diye sordu Ned. “Buraya köpek edinmeye gelmedin ama bu yönde karar verirsen sana her zaman yardımcı olacağımı biliyorsun.”

Bruce bana, *sorun değil. Köpek istemediğini biliyorum*, dercesine bakıyordu.

Aslında, bir köpeğim olmasını çok istediğimi fark etmiştim. Ve herhangi bir köpek istemiyordum, *bu* köpeği istiyordum.

Ned’e kafa salladım. “Evet, o artık benim köpeğim. Ve teşekkürler. Prens konusunda benim de sana yardım edeceğimi biliyorsun.”

Evraklarımızı doldurduk, bir saat sonra ise köpeklerimizle Koyünü boyunca yürüyorduk.

“Bak.” Diğer gemilerle birlikte *Niagara* gemisi geçiyordu. Zamanında Erie Gölü Zaferi’nin sancak gemisi olduğu gibi, şimdi de Erie’nin simgesiydi. Göller Bölgesi boyunca seyahat eden bu sonradan inşa edilmiş replikası, Erie’nin en önemli değerlerinden biriydi. İnsanların rıhtıma üşüşüklerini görüyordum. “Muhtemelen tur yaptıkları günlerden biri. İnsanları koydan alıp gölde gezdendiriyorlar. Sen tura hiç katılmış mıydın?”

Ned başını iki yana salladı.

“Ben bir kere katıldım,” dedim ona.

Prens hâlâ hoplayıp zıplıyordu. Sanki dünyada keşfedilecek bir sürü şey olduğunu anlamıştı ve yerinde duramıyordu. Bruce ise en az etkinlikte olduğu kadar suskundu. Gerçi hareketlerine biraz daha olumluluk gelmiş gibiydi.

“Anthony köpek aldığını öğrenince ne diyecek dersin?”

“Tebrikler? Yani, başka ne diyebilir ki?”

“Pek çok şey söyleyebilir. Köpeklerden Mela’nın hoşlandığından daha fazla hoşlandığını sanmıyorum.”

“Anthony’nin varlığından hoşlanıp keyif alsam da, hayatımla ilgili kararları asla ona ve onun isteklerine göre almam.”

Bu sözcükleri söyler söylemez, benim için doğru kişi olsaydı kararlarımı ona göre *alacağımın* farkına vardım. Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdım.

Hep birlikte evcil hayvanlara yönelik yerel bir eğlence merkezine gittik ve böylece Prenses’le Bruce köpeklerle hitap edebilecek her türlü eğlencenin tadına vardılar.



Anthony o gece bana geldi. Kendisine aldığım köpek yatağı yerine şöminemin önündeki kilimi daha konforlu bulan Bruce’u işaret ederek, “Sürpriz,” dedim.

Anthony Bruce’a baktı. “O kimin köpeği?”

“Benim.”

Anthony sanki Bruce kokuyormuş gibi burnunu kırıştırdı ki kokmadığını biliyordum çünkü eve geldikten sonra ona banyo yaptırmıştım. “Oh.”

“Tebrikler demeyecek misin?” diye sordum.

“İtiraf etmem gerekirse köpekleri pek sevmem,” dedi usulca.

Bugüne kadar köpek alma fikri hiç aklımda olmadığına göre ona bu yüzden kin tutacak halim yoktu. “Zamanla ona alışırsın.”

Anthony ikna olmuş gibi gözükmüyordu. “Keşke köpek edinmeden önce benimle de konuşsaydın.”

İçimden, *neden konuşacakmışım ki?* demek geldi ama bu kabaca olacağı için, “Bunu planlamamıştım ama burada olduğu için mutluyum,” demekle yetindim.

Anthony sadece kafa salladı.

Birisiyle bir bütün olma konusunda çok fazla tecrübem yoktu. Belki de köpek edineceğimi Anthony’ye söylemeliydim.

Ama sonunda kararımı verdim; hayır, söylemek zorunda değildim.

Çıkıyorduk, nişanlı veya evli değildik.

Ondan izin almak zorunda değildim. Sonuçta bu kararı kendim için almıştım, ikimiz için değil.

Anthony erken sayılabilecek bir saatte ayrıldı. O dışarı çıkmak istedi, fakat ben evdeki ilk gecesinde Bruce’u yalnız bırakmak istemedim.

Bruce’un yalnız bırakılmaktan çok da rahatsız olacağını düşündüğümünden değildi. Evimde, yuvasında, kilimin üzerine kıvrılmış haldeyken rahatı yerinde gözükmüyordu.

Ön verandaya çıktığımda bana seve seve eşlik etti ve ben Amanda’nın günlüğüne yazarken o da iki kişilik koltuğa kıvrıldı.

Sevgili Amanda,

Evcil hayvanın olup olmadığını merak ediyorum.

Benim hiç olmamıştı. İstedığimi de hiç düşünmemiştim ama artık Bruce var ve onsuz olduğumu hayal bile edemiyorum.

Evcil bir hayvanım olacağı hiç aklıma gelmemişti ama Ned sağ olsun, artık var.

Belki de iyi bir arkadaşsa sahip olmak böyle bir şey-

dir... Seni yeni şeyler denemeye ve dünyaya farklı bir gözle bakmaya teşvik eden biri olur etrafında.

Ölü Ozanlar Derneği'nde Robin Williams'in masanın üzerine çıkıp öğrencilerine dünyaya bambaşka bir açıdan bakmalarını söylediği sahneyi çok severim.

Gün içinde Bruce'un şöminenin önündeki kilimde uyuşunu, şimdiyse iki kişilik koltukta kıvrılışını düşününce, kaderimde bir köpeğimin olması da varmış diyorum... Ned bana bunu gösterene kadar bundan haberim yoktu sadece. Şimdi Robin Williams'in masasının üzerine çıkmış, hayatıma bambaşka bir açıdan bakıyor ve kaderimde bir köpek... bu köpek de varmış diyorum.

Umarım senin de evcil bir hayvanın vardır Eğer yoksa da, umarım biraz daha büyüyünce edinarsın.

*Sevgilerimle,
Piper*

Lise Üç





Dokuzuncu Bölüm

Şükran Günlerim oldukça çılgın geçirdi. “Amanda’nın Kileri”nde toplanıp hizmetimizden yararlanan herkesin düzgün bir tatil yemeği hazırlayabilmek için gereken malzemeleri aldıklarından emin olurduk. Gönüllüler sepetleri dağıtmak için Şükran Günü’nden önceki hafta sonu gelirlerdi.

Bu yılki gönüllüler Ned, annem, babam ve Cooper’dı. Anthony gönüllü değildi.

Büyük bir davayla uğraşıyordu ve vaktinin olmadığını söylemişti.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ama ediyordu. Hâlâ kilere bir kere bile gelmişliği yoktu. Şükran Günü’nü ailesiyle geçirmek üzere Pittsburgh’a gidiyordum; çünkü onun için önemli olduğunu düşünmüştüm. Ama onun da benim için önemli olan şeylere öncelik verdiğini hiçbir zaman hissedemiyordum.

Küçük küçük şeyler. Kendime bu küçük şeylerin gü-

zel ve rahat bir ilişkiyi yıpratmasına izin veremeyeceğimi söyleyip duruyordum ama yıpratıyorlardı.

Sadece birkaç hafta önce Anthony beni arayıp Josiah ve Muriel’le beraber öğle yemeğine davet etti. Onlara katılmaktan memnun olacağımı, fakat çalıştığımı söyledim.

Güldü ve istedikten sonra bunu öğle yemeğinin öncesinde de sonrasında da yapabileceğimi söyledi. Konuşmanın sonuna doğru ise tek yaptığının evimde köpeğimle oturmak olduğuna dair bir şeyler söyledi.

Hâlâ Bruce’dan hoşlanmıyordu.

Yetmiş Dokuzuncu Otoban’dan Pittsburgh’e doğru ilerlerken neden bunları düşündüğümünden emin değildim. Takdir görmediğim hissini bir kenara bırakmaya çalıştıkça, aklıma gelmeye devam ediyordu.

Onun için işi ne kadar önemliyse, benim için de kendi işimin ve “Amanda’nın Kileri”nin aynı derecede önemli olduğunu anlamasını istiyordum. Hayatıma ve tutkularıma ortak olmasını istiyordum. Onun için önemli olduğunu düşünerek sayısız partiye ve toplantıya katılmışım. Bu duyarlılık karşılıklıymış gibi gelmiyordu.

“Amanda’nın Kileri”nden sürekli olarak kaçması canımı sıkıyordu ama iç çekmemeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse ona Amanda’yı anlatmamış olabilirdim ama bunu bilme bile söz konusu yardım derneği olduğunda ne kadar tutkulu olduğum aşikârdı.

Bu soru beni düşündürdü. Ona Amanda’yı neden anlatmamıştım?

Ergenlik yaşında anne olmak bir utanç sebebi değildi. Amanda benim kalbimdi. Doğduğu günden beri yaptığım her şeyin merkezinde o vardı. Belki de ondan bahsetmememin sebebi, kalbimi o kadar da kolay açamamamdı.

Onunla birlikte kalbimin öyle büyük bir parçasını kay-

betmişim ki, geriye kalan kısmına gözüm gibi bakıyordum belki de.

Şükran Günü için Pittsburgh'e gitmeyi de planlamıyordum ama Anthony yine onunla gideceğimi varsaymıştı. Sanki yapışık ikizmişiz gibi ikimiz adına plan yapmasından rahatsız oluyordum. Ama onun için önemli diye gidiyordum. O, tatillerde benim ailemle zaman geçirmişti, o yüzden benim de bir tanesini onun ailesiyle geçirmem adaletli olur gibi geliyordu.

Ned bir günlüğüne Bruce'a bakmaya gönüllü oldu ve köpeklere hazırlayacağı devasa tatil yemeği konusunda şakalar yaptı.

Hiçbir tatili ailemden uzakta geçirmemiştim. Onlar da kendileri pişirmek yerine dışarıda yemek yemeye karar vermişlerdi. Böyle bir değişiklik annemin de hoşuna giderdi belki.

Yine de evde olmamak kendimi tuhaf hissettiriyordu.

Yemek hazırlıklarının çoğunu annemle beraber yapardık.

Hindi hariç. Babam aşçı değildi ama hindiyi salamura etmek onun mutfaktaki tek uzmanlığıydı. On yıldan uzun zamandır hindileri o salamura eder, doldurur ve hazırlardı. Salamura konusunda her yıl yeni şeyler denerdi. Geçen yıl kullandığı elma şarabı... salamuranın tadına daha da lezzet katmıştı.

Babam, bir erkek bir yemekte uzmanlaşmaya görsün, hemen hindi gibi kabarır, derdi. Ardından *gerçek anlamda* diye eklemeyi de ihmal etmezdi. Aslında komik değildi ama biz de her seferinde gülerdik.

Hazırlıklar bittiğini zaman, bir başka aile geleneğimiz başlardı. *Beyaz Noel*'i açar, Bing, Danny, Rosemary ve Vera'nın dans edip, şarkılar söyleyerek âşık olmalarını izler, kalan yiyeceklerden atıştırırdık.

Anthony, “Çok sessizsin,” dedikten sonra cevap vermememe fırsat vermeden, “neredeyse geldik,” dedi.

Üç şeritli otoban, bizi şehre yaklaştırıyordu. Ve Anthony sonunda otobandan tamamen çıkıp ailesinin oturduğu Sincap Tepesi Mahallesi’ne doğru yol almaya başladı. Tuğladan yapılma çok hoş bir evin önüne, çıkmaz sokağa park etti. “Burada mı büyüdün?”

“Evet. Bu akıma mimaride klasik canlanma adı veriliyor.” Güldü. “Bunun ne demek olduğundan tam olarak emin değilim ama üvey annem sana uzun uzun açıklayacaktır, öğrenmek istesen de istemesen de.”

Arabadan çıkarken, “Bu tür şeyler hakkında konuşmayı çok severim,” dedim ve elbisemi düzelttim.

“Bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?” diye sordu Anthony. “Kendine daha sık özen göstermelisin.”

Öne eğildi ve beni öptü.

Ani bir sinir bozukluğundan başka hiçbir şey hissedemedim ve bunun haksızlık olduğunu biliyordum. Babası ve üvey annesi üzerinde iyi bir izlenim bırakabilmek için giyinip süslenmişim. Anthony’nin bu çabamı fark edip takdir etmesi beni rahatsız etmemeliydi ama ediyordu.

Ailesi çok hoş insanlardı, bu sayede üzerimdeki aksilik gitti.

Üvey annesi Anne, kocaman gülümsemesi ve şen şakrak kişiliğiyle minyon bir esmerdi. Babasının da ismi Anthony’ydi; fakat hem Anthony hem de Anthony’nin üvey annesi ona *yargıç* diye seslendikleri için herhangi bir karışıklık olmuyordu.

Yemek dışarıdan söylenmişti. Saat ikide yerel bir restorandan geldi. Yiyecekleri servis tabaklarına alırken Anne’e yardımcı oldum.

Dördümüz meşe parke kaplı, koyu renk ahşap vitrinleri ve pencere camlarında vitray çalışmaları olan resmî yemek odasına geçtik.

Birden fazla çatal gerektiren türden bir yemekti.

Yargıçla Anthony bir süre davalardan ve mahkemelerden konuştular. Konuşmalarının arasında boşluk yakaladığımda, Anne'e evi sordum. Bana yargıçla bir koruma derneği için yaptığı çalışmalar aracılığıyla tanıştıklarından bahsetti.

Anthony, "Piper da pek çok çalışmada gönüllü olarak yer alıyor," dedi.

"Aynı zamanda da yazarsın, değil mi?" dedi yargıç.

"Evet. Yerel bir gıda bankasında gönüllü olarak-"

Anthony lafımı kesti. "Alçakgönüllülük yapıyor. Derneği o kurdu ve o yönetiyor. Ayrıca evinin karşısındaki okulda, çocuklara kitap okuyor."

"Oh, bu çok hoş," dedi Anne.

Kendimi rahatsız hissederek, "Onlar benim okuyucuları. Onlara farklı bir şekilde yaklaşmak iyi oluyor," dedim.

"Çocuk kitapları mı yazıyorsun?" diye sordu Anne.

Kafa salladım.

Yargıç, "Gönüllülük ve çocuk kitapları... bunlar siyasi tutkularla dolu bir adam için pazarlanabilir özelliği olan şeyler," dedi; bunu öyle bir şekilde söylemişti ki, Anthony'nin daha önce hiç haberimin olmadığı siyasi tutkuları olduğundan şüphelendim.

"Araya öpülesi bir bebek de sıkıştırdık mı, kazanılmayacak bir yarış yoktur," dedi Anne gülerek.

"Tabii o bebek kusmazsa, ya da ağlamazsa," diye önemli bir noktaya parmak bastım.

Hızla bana dönen üç çift göz, onların dünyasındaki

bebeklerin, en azından yemek masasında bir sohbet söz konusuysen kusmadığını söylüyordu bana. Utancımı gizlemesini umarak içkimden koca bir yudum aldım.

Anne, “Bebeklerden konu açılmışken,” dedi kırdığım potu bir kenara bırakırcasına. “Gerçek bir büyükanne olmayacağımı biliyorum ama onların bir dediğini iki etmem, tabii Anthony’yle sen önce...”

İçkimde boğulmaya başlayınca sözleri yarıda kaldı. Embesilce öksürmeyi kestiğim zaman, “Çocuk düşünmüyorum,” dedim.

Konuyu bir kez daha değiştirdi ve yemeklerimizi bitirdik, fakat Anthony’nin ifadesi gözümde kaçmamıştı.

Yemekten sonra erkekler hukuki vakalar üzerine tartışmaya devam ederlerken, Anne’nin bulaşıkları toplamasına yardımcı oldum. Ardından yeniden bir araya geldik ve... hukuki tartışmalar devam etti, fakat bu kez işin içine siyasi unsurlar da girdi. Ne zaman grup halinde konuşulmaya daha uygun bir konuya geçmeye çalışsam, piyonu öne sürmemle yere devrilmesi bir oluyordu.

Ailemle bir arada olup *Beyaz Noel* izleme düşüncesi aklıma geldiğinde kıyas yapmamaya çalıştım ama korkarım ki yapıyordum. Ve vardığım sonuç, Anthony’nin tatil anlayışının benim için yetersiz olduğuydu.

Eve dönüş yolunda, “Çocuklar konusuna dönelim. İstemiyor musun yoksa olmuyor mu?” diye sordu.

“Ne fark eder? Benim geleceğimde çocuklar yok.” Tam zamanı. Ona Amanda’yı anlatmanın tam zamanıydı. Sözcükleri boğazımdaki yumrunun üzerinden atlamaya zorladım ama olmadı.

“Evlat edinebiliriz,” dedi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir yıldır çıkıyorduk ve sanırım Anthony işi çıkmaktan ileri götürmeyi düşü-

nüyordu. Ama ben... düşünmüyordum. Hele ki ikimizi düşününce.

Çocuk sahibi olmaktan farazi olarak bile bahsedebilecek yakınlıkta olduğumuzu hiçbir zaman hissetmediğim gibi, Anthony'nin bir bütün olduğumuzu varsayıp benim adıma konuşabileceği kadar yakın olduğumuzu da düşünmüyordum.

“Anthony, ne doğal yollarla ne de evlat edinerek çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum,” diyerek, olabilecek en kısa ve öz şekilde açıkladım.

“Neden? Çocuklarla aran çok iyi. İşin bile çocuklarla ilgili. Kitaplarını okumadım ama internetten baktım. Yorumlarda kitleni ne kadar iyi anladığından bahsediliyor sürekli.”

“Bir bakıma zaten bir sürü çocuğum var. Yazdığım her bir kitap benim çocuğum gibi. Bir fikri alıp kitaba dönüştürüyorum. Ve sonra da kitabımı, yine bir bakıma çocuklarım olan okuyucularıma ulaştırıyorum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım yok.”

“Benim var,” dedi yavaşça.

“Üzgünüm,” dedim.

Bu da sohbetin sonu oldu.

Anthony'ye Amanda'yı anlatmam gerektiğini biliyordum. Durumu açıklasaydım belki anlayabilirdi. Ama yapamadım. Âşık olsaydım, o kişiye evlatlık verdiğim kızımı anlatabileceğimi biliyordum.

Bunu Anthony'yle paylaşamamam zaten durumu açıklıyordu.

Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmeme rağmen hemen harekete geçmememin sebebi, itiraf etmeye tam olarak hazır olmamamdı. Belki biraz zaman veririm sorunlarımızı çözmenin bir yolunu buluruz diye düşün-

yordum. Belki biraz daha zaman veririm, duygularımı değişecekti.

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde Anthony beni öptü ve ertesi gün çok iş olduğunu, bu nedenle eve gideceğini söyledi.

Saat geç olmuş, gece yarısını geçmişti; Bruce'u almak istesem de bunun için Ned'i uyandırmayacaktım.

Anthony uzaklaştığında kafamın uyuyamayacak kadar dolu olduğunu fark ederek verandama çıktım.

Amanda'nın günlüğünü almayı düşündüm.

Bazen yazmanın düşüncelerimi netleştirmek konusunda bana yardımcı olduğunu düşünüyordum. Belki de Anthony'ye Amanda'dan bahsetme konusundaki gönülsüzlüğümü günlükte açıklasam, kendim de bir sonuca varabilirdim.

Sonuçta Anthony iyi bir adamdı. Bir yıldır çıkıyorduk ve yanımda olmasından hoşlanıyordum, her ne kadar son zamanlardaki davranışlarından arada sırada rahatsız olsam da.

Bunun bir kısmı da benim suçumdu. Ona ben müsaade etmiştim. Bir şeyler söylemek zorunda kalacaktım.

Babası ve üvey annesi ne kadar iyi insanlar olursa olsun, evde olmayı, ailemin etrafımda olmasını özlemiştim.

Bunun haksızlık olduğunu biliyordum. Bir ilişki yaşayan insanlar arasında karşılıklı özveri olmalıydı. Belki de tatili onun ailesiyle geçirdiğime içерlemem beni bencil bir insan yapıyordu.

Belki de daha fazla çocuk istememem de beni bencil bir insan yapıyordu.

Ve Anthony'ye Amanda'yı açıklamamam beni muhtemelen diğer her şeyden daha fazla bencil bir insan yapıyordu. Ona tutunmuşum ve başka hiç kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Onu ne ondan haberi olan ailemle ne de haberi olmayan arkadaşlarımla konuşmuştum.

Sebebi utanç veya acı değildi.

Boş olan okula bakmaya başladım. Çoğu akşam temizlik görevlileri çalışırken pencerelerden ışık sızardı. Fakat bugün tatil olduğu için okul boş ve karanlıktı.

Belki de bu yüzden Amanda hakkında konuşmuyordum.

Onu birisiyle paylaşırsam geriye sadece boşluğun kalacağından korkuyordum, o yüzden sahip olduğum anılara tutunmuştum ve onları servetini paylaşmak istemeyen bir paragöz gibi istifliyordum.

Evet, *bencildim*.

Ned kendimi irdeleme seansımı bölerek, “Ne düşünüyorsun öyle?” dedi.

Bruce’la Prenses beni büyük bir heyecanla selamladılar. “Ben de sizleri özledim,” dedim her iki köpeğe de.

“Uyku öncesi onları ufak bir yürüyüşe çıkarayım demiştim,” dedi Ned. “Bize katılmak ister misin?”

“Tabii. Hemen ayakkabılarımı değiştireyim.” İçeri koştum, topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve spor ayakkabılarımı giydim. Dışarı çıktığımda, “Elbiseyle biraz saçma durdular,” dedim. “Ama topuklu ayakkabılarla senin evinden öteye gidemezdin.”

“Bana iyi göründüler. Şık kıyafetlerle her zaman biraz... şey, ‘kendin değilmiş gibi’ görünüyorsun. Yani hoş görünüyorsun da, alışık olmadığım için...” Ned sustu. “Seni rahatlatayım derken resmen batırdım.”

“Hayır, ben söylediklerini bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Günlük kıyafetlerimi giydiğimde de iyi göründüğümü düşünen birisinin yanında olmak güzeldi. “Şık

kıyafetlerle hiçbir zaman tam anlamıyla kendim gibi hissedemiyorum. Üzerimde kot pantolonum, bacaklarımın üstünde dizüstü bilgisayarım varsa, ya da arka bahçede yeni bir şeyler ekiyorsam çok daha evimde gibi oluyorum.”

“Tabii bir de şu süslü fincanında çay içip kafanın içindeki seslerle konuşuyorsan.” Kahkahası çınladı.

İyi hissettiren bir sessizlik içinde yürürken gülümse dim. Köpekler güzel bir koku duyduklarında koklamak ya da yürüyüş yapan köpekler her ne yapıyorlarsa onu yapmak için ara ara duraklıyorlardı.

“Ee, bu kadar geç saatte neden dışarıdasın?” diye sordum.

“İşteydim, eve de senden biraz önce geldim.”

“Şükran Günü’nde çalışıyor muydun?” diye sordum.

“Bir görgü tanığımız var ki bulunması... eh, pek de kolay değil. Adamın tatil sırasında ailesinden çok da uzak kalamayacağını düşündüm. Sonuçta çoğu insan evinde olmak ister. Haklıymışım. Ailesinin evine geldi, ben de onu yeni adresine kadar takip ettim.”

“Tam da Özel Dedektif Magnum’a yakışır bir hareket,” diye takıldım ona.

Kahkaha attı. “Tanışmanız nasıl geçti bakalım?”

“Çok kibarlardı.” Bu oldukça tarafsız bir cevaptı. Ned’in beni sıkıştırmasından ve şüphelerimden bahsetmeye başlayacağımdan korktum.

Tahmin ettiğim gibi. Ned beni hiç sıkıştırmadı.

Sessizlik içinde yürüdük. Onları sahiplendiğimizde köpekler zaten tasma eğitimi almıştı, o nedenle onlarla yürümek kolaydı.

Sonbaharın her zaman tarçın koktuğunu düşünürdüm. Derin derin nefes aldım ve kışın da nane koktuğu kanaa-

tine vardım. Naneli şeker değil, arka bahçemde yetiştirdiğim gerçek bitki olan naneden kokuyordu. Keskin, soğuk, biraz da acıydı. Temizdi. Henüz kış gelmemişti ama Erie Gölü'nün kıyılarına mevsimler daha erken gelirdi.

Tam o sırada kar yağmaya başladı.

“Ve kar yağışı başlar,” dedi Ned şarkı söyler gibi.

Güldüm. “Bir başka Erie kışı daha.”

“Kar kürekleri ve küreme makineleri,” dedi.

“Kar süpürgeleri,” diye ekledim.

Ned bunu bir meydan okuma olarak algıladı, bir an düşündü ve, “Kar pantolonu,” dedi.

“Hadi ama resmen hile yapıyorsun. En son ne zaman kar pantolonu giydin?”

“Mela'yla Tepelerin Tepesi'ne kayak yapmaya gittiğimiz zaman,” dedi.

Ondan uzun zamandır bahsetmemişti. “Onu özlüyor musun?”

Ned başını iki yana salladı. “Hayır. En azından yanımda olmasını özlerim diye düşünmüştüm ama ayrılalı altı ay oldu ve özlemiyorum. Kulağa acımasızca geliyor olabilir.” İçini çekti. “Yokluğunun bazen farkına varıyorum ama bu özlemekten veya aşk acısından ziyade gelip geçen bir düşünce gibi diyebiliriz. Artık Prenses de olduğuna göre, ev zaten yeterince dolu geliyor.”

Kafa salladım. Bunu anlayabiliyordum. Ben de her zaman kendi başına rahat edebilen biri olmuştum. Çocukken bile. Bana bir kitap ve rahat bir koltuk verildiği takdirde bütün günü orada geçirebilirdim.

Başka insanların insanlara ihtiyacı oluyordu. Annemi babamsız düşünemiyordum. Yargıç ve Anne bile... şey, uyumlu gözüküyorlardı. Josiah ve Muriel de öyleydi tabii.

Peki ya Ned ve Mela? Belli ki değildi.

Ve Anthony'yle ben?

Cevabı biliyordum ama henüz yüzleşmeye hazır değildim.

Ned'le birlikte nane kokulu karın altında yürüdük ve ben, acaba yalnız kalması gereken insanlardan biri miyim, diye merak ettim.



Bundan sonraki iki hafta boyunca Anthony'yle ilişkiye kafa yordum. Beklenen kar fırtınaları etkisini göstermeye başlamıştı. Kanada'dan gelen soğuk hava dalgası ılıman gölümüze sokularak havadaki nemi alıyordu. Yere ulaştığı zamansa, kar seviyesi otuz santimi geçiyordu.

Arka bahçem peri masallarından çıkma bir kış gibiydi. Kar ağaçların dallarını örtüyordu. Kuş havuzum donmuştu, her gün karların arasından güçlkle geçip oraya gidiyordum. Buzu eritip yerine su koyuyor, sonra da yemlikleri dolduruyordum.

Havanın çok sert olmadığı bazı günler, karlarla kaplı bahçede tur atıyor, yazın bereketinden oldukça farklı olan çıplaklığın tadını çıkarıyordum... Farklıydı ama en az o kadar güzeldi.

Verandamda yazmayı özlüyordum ama dürüst olmam gerekirse, pencere kenarındaki koltuğum normalde oturduğum yerden sadece otuz santim uzaktaydı. Stickley marka bir koltuktu ve oturup yazmam için bana özel olarak tasarladıklarına emindim.

Oturduğum yerden mahallemın kendine özgü havasını hâlâ izleyebiliyordum.

Her gün okulun başlayışını ve bitişini izliyordum. Çocukların gelişini ve gidişini izliyordum.

Kuryelerin sokaktan geçişini, ara sıra da durmalarını izliyordum.

İçeride olmak beni diğer herkesten ayırıyordu. Tamamen kendi kabuğuma çekilmiştim ve dünya diğer mevsimlerde olduğundan çok daha sessizdi.

Bu sessizlik içinde, düşünmekten başka yapacak bir işim yoktu.

Anthony'yi çok az görüyordum. Bir davayla meşguldü; benimse endişelenmem gereken bir teslim tarihi vardı. Geldiği zaman Şükran Günü veya çocuk konusunu açmıyorduk. Aynı zamanda onun siyasi tutkuları olduğundan şüphelendiğim şeylerden de bahsetmiyorduk.

Konuşmadığımız konuları da aramızda yükselen duvarın üzerine yığıyorduk. Bu duvar her seferinde daha da belirginleşip görmezden gelinemeyecek hale geliyordu.

Ned de işleriyle meşguldü. Anthony'nin işleri için gerekli araştırmaları mı yapıyor diye merak ediyordum, ama o söylemedi, ben de sormadım. Sadece sabahları erken çıktığını biliyordum, o yüzden sabahları gidip Prenses'i alıyor ve köpekleri gezdiriyordum. Fakat Ned bana eşlik etmeyince, düşünmek için daha da fazla zamanım oluyordu.

Normalde üzerinde çalıştığım, gelişme kaydettiğim kitapları ya da "Amanda'nın Kileri"ni düşünüyor olurdum. Fakat şimdi, ne yapmam gerektiğini çözmeye çalıştığım için bütün düşüncelerim Anthony üzerine yoğunlaşmış durumdaydı.

Kendime karşı tamamen dürüst olduğumda, ne yapmam gerektiğini çözmeme gerek olmadığını idrak etmiştim. Benim sadece nasıl kabulleneceğimi çözmeye

ihtiyacım vardı. Sevmediğim bir adamla bir yılımı nasıl geçirebildiğimi kabullenmeliydim.

Noel'den bir önceki hafta, Anthony aradı ve gelip gelemeyeceğini sordu. Çok resmî bir istekti, özellikle de daha önce ikimiz adına pek çok karar almış bir adamdan geldiği düşünülürse.

Gelmesini beklerken, içimde herhangi bir beklenti hissi oluşmadığını fark ettim. Onu özlemiyordum. Farkındalık denizimin içinde hafifçe su sıçratarak dolanan tüm düşünce gemileri bir anda gürültüyle kıyıya vurdu.

Mela hakkında Ned'in söylediklerini düşündüm. Hayatının onsuz olduğunu hayal edebiliyordu.

İtiraf etmek istemiyordum, fakat ben de böyle hissettiğimin bilincine varmıştım ve... artık bunu görmezden gelemezdim. Hayatımın onsuz olduğunu hayal edebiliyordum.

Ve ne yapmam gerektiğini artık biliyordum. Ya da uzun zamandır bildiğimi şimdi itiraf edebiliyordum.

Anthony'yle ilk tanıştığında hiçbir kıvılcım oluşmamıştı. Fakat o iyi birisiydi ve hissettiğim sıcaklığın da tam gaz yanan bir alev kadar iyi olabileceğini düşünmüştüm.

İkimiz iyi arkadaş olabilirdik ama biz farklı bir şey denemiştik. Ama hiç orada olmayan bir şeyi bulmak pek de mümkün değildi.

Bir yılı aşkın süredir görüşüyorduk ve olduğumuzdan daha yakın olamayacağımızı biliyordum.

Bu hem Anthony'ye hem de bana haksızlıktı.

Ona şimdi mi, yoksa yemekten sonra mı söylesem bilemiyordum.

Salata yapıp dolaba koymaya karar verdim.

Anthony tamı tamına altıda geldi. "Geç kalacağım sandım." Mutluluktan uçuyordu ve taşıdığı şarap şişesini bana doğru ittirdi. "Mahkeme kararı çıktı. Suçlu değil."

“Tebrikler,” dedim içten bir şekilde.

“Teşekkürler. Bu davanın bizden çok zaman çaldığını biliyorum. Gerçek anlamda konuşamadık, Şükran Günü ve...”

Bir parçam –çok da gurur duymadığım bir parçam– bu gece için ondan ayrılma fikrini unutmak istiyordu. Çok mutluydu. Ona bu haberi böyle pat diye söylemek hiç hoş olmayacaktı. Ve ondan hoşlanmamış da değildim. Bir yıldır çıkıyorduk. Fazladan birkaç gün daha geçse ne olurdu ki?

Yalan söylemiş olurdum.

“Anthony, konuşmamız gerek.”

Yüzündeki mutlu ifade kaybolup gitti. “Bitti mi yani?”

“Oturabilir miyiz?”

Kafa salladı. Koltuğa oturduk. Bir uçta Anthony, bir uçta ben vardım. Aramızda oturulmayan koca bir koltuk minderi vardı.

Bana kalırsa bu bile ilişkimizi özetlemeye yetiyordu.

“Bir süre önce bir rüya gördüm. Yeni hikâyemden bir sahne olarak başladı. Bir yaz kutlamasında şenlik ateşi yakılıyor. Bizim aramızda bir şenlik ateşi değil, kıvılcım dahi olduğunu düşünmüyorum. Anthony, biz birbirimize ait değiliz.”

“Düşünmüştüm ki zamanla...” Cümlesini bitirmedi.

Devam etmesine gerek yoktu çünkü ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. “Ben de senden hoşlanıyorum. Ve sana değer veriyorum. Ama farklı şeyler istiyoruz.”

“Çocuklar,” dedi.

Kafa salladım. “Evet.”

“En azından o konuda fikrin değişir diye düşünüyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Durum sadece tek bir konu-

da anlaşılamamak değil. Birbirimizden ayrı olduğumuzda bu ikimizi de rahatsız etmiyor gibi görünüyor. İkimiz de diğeri olmadan yapabiliyoruz. Bence ikimiz de ayrı kalamayacağımız insanlarla birlikte olmayı hak ediyoruz.”

Kafa salladı. “İtiraf edeyim, bu davaya vaktimin büyük bölümünü ayırdığım zaman kavga çıkarmadığın için rahatlamıştım. Bu kadar anlayışlı davranmayan kız arkadaşlarım da oldu.”

“Ben de kitabım üzerinde kesintisiz şekilde çalışabilmekten keyif aldım.” Belki tamamen kendi başıma olsaydım, her şey farklı olurdu. Cooper ve Ned her zaman yanımdaydılar. Ve ailem de yanımdaydı. Hayatımda Anthony olmasa bile yeteri kadar insan vardı.

Sanırım olay buydu. Eğer gerçekten sevdiğim bir insanla birlikte olsaydım, hayatım insanlarla tıka basa dolu olsaydı bile onun yokluğunu hissederdim.

“Demek bitti.” Anthony soru sormaktan ziyade bir beyanatta bulunuyor gibiydi.

Kafa salladım, hiç kimseye ait olmayan mindere uzandım ve elini tuttum. “Bence ikimiz de onlarsız olamayacağımız insanlar bulmayı hak ediyoruz. Bize neredeyse fiziksel acı verdiği için onlardan ayrı kalamadığımız insanlarla. Bizi çok iyi tanıyan ama yine de seven insanlarla.”

Kafa salladı ama bir şey söylemedi.

“Bunları söylemem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sinyaller geçen Noel’den başlamıştı.”

“Geçen Noel ne olmuştu?” diye sordu.

Gülerek, “Seninle hokeye gelmemi isteyeceksin diye ödüm kopmuştu,” diye itiraf ettim.

O da gönülsüzce kıkırdadı, ardından, “Sanırım ben de gelmek isteyeceksin diye endişelendiğimi itiraf ede-

bilirim. Hokeyden hoşlanmadığını biliyorum. Ama en azından aklına harika bir hediye fikri gelmişti. Ben ne yapacağımı hiç bilmiyordum, *Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım*’ın sendeki kopyasının yıprandığını fark etmiş olsam da, Ned’in fikir vermesiyle gerçek anlamda uyandım. Aslında bu sene de ondan fikir istemeyi düşünüyordum.”

Kahkaha attım. O kitabı ne kadar sevdiğimi fark edenin Ned, yani benim bilimkurgu kankam olduğunu bilmeliydim. “Benim de aklımda sana sporla ilgili bir hediye alma fikri vardı ama takımdan ve maçtan bahseden Ned’di.”

Anthony, “Yani Ned bizi birbirimizi tanıdığımızdan daha iyi mi tanıyor diyorsun?” dedi şakayla karışık.

Şakayla karışık söylemişti ama doğruluk payı olduğunu o da fark etmişti bana kalırsa.

Şükran Günü giydiğim kıyafetler üzerine Anthony’nin yaptığı yorumu düşündüm. Kendime daha fazla özen göstermemi istemişti. Ned ise beni normal kıyafetlerimle daha çok beğendiğini söylemişti.

Evet, Ned benim hakkımda bilimkurguya olan sevgimden çok daha fazla şey biliyordu.

Bu düşünce bana kendimi rahatsız hissettirdi, dolayısıyla bunu bir kenara ittim ve Anthony’ye odaklandım.

“Aramız iyi mi peki?” diye sordum. “Yani, umarım şirketin geri kalanıyla birlikte ‘Amanda’nın Kileri’nin bu yılki yemeğinde seni de görürüm. Aramızın... garip olmasını istemem.”

Gülümsedi. “Ayrılık sonrası için endişelenen bir eski sevgilim hiç olmamıştı. Ama sen hiçbir zaman sıradan bir sevgili olmadığın için, sıradan olmayan bir eski sevgili olman da mantıklı geliyor. Yine de açıklığa kavuşturmam gerekirse, evet, aramız iyi.”

“Bir avukata ihtiyacım olursa seni arayacağım,” dedim içten bir şekilde. Yardıma ihtiyacım olduğunda ve ondan yardım istediğimde, Anthony’nin koşarak geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Gülümsedi. “Eh, tabii ki de beni arayacaksın. Sonuçta, daha yeni büyük bir dava kazandım. İşimde iyiyim.”

Anthony’ye baktım ve onun arkadaşım olduğunu anladım.

Bundan fazlası olduğunu nasıl düşündüm bilmiyordum ama azı olmadığından da emindim. Ve ileride yemeklerde veya dışarıda karşılaştığımız zaman, onu gördüğüme her zaman mutlu olacağımı ve arayı kapatmak için sabırsızlanacağımı da biliyordum.

“Peki, senden ayrıldıktan sonra yemeğe kalmanı istesem çok mu garip olurdu?” diye sordum.

Bu kez gönülsüzce gülümsemedi ya da hafiften kıkırdamadı. Anthony başını iki yana salladı, gözlerini devirdi ve içten bir şekilde güldü. “Evet ama Piper, bir yıldır birlikteydik... Garipliklerine alıştım artık.” Duraksadı. “Belki de bu her şeyi özetliyor. Ben sana alıştım, sen bana alıştın. Ama birbirimize alışmamız, âşık olduğumuz anlamına gelmiyor.”

“Hayır, gelmiyor. Ama arkadaşız anlamına geliyor mu?” Sormaktan ziyade öyle olduğumuzu söyler gibiydim.

Kafa salladı. “Kesinlikle.”

Onun getirdiği şarapla salatayı yedik. Bana davasından bahsetti, ben de ona kitabımdan bahsettim.

Konuştuk ve güldük.

İşte o zaman, bir arkadaşımı kaybetmeyeceğim için ne kadar rahatladığımı farkına vardım.

Belki bizi aşka ve annemle babamınki, Ned’in anne ve

babasınınki veya patronlarmınki gibi bir ilişkiye götürecektir kıvılcım aramızda yoktu. Ama iyi arkadaş olmamızı sağlayacağını düşündüğüm sıcaklık vardı.

Ve benim daha fazla arkadaş için yerim vardı.



Yaşadığım en acısız ayrılığın ardından, babamı ve Bonnie Teyzemi düşünmeden edemedim. Yıllar yılı arkadaş kaldılar, fakat daha fazlası asla olmadı.

Öyle olduğunu sanmamama rağmen belki hassas bir konudur diye düşünüp annemin önünde bu konuyu açamıyordum, o yüzden birkaç gün sonra babamın ofisine gittim.

Babam yeni bir ders kitabı üzerinde çalışıyordu. Yazmak konusunda ofisinde çalışmanın, evde çalışmaya göre daha şevk verici olduğunu düşünüyordu.

Verandam benim için neyse, ofisi de onun için oydu, o yüzden onu anlayabiliyordum.

Ama benim verandam birkaç parça hasır eşyadan, bir bitkiden ve önü açık manzaradan oluşuyorken, babamın ofisinde masa, fazladan bir koltuk ve dört duvarı kaplayan kitaplar vardı. Ofisinin tek penceresi Hobbit ırkı için yaratılmış olup devasa bir çam ağacına bakıyordu; dolayısıyla gün ışığı tuhaf ve yeşil bir ışık huzmesi şeklinde içeri sızıyordu.

Ben bir şeylerin parçası gibi hissederek yazmayı seviyordum. Babamsa yazarken edebiyat dünyasının ıssız mağarasında olmayı seviyordu.

Masasından bana baktı ve gülümsedi. “Piper, ne iyi ettin de geldin.”

“İşini böldüğümü biliyorum ama sana bir şey sormak istiyorum baba.”

Elini öğrenciler ve ziyaretçiler için ayrılan koltuğa doğru salladı. “Tabii, tatlım. İstedğin her şeyi sorabileceğini biliyorsun.”

Üniversite babama pek çok defa daha büyük bir ofis teklif etmiş ama babam her seferinde reddetmişti. Ona bunun sebebini sorduğumda tembel olduğunu ve hiçbir şeyi taşımak istemediğini söylemişti ama bence bundan fazlası vardı. Mağarasını seviyordu.

“Konu Bonnie Teyzem,” diye başladım. “Yani, onun önce annemin değil senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Hayır, daha doğrusu, annemle de aralarının iyi olduğunu ama esas senin arkadaşın olduğunu biliyorum demek istedim.”

İçimi çektim. İşler hiç de benim istediğim gibi ilerlemiyordu. “Bonnie Teyzemle arkadaşlığınızın eskiye dayandığını, annemle ikisinin de senin sayende arkadaş olduklarını biliyorum. Onu benim vaftiz annem yapacak kadar iyi bir arkadaş olarak gördüğünü de biliyorum, ayrıca yıllar önce beni yanına da aldı. Daha önce hiç tam olarak anlatmamıştın ve merak ediyorum, acaba siz...”

Bazı insanların yüz ifadeleri kendinden gülümsemeiydi. Adeta ifadelerinin varsayılan ayarlarında o gülümseme seçiliymiş gibi gelirdi.

Babamın varsayılan ifadesi ise çok daha ciddiydi. Dalgındı. Düşüncelere dalmış hali onun doğal duruşuydu. Fakat gülümsediği zaman içeriği aydınlatabilirdi... tuhaf yeşil ışıklı bir ofiste olsa bile.

Şimdi de o gülümsemelerden biriyle baktı bana. “Düşündüğüm şeyi soruyorsan, cevabım hayır. Bonnie’yle hiçbir zaman o şekilde birlikte olmadık. Günün birinde

olabileceğimizi, hatta olmamız gerektiğini düşünen arkadaşlarımız oldu ama olmadık.”

Başını insanların neden böyle düşündüğünü algılayamıyormuş gibi iki yana salladı. “Biliyorsun ki birlikte büyüdük biz. Büyükannenle büyükbabanın evinin arkasındaki ormana ağaç evler bile yaptık. Bonnie birisiyle ayrıldığında ya da kavga ettiğinde sırtını bana dayardı. Ve o... Bunu o zamanlarda bile kitapların içinde kendimi çok daha evimde hissettiğimi söylemekten başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Etrafımın kitaplarla çevrili olmasını çok severdim. Bonnie devamlı olarak beni o dünyanın içine çekirdi. Beni o olmasa hiçbir şekilde keşfedemeyeceğim mutluluklarla tanıştırdı. O sahip olmadığım kız kardeşimdi. En iyi arkadaşımdı. Ailemdi. Bir parçam onu kaybetmenin acısını hâlâ unutamadı.”

Amanda beş yaşındayken Bonnie Teyzem gribe yakalanmış. Onunla konuşan babam, doktora gitmesini söylemiş, gitmezse o öğleden sonra atlayıp Ohio’ya gelmekle tehdit etmiş onu.

Bonnie Teyzem gideceğine söz vermiş.

Ertesi gün hastaneden babamı aramışlar. Bonnie Teyzem doktora gitmiş, doktor onu hemen hastaneye yatırmış. Elllerinden geleni yapmışlar ama o gece ölmüş.

Yakın zamana kadar bunu bilmiyordum. Benim hatırladığım tek şey babamın telefona bakışı, sonra da telefonu yere düşürüyüdü. Kendini yere atıp ağlamaya başlayınca annemle hemen yanına koşmuştuk. Sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Annem, Bonnie öldüğü için ağlayan babamın yanına çökmüş, kendisi de ağlarken elini tutmuştu.

Sonrasında babamın neredeyse öldüğü için Bonnie’yi

suçlarcasına, “Kim gripten ölür ki?” diye hiddetlendiğini hatırlıyorum. Ama geriye dönüp baktığımda, aslında onu, kendisini arkada bıraktığı için suçladığını anlıyordum.

Bonnie Teyzemin ailesinden geriye kimse kalmamıştı, o yüzden vasiyetiyle babam ilgilendi. Cenazesi için Ohio’ya gittiğimizi hatırlıyorum. Birkaç ay sonra da mezarını görmeye gitmiştik. Babam o zaman ağlamamıştı ama bu daha kötüydü. Acısının içinden dalgalar halinde taştığını görebiliyordum.

Şimdi, on yıldan uzun zaman sonra bile aynı acıyı görebiliyordum. Belki biraz hafiflemişti ama hâlâ oradaydı.

Bana baktı ve, “Bazı insanların karşı cinsle sadece arkadaş olamayacağını söylediklerini biliyorum ama bence yanılıyorlar. Bonnie benim her zaman arkadaşımdı. Herkes gibi biz de bir süreliğine daha fazlasının olabileceğini düşünmüştük ama bu hiç olmadı,” dedi.

Bir anlığına daldı, ardından, “Sana annenle nasıl tanıştığımızı anlatmış mıydım?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Annemle babam beni severlerdi ama ilişkilerinin özel anlarını benimle nadiren paylaşırlardı.

“Bonnie tanıştırmıştı. İkimiz de Oregon Devlet Üniversitesi’ne gidiyorduk ve sık sık görüşüyorduk. Bir gün kahve içmek üzere buluştuk, yanında da bir kız vardı. Söz konusu kız annendi. Bonnie, *Bu Tricia. Bence ikiniz tanışmalısınız, o yüzden ben kalkıyorum*, demişti.

“Hepsi buydu. Beni kampüsün kafesinde hiç tanımadığım bir kızla bıraktı. Annenin huzursuz hissettiğini hem görüyor hem de hissediyordum. Bana baktı ve, “Çok... kendine özgü biri,” dedi. Bu dört kelimenin olduğundan çok daha komik gelmesini sağlayacak şekilde anlamlı anlamlı duraksamıştı.

“Gülmeye başladım, tabii o da öyle. Kahve sipariş ettik ve... beni hayatımın aşkıyla tanıştırdığı için Bonnie’nin bendeki yeri daha da sağlamlaştı. Anlatabiliyor muyum?”

Kafa sallamaya başladım çünkü anlatabiliyordu.

“Hamile kaldığında Bonnie’nin yanında kalmak için izin istediğinde, onun da evet diyeceğinden ve sana kucak açacağından hiçbirimiz şüphe duymadık.”

Yönelttiğim soru babamı maziye doğru yolculuğa çıkarmıştı. Koltukta oturdum, annemle ve Bonnie Teyzemle ilgili anılarını paylaşmasını dinledim.

Kitapların ve efsanelerin aşk üzerine kurulduğunu biliyordum, fakat benim pek çok kitabım arkadaşlık üzerine kuruluydu. Daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım ama babamı dinlerken bir düşünce filizlendi. Çok da kafa yormadan, bir şekilde, arkadaşlığın gücüne çok fazla inanır olmuştum.

Cinsiyet ayrımı olmayan arkadaşlıklar. Yaş ayrımı olmayan arkadaşlıklar.

Gerçek aşk kadar... bazen daha bile uzun süren arkadaşlıklar.

Babam ve Bonnie Teyzemin arkadaşlığı da böyleydi.

Nedenini bilmiyordum ama ofisinden kendimi daha iyi hissederek ayrıldım.



Ertesi gün Anthony beni arayarak, yeni yıldan sonra eyaletin başkenti Harrisburg’a taşınacağını söyledi. Başsavcılık ofisinde çalışacaktı.

Noel’den iki gün önce kahve içmek üzere şehir merke-

zindeki ofisinin karşı caddesinde buluştuk. Ona üzerinde “Anthony Long, Avukat” yazan bir masa isimliğı almıştım.

“Ben daha çok Anthony Long, Haddinizi Bildirir, gibi bir şey düşünüyordum,” dedim, “Ama muhtemelen bu daha iyi oldu.”

O da bana resimli hoş bir anlatıma sahip olan bahçe işleri kitabı hediye etti. “Bu hediye tamamen benim fikrimdi,” diye güvence verdi bana.

Kafeden ayrıldık ve ikimiz de ayrı yönlerle gittik.

Yanılmıştım.

Onu bazen özlüyordum.



Onuncu Bölüm

Sevgili Amanda,

Anthony'yle ayrıldığımızdan beri günlüğünü elime almadım. Seninle konuşmak istemediğimden değil; sadece bu günlük eline geçerse—geçtiğinde—gereksiz detaylarda boğulmanı istemedim. Sana gerçekten önemli olan şeylerden bahsetmek istiyorum. Seninle bizzat karşılaşamama, birlikte geçirebileceğimiz zamanın o bir saatten ibaret olması ihtimaline karşın, bu günlüğün seninle bağ kurmamı sağlamasını istiyorum. Onun da ötesinde, sana olan sevgimi bu yolla hissedebilmeni istiyorum.

Ama söyleyecek önemli bir şeyim, paylaşacak büyük bir keşfim olmamasına rağmen, bugün duygularla dolup taşıdığımı hissediyorum... Çok önemli bir şey olduğundan değil. Yeni bir sözleşme, yeni bir erkek arkadaş gibi... hayatımı değiştiren bir şey de olmadı. Erie'de martın ortalarındayız. Şehir Erie Gölü'nün güney kıyısında konuşlanmış olduğu için, kışlarımız uzun, soğuk ve karlı olabiliyor. Bu kış hepsini birden yaşadık. Fakat bugün bahar

tam olarak gelmemesine rağmen hava on beş derece civarında ve karlar da erimeye başladı. Çiğdemlerin (ya da çağlaların mıydı?) toprakla kar karışımının altından çiçeklendiğini görebiliyordum.

Güneş yüzünü gösterdi, çocuklar da yakında okuldan çıkacaklar. Onlara el sallayacağım. Kendilerine her hafta kitap okuduğum büyük bir anaokulu öğrenci grubum var, Coop'un sınıfıyla çalışmaya da devam ediyorum. Çok iyi hikâyeler çıkıyor.

Sanırım bazen çok küçük şeylerin çok önemli olabildiklerini söylemek istediğim için yazıyorum. Ned işten döndüğünde her akşam köpekleri gezmeye çıkartıyoruz. Annemle babam Florida'da oldukları için bir süredir onlara akşam yemeğine gidemiyorum ama hafta sonları çoğunlukla Cooper veya Ned'le dışarı çıkıyorum.

Bu kış ekmek yapmayı öğrendim.

Gördün mü? Önemli bir şey olmamış. Ama yine de bugün, uzun bir kış gününün ardından verandamda otururken, mutluluktan patlayacak gibi hissedebiliyorum.

Demek istediğim şey şu ki... Senin için önemli olabilecek küçük şeyleri görmek için etrafına şöyle bir bak.

Ben—

Postacı Jim bana doğru yürüdüğü için yazmayı bıraktım.

“Sonunda yine verandadasın,” dedi sırtarak.

“Evet. İçeride kalmak fazla naif kaçıyor.”

Yayıncımdan gelen kocaman zarfı uzattı. Şeklinden ve ağırlığından içinde ne olduğunu çıkaramıyordum. Ama kitap olmadığını anlayabiliyordum.

“Teşekkürler,” dedim.

Kafa salladı. “Yarın görüşürüz.”

Jim gittiği zaman koltuğuma oturdum ve zarfı açtım. İçinde bir düzine kadar zarf daha olmalıydı. Uzun yıllar boyunca posta kutum vardı, fakat çoğu okuyucum benimle internet üzerinden bağlantı kurdukları için kaldırmıştım. Ama ara sıra, yayıncım aracılığıyla hâlâ bana mektup yazanlar çıkabiliyordu.

Bir tannesinin üzerindeki posta pulu buraya aitti. Önce onu aldım.

Sevgili Bayan Pip,

Annem hediyeler için size gerçek bir teşekkür notu göndermem konusunda ısrar etti. Bazı arkadaşlarımın yaptığı gibi e-posta değil, gerçek bir mektup yazmalıymışım. Diyor ki, birisi zahmet edip size bir hediye verdisse, siz de mektup yazıp bir zahmet postalayabilirmişsiniz. Ve ben de Zorba'nın Z'si'ni yazmak için çok çalıştığınıza emin olduğum için, size gerçek bir mektup göndermek istedim. Yani bu bir teşekkür notu.

Okulda iri ve biraz da kaba bir kız var. Ben iri değilim, kaba olduğumu da sanmıyorum. Bizim okulda lakaplar üzerinize yapışıp kalıyor. Kas Yığını. Hapçı. Ben Beyin'im. Ben kendimi öyle değerlendirmiyorum ama üst sınıfların derslerini alıyorsa ve üniversiteye gitmeyi planlıyorsa, benim okulumda bu beni beyin yapıyor. Winnie de bir kas yığını ve yıl boyunca bana sataştı hep. Geçen gün bana doğru geldiğini görüp telefonumun kamerasını açtım ve kayıt tuşuna bastım. Beni dolabıma doğru hızla ittirdi. Bütün kitaplarım etrafa saçıldı ama kameramı kapatmadım. "Hey, sivri zekâ, sen o dolabın içine gir, ben kapıyı kapatayım, sonra da dışarı çıkabiliyor musun görelim, ne dersin?"

Kareye girmesi için telefonumu kaldırdım ve, "Hey, Winnie, kameraya gülümsemeye ne dersin?" diye sordum.

Telefonu elimden kapmak için sıçradı, ama ben, "Devam et; çoktan bulut oldu bile. Bulutun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Sivri zekâ olan ben olduğuma göre, ben açıklayayım. Artık ondan kurtulamazsın demek. Ve eğer okulun geri kalanı boyunca benimle ya da bir başkasıyla uğraşırsan videoyu Youtube'a yükler, okul müdürüne ve ailene de bağlantı adresini yollarım," dedim.

Her neyse, o zamandan beri benimle uğraşmıyor. Bana hakkımı nasıl savunacağımı öğrettiniz. Ben beyin olabiliyim ama bir kalbim de var. Ve şimdi, biraz gücüm de oldu.

Ama kitaplarınız bana başka şeyler daha öğretti. Kibarlık ve affedici olmak gibi. Dün, Winnie kütüphanede matematik çalışıyordu. Çok zorlandığını görebiliyordum. Ben de yanına gidip, "Unutma, eşitliğin bir tarafında ne yapıyorsan, diğer tarafta da aynısını yapmalısın," dedim. Bana bir süre baktıktan sonra, "Gösterebilir misin?" dedi.

Gösterdim.

Ve yine kitabınızı düşünüp en başta neden zorba olduğunu merak ettim. Yarın matematik çalışmak için tekrar kütüphanede olacağız. Belki sebebini öğrenirim.

Yani sadece kendimi kurtarmayı öğrenmedim, sanırım empati kurmayı da öğrendim.

Kitaplarınızı her bir kızın Amanda olduğunu düşünerek yazdığınızı okumuştum bir yazıda. O yüzden teşekkür edip adımı şöyle yazacağım,

Amanda... Jo Larson.

Mektubu okumayı bitirdiğimde yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Ön verandamda oturup ağlamak istemedim, o yüzden

arkaya gidip bahçemde kendimi kaybetmeye karar verdim. Ayağa kalkacakken masaya çarptım. Mektupların geri kalanı ve çay fincanım yere uçtu.

Üzerinde unutmabeni çiçekleri olan en sevdiğim fincanım.

Verandaya düştü ve parçalandı.

Parçaları almak için durmadım. Mektupları topladım ve eve koştum, kapıyı kapattım ve mektupları masaya bıraktım. Durmadım. Evin içinden geçerek arka kapıya vardım ve bahçeye çıktım. Ağlamaya devam ederek Ned'in bankına gittim.

Amanda, Benim Amanda'm bana mektup yollamış ve hikâyelerimde yapmaya çalıştığım şeyi onaylıyor gibi hissetmişim adeta.

Bunun mantıksız olduğunu biliyordum. Okuyucularım daha önce de bana ulaşmıştı ama bu mektup adını yazdığı kısma henüz gelmemişken bile beni farklı şekilde etkiledi.

Duygularım karmakarışık oldu.

Orada ne kadar oturdum bilmiyorum ama bir anda Ned'in kapıdan bana seslendiğini duydum. "Pip. Pip."

"Buradayım," diye seslendim. Buruşmuş mektubu hafifçe düzelttim.

Uçarcasına bahçeye geldikten sonra, doğrudan banka yöneldi. "Ön kapıyı çaldım, cevap vermedin. Cevap vermeyince resmen ödüm koptu. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. İyiyim ben." Bunu der demez, iyi olduğumu iddia etmenin aptalca olduğunu fark ettim. Ağlarken çok çirkin olurdum.

Bir defasında Coop bir ayrılık sonrası omzumda ağlamak için bana gelmişti. Gerçek anlamda. Ve ağlarken de her zamanki kadar güzel görünüyordu.

Aslında, belki daha bile güzeldi.

Gözyaşlarında, günlük hayatında yeri olmayan bir kırılma vardı.

Ben güzel veya kırılma gözüküyordum. Sümüklü ve şişik gözüküyordum.

“Gerçekten, görünüşüme rağmen iyiyim,” dedim.

Ned hiçbir şey söylemedi. Elinde kırık çay fincanıyla tek kaşını havaya kaldırdı.

Daha iyi bir açıklama beklediğini biliyordum. “Bir okuyucudan barm telimi titreten bir mektup aldım.”

“Pek de iyi bir tel değilmiş,” dedi ve bana sormadan yanıma oturup kollarıyla beni sardı.

“Mektupta ne yazdığını bilmiyorum ve sormuyorum da.” Bana sarıldı. Beni ağlarken bulsaydı annemin yapacağı türden bir şeydi bu ama Ned’in sarılmasının ebeveynlerinkine benzer bir tarafı yoktu.

Cinsel bir tarafı da yoktu.

Arkadaşlık ve empati yüklüydü.

Cooper’ı ya da annemi arayabilirdim. Hatta babamı da. Ama beni Ned’in bulmasından memnundum.

Babamı ve Bonnie Teyzemi düşündüm, nasıl Bonnie Teyzem babam için aileden birisiyse, Ned de benim için öyleydi.

Göğsünde titreşen sesimle, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim,” derken sesi gümbürdedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, günlüğe geri döndüm.

Ve kaldığım yerden devam ettim.

Bugün tam sana yazıyordum ki bir mektup geldi. Bir okuyucumdandı. Hikâyesi beni çok etkiledi. O da kitaplarının onu çok etkilediğini söyledi.

Senin tarafından okunmayı bekleyen mektuplarla dolu bir sandığım var. Mektupların her birine cevap yazdım.

Ama bu mektubu senin defterine iliştiriyorum. Yıllar yılı, kitaplarımı okumaları için yazdığım, “Amanda’nın Kileri”nin doyurduğu ya da “Amanda’nın Giysi Dolabı”ndan palto alan her bir kızın, sen olduğunu söyledim. Ve bir parçam buna her zaman inandı. Ama özellikle bu mektupla beraber, bunun doğruluğunu iliklerime kadar hissettim.

Ben de Jo’ya mektup yazacağım. Her zaman kurgu kitapları yazsam da, kurgu dışı kitaplar da yazmayı düşünüyorum ve sanırım Jo’nun hikâyesiyle başlamak istiyorum.

*Sevgilerimle,
Piper*



On Birinci Bölüm

Yine nisan ayı gelmişti.

Yaşım ilerledikçe, zaman daha da hızlı akıyormuş gibi geliyordu. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalıyordu...

Acaba zaman Amanda için daha mı yavaş akıyordu?

Birkaç gün önce gazetede Anthony'yle ilgili bir haber vardı. Röportajda birisiyle çıkıp çıkmadığını soruyorlar. O da Harrisburg'da birisiyle tanıştığını söylüyor.

Hayatına devam ettiği için mutlu oldum. Gerçekten, onun için sadece en iyisini isteyebilirdim.

Ama kendim için de en iyisini istiyordum. Bunun ne olduğunu ise bilmiyordum.

Elimi Bruce'un ensesinde gezdirdim. Uzun zamandır bir tek onun sayesinde bir başka canlıyla fiziksel temas kuruyordum. Ve köpeğimi ne kadar sevsem de, daha fazlasını istediğimi fark etmeye başlıyordum.

Arka bahçemde, aklımda Ned'in bankı olarak yer et-

meye başlayan tahta sıranın üzerine oturup *daha fazlanın* nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım.

Bilmiyordum. Hayatım yazmaktan ve gönüllü çalışmalardan ibaretti. Yaptığım işleri çok seviyordum. *Daha fazla* kavramının, onlarla bir alakası olduğunu sanmıyordum.

Birileriyle mi çıksaydım? Belki de bana uygun birisi vardı.

Anthony'yi düşündüm. Hayatına devam etmekte hiçbir zorluk yaşamamıştı. Hangi yöne doğru gittiğimi bilseydim ben de zorluk yaşamazdım.

İkinci el eşya satışlarından birinde küçük bir zil bulmuş ve bahçenin giriş kapısına asmıştım. Bahar atmosferi içinde Ned göründü. “Neden orada oturuyorsun?”

“Çünkü yağmur yağmıyor.” Bu gerçekten de gerekçemi özetliyordu.

Oldukça ıslak bir ilkbahar geçirmiştik. Lale ve nergislerim ağaçların yapraklarına erecekti neredeyse. Taş armudu ağaçlarım beyaz çiçeklerle donanmıştı. Evet, *yağmur yağmaması* beni gerçekten de bahçeye atmıştı. Kafamdaki deli sorulardan ise bahsetmedim.

Kimileri bunu didikleyebilirdi ama Ned sorgulamadı. “Yeni kitabınla ilgili bir sorun mu var?” Hemen bir cevap vermediğimde, “Düşünmek için buraya gelmeyi sevdiğini biliyorum,” diye ekledi.

“Düşünüyorum,” diye itiraf ettim. Bu açıklamayı havada bırakmayı düşündüm ama Ned bundan fazlasını hak eden bir arkadaştı. “Acaba bende bir sorun mu var diye düşünüyorum.”

Beni öyle olmadığına ikna etmeye çalışmadı. Sadece, “Ne açıdan?” diye sordu.

Belki de kızımı başkasına emanet ederken kalbimin büyük bir parçasını da kaybettiğim için, başkasına vere-

bilecek bir şeyim kalmamıştı. Neredeyse bunları söyleyecektim.

Ama yapamadım. Amanda'yı ailesine bırakmış olsam da ona bencilce tutunmuştum ve kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Evet, belki de bende bir sorun vardı. "Belki de çok önemli bir parçam eksik. Athony'ye nasıl davrandığıma bir baksana."

Ned dalga geçercesine güldü. "Evet, ona gerçekten korkunç davrandın." Sesi alaycı bir şekilde alçalıp yükseldi. "Evet, korkunç. Çok farklı şeyler istediğinizi anladın ve ilişkinizi kırmadan sonlandırdın. Onunla arkadaş kaldın. Evet, Pip, kalpsizin tekisin. Başka biriyle görüşüğünü söylediği röportaj yüzünden mi söylüyorsun bunu?"

Başımı iki yana salladım ve dürüstçe, "Hayır. Gerçekten o yüzden değil. Onu bıraktığım için pişmanım gibi bir durum yok, sadece sorguluyorum... şey, her şeyi, "diye cevap verdim.

Ned hiçbir şey söylemedi.

"Bir yıl boyunca ilişki sürdürdüğüm adamın hayalini süslediğini sandığım iş için Harrisburg'a gideceğini duyduğumda ne hissettim biliyor musun? Ne onun için mutlu oldum ne de onu özleyeceğim diye endişelendim. Sadece rahatladım. Onunla gitmek zorunda kalmayacağım diye rahatladım. Ve bugün, birisiyle çıktığını da okuyunca, o konuda duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara bırakabileceğim için daha da rahatladım."

"Peki madem rahatladın, neden burada arpacı kumrusu gibi düşünüyorsun?" diye sordu Ned.

Arpacı kumrusu gibi düşünmek mi? Belki de. "Açık konuşmam gerekirse, başka bir yere taşınmamam için hiçbir mantıklı sebebim yoktu. İşim taşınabilir cinsten,

aç insanlar da her yerde. Çocuklar kitaplarımı her yerde okuyabilir. Yani aslında neden rahatladım biliyor musun? Çünkü ben bencilim. Taşınmak istemedim. Her şey benimle ilgili. Bir ilişkinin her iki insanla da ilgili olması gerekir. Her ikisinin istekleri de önemli olmalı, her ikisi de fedakârlık yapabilmeli. Demek ki ben gerçek bir ilişki için fazla bencilim.”

İşte: sonunda söylemiştim.

“Anthony benim kadar bencil olmayan bir insan bulabildiği için seviniyorum,” diye de ekledim.

Ned bana bencil olmadığımı söylemeye çalışmadı. Onun yerine, bambaşka bir tarafa yöneldi. “Belki bilmiyorsun ama bütün kitaplarını okudum.”

Ondan duymayı beklediğim cevap bu değildi. “Efendim?”

Kafa salladı. “Hepsini. Her birini satın aldım. Onları basım tarihlerine göre sıraladım ve şu birkaç ay içinde arka arkaya hepsini okudum. Ve seninle ilgili birkaç yeni şey keşfettim.”

Her zaman en iyi kurgu romanlarının yarı-otobiyografik olduklarını düşünmüşümdür. Özellikle de genç-yetişkin olanlarının. Okuyucularımdan onlarca yaş büyük olabilirdim ama çocukluk evrensel bir kavramdı. Aşk acısı, keşfetme içgüdüğü, soyutlanmışlık ve yanlış anlaşılma gibi kavramlar da çocukluğun gerçeklerindendi. Gelecek kaygısı da öyle.

Her kitapta benden parçalar olduğunu biliyordum—annemle Coop onları zaman zaman yakalıyorlardı. Onları Paskalya yumurtalarına benzetiyordum. Orada olduklarını bilmeme rağmen, başkalarının onları bulacağından emin olamıyordum. “Benim hakkımda ne bildiğini düşünüyorsun?”

“İyilik senin tabiatında var. Bunu biliyordum ama kitapların daha da ikna edici oldu. Her karakterde, her sayfada bunu görebiliyorum. Ve sende bir adalet duygusu var.”

Cevap vermedim; çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Anlamalı bir duraksamanın ardından, “Ve sevdiğin zaman, tüm kalbinle seviyorsun, “dedi Ned.

“İşte bu son kısım nedeniyle, Anthony’yi hiçbir zaman sevmediğinden eminim. Sen ondan hoşlandın. Ona değer verdin. Yanında olmasından keyif almış olabilirsin, ama Pip, gerçekten âşık olsaydın, o insan için her şeyi yapardın. Her şeyden vazgeçerdin, onunla her yere giderdin. Sen Anthony’yi sevmedin, o yüzden onu bırakman iyilik oldu. Bencillik değil.”

“Bilemiyorum.” Arada kıvılcım olmamasına veya bulutların üstündeymişim gibi hissetmememe rağmen Anthony’yi sevmiş olabileceğimi sanmıştım. Yetişkinlerin yaşadığı bir ilişkide öyle bir duygu seline çok da gerek yok diye düşünmüştüm.

Güldü. “Güven bana, ben biliyorum. Senin vücudunda bencil tek bir kemik bile yok.”

Bu konuda yanıldığını biliyordum ama karşı çıkmadım. “Hepsini mi okudun? Bütün kitaplarımı?” diye sordu.

“Her birini. Ayrıca ilk zamanlarda yazdığın bazı makaleleri de topladım. Koltukların tarihi gelişimi üzerine yazdığın şu makale de dahil. Chesterfield’ler özel bir tür bence.”

Gülerek Ned’e eşlik ettim, niyetinin beni güldürmek olduğunu biliyordum. Fakat kahkahalarım gözyaşlarına dönüştü. Ned kollarını açtı ve beni sardı.

Eve dönüş gibiydi.

Ağlamayı bıraktığımda isteksizce geri çekildi. Omzundaki nemli bölümü elimle hafifçe süpürürken, “Affedersin,” dedim.

“Sorun değil. Aslında yürüyüşe çıkmak ister misin diye sormaya gelmiştim,” deyince, benimle dışarı gelen Bruce’un gözleri kocaman açıldı. “Saatin normalden erken olduğunun farkındayım ama bu gece üzerinde çalışmam gereken bir dava var.”

“Prenses yatıya kalmak ister mi?” Ned geç saatlere kadar çalıştığında Prenses’in bende kalması rutinimiz haline gelmişti. Davaların detaylarını hiçbir zaman sormadım ama geceleri ulaşılması zor insanların izini sürmeyi sevdiğini biliyordum.

“Prenses’in buna bayılacağından eminim.”

Beni adım adım izleyen Bruce’la beraber eve döndüm. Tasma kayışına uzandığım zaman, mutluluğuna diyecek söz yoktu.

Belki de arpacı kumrusu gibi düşünmeyi gerçekten bırakmalıydım. Anthony mutluydu. Ben mi? Gezmeye glemeyeceğinden korkarak kuyruğunu yakalamaya çalışan şapşal köpeğime baktım.

Ve mutlu olduğumu fark ettim.

Beni nelerin beklediğini kestiremiyordum.

Karşıma çıkan her şeyi keyifle karşılayacaktım.

Bir yürüyüş sistemimiz vardı. Ben solda yürüyordum, Ned sağda yürüyordu, köpeklerimizse önümüzde, bizi taklit ediyorlardı. Okul bahçesi boyunca yürüdük, sonra üç blok aşağıya, on blok yukarıya, sonra tekrar üç blok aşağıya yürüdük ve geri döndük. Hesapladık ve dört kilometre civarında çıktı.

Günün büyük bir bölümünü oturarak geçiren birisi ola-

rak, formda kalma konusunda gittikçe daha fazla farkındalık kazanmaya başlıyordum. Otuzlarımdaydım.

Yirmilerimdeyken otuzlu yaşlar bana çok büyük geldi; şimdiyse o kadar kötü gelmiyorlardı ama kırklı yaşların hızla yaklaştığını bildiğim için yürüyerek formda kalmaya çalışıyordum.

Ned’le çok fazla konuşmadık. Sadece köpeklerin keyiflerine bakmasına izin verdik.

Komşulara el salladık. Yürüyüş rotamız genellikle burası olduğu için komşuların bir kısmını sima olarak, bir kısmını da isimleriyle tanıyorduk.

Tony ve Julie bahçelerindeydiler. Tony’nin ismi bana Anthony’yi hatırlattı ama tekrar arpacı kumrusu gibi düşünmeye başlamadan önce bunu kafamdan silip attım.

Tony de bahçe bitkilerine meraklıydı ve üçümüz bahçeler hakkında keyifli bir sohbete başladık.

“Kendimi dışlanmış hissetmeye başladım,” diye şikâyet etti Ned. Sahip olduğu tek bahçe, yerleştirmeme ancak geçen yıl izin verdiği küçük çiçeklikti.

“Ona kulak asmayın,” dedim Tony’yle Julie’ye. “Geçen sene ona domates almaya yeltenmişim, o ise kendini beğenmiş bir şekilde bana sahip olduğu sürece bahçeye ihtiyacı olmadığını söylemişti.”

Bu cümle biraz garip kaçmıştı, kulağa olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi gelmişti kesin.

“Komşu olarak,” diye ekledim ama daha da batırdığının farkındaydım.

Julie güldü ve, “Ben olsam bu yıl ona yabani otları temizletirdim. Mahsullerini hak etsin önce.”

“Olabilir,” dedim. “Geri dönsek iyi olacak, Ned’in toplantısı var.”

Ned'in tuhaflığını fark etmemesi için kasıtlı olarak yorum yapmamıştım.

Evlerimize vardığımızda, "Hazırlanıp Prenses'i getireyim," dedi.

"Harika olur."

On beş dakika sonra bir kutu ve köpekle beraber kapımdaydı.

Elindeki kutuyu bana uzatarak, "Sana bir şey aldım," deyip Prenses'in tasmağını çözdü, Prenses de Bruce'u aramak üzere koşturdu.

"Neden ki?" diye sordum.

"Açtığında görürsün."

Karton kutuyu açtım ve... çay fincanımı buldum. Kırdığım fincanımı. Eh, aslında benimki değildi ama aynıydı.

Ned sıırıttı. "Alt kısmını cebime atmıştım. Üzerinde desenin ve tasarımcının ismi yazıyordu. Bunu porselenleri yenisiyle değiştirebileceğin bir siteden aldım. O kadar seviyorsan takımını alabilirsin."

İnce porselene dokunurken, "O kadar çok sevdiğimi nereden biliyordun ki?" diye sordum. Kırdığımın birebir aynısıydı.

"Bir sürü çay fincanın olduğunu biliyorum ama sürekli onu kullanıyordun. Kırdığında üzölmüşün."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bir şey dememe gerek kalmamıştı çünkü Ned henüz beni şaşırtmayı bitirmemişti.

"Bu hafta sonu sinemaya ve yemeğe gitmek ister misin diye soracaktım."

Ned'le sinemaya gitmeyi çok seviyordum. Film sırasında hiç konuşmazdı, fakat sonrasında aramızda mutlaka harareti bir tartışma olurdu. "Tabii. Yeni bir bilimkurgu filmi mi çıkmış?"

“Hayır, arkadaş olarak bilimkurgu filmlerine gitmekten bahsetmiyorum.” Bana baktı ve, “Randevu diyorum,” dedi.

Hayatta insanın aklından hiç geçmeyecek bazı şeyler vardır. Her gün, suça adı karışan kişinin arkadaşının, öyle biri olduğundan hiç haberim yoktu, diye açıklama yaptığı bir ton haber izliyorduk mesela.

Ned mülteci olduğunu söyleseydi, *randevu* kelimesini duyduğumda şaşırdığım kadar şaşırmazdım sanırım. Doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar ettim. “Randevu mu? Seninle mi?”

“O kadar şok olmana gerek yok.” Hakarete uğramıştan çok keyiflenmiş gibiydi.

“Nasıl yani, randevu mu? İkimiz mi?” Yazarken, karakterleri kendi kutularına rahat bir şekilde ayırabiliyordum. Ana karakter, ana karakterin rakibi. Kahraman. Kadın kahraman. En iyi arkadaş. Yan komşu. Sınıf arkadaşı. Düşman. Dost gibi görünen düşman. Evet çakıştıkları oluyordu ama yine de kafamın içinde karakterlerin sınırları netti.

Ned ise Coop’la beraber, *en iyi arkadaş* kutusunda idi.

Açıkçası bana, yeni bir erkek arkadaş bulmuş ve son birkaç aydır kendisiyle çok meşgul olan Coop’tan daha yakındı muhtemelen.

Çıkarsak ve yürütemezsek ne olacaktı? Arkadaşım olan Ned’i kaybedecektim.

Hayır, sorumluluktan böyle kaçmam aptalcaydı. Anthony’yle ayrılmış, sonrasında da arkadaş kalmıştık. Tutuklansaydım, arayacağım avukat mutlaka o olurdu.

Anthony’dan ayrılmıştım çünkü ona âşık değildim. Ondan hoşlanıyordum. Çok hoşlanıyordum.

Ned’den de hoşlanıyordum. Taşındığından beri bu

böyleydi. Ve onunla tanıştığımda kısa bir an için bir kıvılcımlanma hissetmiş, fakat kız arkadaşı olduğunu öğrendiğim an aklımdan bu düşünceyi savuşturmuştum. O kıvılcım tekrar yaratılıp... bunca zamandan sonra daha derin bir şeye dönüşebilir miydi?

“Düşündüğünü görebiliyorum,” dedi Ned. “Aklından senaryo üstüne senaryo geçiyor. Çıkarsak ve sonrasında yürütemezsek ne olacak? Arkadaş kalabilir miyiz? Peki ya çıkarsak ve yürütürsek ne olur? Şu olursa ne olur? Bu olursa ne olur...”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Sana çıktığımız yürüyüşlerden, sohbetlerimizden ve kitaplarından öğrendiğim bir şeyden bahsedeyim... Senaryolar üzerinde durmak işinin büyük bir parçası. Ama bu seferlik yapmamayı deneyebilirsin. Sadece benimle bir randevuya çıkar ve nasıl gittiğine bakarsın.”

“Ya bu süreçte seni kaybedersem?” diye sordum. Esas korkum buydu. Ned’e hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmeye başlamıştım. Coop da dahil.

Beni kendine doğru çekti. Öpeceğini sandım ama yapmadı. Beni öylece tutup, “Hayal edebileceğin tüm senaryoların içinden onu at çöpe gitsin. Sen benim arkadaşım-sın. Dürüst olmam gerekirse, en iyi arkadaşım-sın. Daha fazlasının olabileceğine inanıyorum ama kesinlikle daha azı olamaz,” dedi.

Ben de Anthony’yle ilgili benzer şeyler düşünmüştüm. O benim arkadaşımdı. Bundan fazlasının olabileceğini nasıl düşündüm bilmiyordum ama daha azının olamayacağını kesin bir şekilde biliyordum.

Anthony söz konusu olduğunda bunu kesin bir şekilde bilebiliyorsam, Ned’le arkadaşlığımızı sürdüreceğimiz-

den nasıl şüphe duyabiliyordum? Babamla Bonnie Teyzeminkine benzeyen arkadaşlığımızdan bahsediyordum üstelik.

“Pip, eğer dener ve yürütemezsek, kendimiz olmaya geri döner, bu başarısız girişimimize de güler geçeriz,” dedi güvence verircesine.

“Ama...”

Parmağını dudaklarımın üzerine yerleştirdi. “Sadece evet de.”

Hâlâ gergindim ama bu soruların cevabını öğrenmek istediğime karar verdim. Peki ya çıkar ve yürütürsek?

Derin bir nefes aldım ve, “Evet,” dedim.

“Harika. Zamanını belirleyelim. Cumartesiye ne dersin?”

Kafa salladım. “Madem planlamayı sen yapıyorsun, bundan daha iyi bir şey mi giymem gerekiyor?” Yeni bir deliğin oluşmaya başladığı dizimi havaya kaldırdım.

“İsteddiğini giyebilirsin ama masaları olan bir restoranda gerçek bir yemek yiyeceğiz, senin balta girmemiş ormanında pizza değil.”

Kafa salladım. “Anlıyorum, yetişkin kıyafetleri gerektiren bir akşam olacak demek ki.”

Benim durumumdaki bir kadının yapacağı tek şeyi yaptım.

Coop’u aradım.

Bu büyük bir hataydı.

Cumartesi günü kendimi bir anda Coop’la alışveriş yaparken buldum ve, “Hadi makyaj malzemeleri alalım,” diyen sesi çalındı kulağıma.

Zaten kıyafet ve ayakkabı alışverişi yapmıştık. Bana büyük bir çanta bile aldırmişti. Makyaj malzemelerini

kaldırabilir miydim bilmiyordum. “Gerçekten, buna hiç gerek yok. Makyaj malzemelerim var. Niye fazlasını almam gerekiyor Tanrı aşkına?”

“En son ne zaman makyaj malzemelerini kullandın?” diye sordu.

Biraz düşünmem gerekiyordu. “Geçen seneki ‘Amanda’nın Kileri yemeğinde.”

“Evet, onları çöpe at. Sıfırdan başlayacağız.”

“Coop, gerçekten-ğ”

“Alışveriş konusunda bu kadar sızlanan birini daha önce hiç görmemiştim.”

“Alışverişten gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.”

Alaycılığa bürünmüş sesiyle, “Gerçekten mi?” diye sordu Coop. “Hiç anlaşılmıyor.”

Taşımakta olduğum poşetleri havaya kaldırdım. “Bunları internet üzerinden de alabilirdim.”

Coop başını iki yana sallarken inatçı görünüyordu. Giderek makyaj malzemeleri tezgâhına daha da yaklaştığımızı fark ettim.

“Hayır,” diye kestirip attı. “İnternette alışveriş yapamazdın; çünkü yapsaydın ilk denediğin elbiseyi satın alırdın. Sana bir beden büyüktü. Ve seksi görünmek yerine, gösterişsiz görünürdün.”

“Ned benim bu halime alışık. Daha büyük ve rahat olan elbiseyi giymeme aldırış etmezdi.”

“Aldırış etmeyeceğine eminim, aynı zamanda akli başından da gitmeyecekti. Bunun sayesinde gidecek.” Ned’i etkileme konusundan doğrudan o sorumluymuş gibi gülmüştü.

“Onun aklını başından almak da istemiyorum aslında.

Ve düşüncecek olursak normalde nasıl göründüğümü biliyor. Bu görünüşümü uzun vadede devam ettiremeyeceğimi de biliyor.”

“Şu halini bir görsün, bildiği her şeyi unutacak.”

“Coop-” diyerek protesto etmeye hazırlandım.

Lafımı kesti. “Beni dinle, o buraya taşındığından beri bir işler karıştırıyorsunuz. Sadece senle ikimiz varken onun adını ne kadar çok andığının farkında mısın? *Ned şunu dedi. Ned bunu yaptı. Veya Ned ve ben...* Yıllardır bir bütünsünüz, tek sorun senin bunu fark etmemiş olman. Başka herkes fark etti. Mela fark etti. Anthony’nin de fark ettiğine gayet eminim. Ben fark ettim. Annenle babanın dahi fark ettiğine eminim.”

“Madem hepimiz aynı şeyi düşündünüz... Benim... onunla... Neden hiç kimse hiçbir şey söylemedi?”

“Çünkü bir şey değişmeyecekti. Senin hazır olman gerekiyordu. Mark’ı liseden beri tanıyorum. Ama ancak bu yıl birlikte öğretmenlik yapmaya başladığımızda, arkadaştan öte olduğumuzun farkına varabildim.”

Coop, Mark hakkında çok fazla bir şey söylememiştii ama ne zaman ondan bahsetse kelimenin tam anlamıyla ısıldıyordu. “İkinizi birlikte görmek isterim.”

“Belki sen ben, Mark ve Ned dışarı çıkabiliriz,” dedi Coop.

Bir çift olarak Ned’le dışarı çıkmaktan bahsetmek çok garipti. Ned’le bir şeyler yapmamızla, bir çift olarak Ned’le bir şeyler yapmamız arasında fark vardı.

Kafamı kurcalayan soruyu dile getirdim. “Ya Ned’le çıkar ve yürütemezsek? Ya bu sırada arkadaşlığımızı altüst edersek?” Ned bana bu konuda güvence vermişti ama bir de Coop’un ağzından duymak istiyordum.

Güvence vermek yerine beni azarladı. “Hayatını neler olabileceğini düşünerek ve hata yapmaktan korkarak yaşayamazsın.”

Coop’tan ziyade kendime, “Peki ya?..” dedim ama beni duydu.

“Bu kadarı yeter. Bu tür endişe yüklü sorular seni felç edebilir. Dışarı çık ve onu şaşırt. Her şeyin kendi denge-sini bulmasına izin ver.”

Kafa salladım. Öyle yapmaya çalışacaktım.



Giyinip kuşanmayı bitirdim ve aynaya baktım. Coop’un yardımıyla on üzerinden altı veya yedilik giyimimi fazlasıyla aştığımdan emindim. Aslında sekizi bile zorladığımı düşünüyordum.

Kapı zilinin çalmasıyla yerimden sıçradım. Ned erken gelmişti. Merdivenlerden inip ön kapıya koşturdum. Kapıyı açarken avuçlarım terliyordu.

Ama gelen Ned değildi. “Anne?”

Tüm söylediği, “Vay canına,” oldu. “Nereye gidiyorsun?” İçeri adım attı.

Kapıyı kapattım. “Sadece akşam yemeğine,” dedim ama *sadece* denecek bir durum olmadığını biliyordum. Bu gece her şey değişebilirdi. Bir şeylerin değişmesini istediğimden emin değildim.

Hayatımı seviyordum. Kendine özgü bir ahengi vardı.

Ned’le arkadaşlığımı seviyordum. Bu arkadaşlığa güveniyordum.

“Dünya tarihinde *sadece yemeğe* bu kıyafetle giden bir başka kadın daha olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Bir sorun mu var?” Elbisemin kenarlarını çekiştir-
dim. Biraz fazla kısa olduğunu düşünüyordum ama Coop
tam kararında olduğu konusunda bana güvence vermişti.

“Hayır, hiçbir sorun yok. Harika görünüyorsun. Ee,
kimmiş bu şanslı kişi?” diye sordu evde ilerlerken.

“Ned,” diye itiraf ettim.

“Sonunda.” Tek bir sözcüğe pek çok anlam yüklemeyi
başarmıştı.

“Ne demek, *sonunda*?” diye sordum ama Coop’un
söylediklerini tekrarlayacağından fazlasıyla emindim.

“Tatlım, neden siz ikinizin beraber olmadığını merak
edip duruyorduk babanla. Aranızda bir şeyler olduğu gün
gibi ortadaydı.”

“Biz arkadaşız,” dedim.

Randevu iyi sonuçlanmazsa, arkadaş kalmaya devam
edecektik. Kendime Anthony’yle arkadaş kalabildiğimize
göre, Ned’le neden kalamayalım demeye devam ediyor-
dum ama yine de...

“Babanla ben de arkadaşız. Bazılarının kaderinde yalın
bir arkadaşlık vardır, bazılarının arkadaşlığı ise çok daha
fazlası için temel oluşturur. Sevdiğin kişiyle de arkadaş
olabilirsin. Bana kalırsa ilişkilerin en romantik olanları,
özünde derin bir arkadaşlık barındıranlardır.”

Bonnie Teyzemi düşündüm. O ve babam hiçbir zaman
arkadaşlıktan öteye gitmemişlerdi. Fakat annemle...

Annem, “Evet, Ned’le arkadaşsınız ama bana kalırsa
izin verdiğin takdirde aranızda daha fazlası olacaktır,”
diye devam etti.

“Olup olmayacağını göreceğiz,” dedim.

“Güzel. Bu akşam pizza yemeye gelmek ister misin
diye soracaktım.” Güldü. “Senin planların daha iyiymiş.”

Ondan ziyade kendime, “Umarım,” dedim. Dürüst

olmak gerekirse, Ned'in beni pizza yemeye çağırmasını tercih ederdim. Öylesi çok daha kolay olurdu. Ned'le beraber pizza yeme kavramına uzak değildim. Elbiseme baktım. Böyle şeylere fazlasıyla uzaktım ama.

"Eğlenmene bak, tatlım," dedi annem.

"Bu kadar giyinip süslenmemiş olsaydım eğlenmeme bakabilirdim," diye mırıldandım.

"Ned'in aklını başından alacaksın."

"Aslında Ned'in aklının olduğu yerde kalmasını tercih ederim," dedim. Her şeyin olduğu gibi kalmasını seviyordum. Bu randevuya evet dememeliydim.

"İyi eğlenceler," dedi annem.

Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı açtığımda Ned'i gördüm. Giyimiyle on üzerinden sekizi aşmış, dokuzun sınırları içindeydi hatta. İçimden *vay canına*, demek geldi ama bunu sesli olarak söylemedim.

Onu doyasıya izlemekle yetindim. O benim Ned'imdi ama fazlası da vardı.

O da bir şey söylemedi.

Birbirimize bakarak öylece durduk ve itiraf etmem gerekirse, "Eh, belli ki bana ihtiyacınız yok," diyene kadar annemin orada olduğu bile aklımdan çıkmıştı.

Annem giderken, Prenses'in Ned'in yanında olduğunu fark ettim. "Sorun değilse Prenses akşamı Bruce'la geçirmek istiyor," dedi.

"Sorun değil."

Prenses'in tasmağını çözüp köpeği içeri bıraktı. Bruce'u arayan Prenses gözden kayboldu.

Ned kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Koluna girdim ve çıktık.

Randevumuzla ilgili büyük umutlarım vardı.

Gecenin sonunda ise umutlarım suya düştü.

Sevgili Amanda,

Ned'le randevuya çıkmamızın üzerinden bir hafta geçti. Bu derece kötü geçmesinin sebebini merak ediyorum. Konuşacak hiçbir şey bulamadık; Ned harika görünüyordu, ben de olabildiğince güzeldim. Fakat kıyafetlerimiz bile eskiden yediğimiz yemekleri mumla arıyor gibiydi. Normalde yemek esnasında konuşacak konularımızın hiç bitmemesi lazımdı.

Sinemaya geldiğimizde çok sevinmiştim, fakat onun tadı bile eskisi gibi değildi. Cumartesi gecesi idi ve sanırım ikimiz de cumartesinin randevu gecesi olduğunu düşünmemiştik. Sinema çiftlerle doluydu.

İzlemek istediğimiz filmde yer kalmamıştı, biz de aynı saatteki başka bir filme girdik. Bir karakterin ölmesi, diğer karakterin de hapse girmesiyle sonlanan hastalıklı bir aşk hikâyesiydi. Pek benim tarzım değildi yani. Açıkçası, Ned'in de değildi.

Ned'in garaj yolunda durduk, Prenses'i almaya gelmeden önce üzerini değiştirmeye gitti.

Geri döndüğünde, yine Ned ve Pip olmuştuk.

Ve işte bu büyük bir fark yarattı.

Giyinip süslenmenin ve dışarı çıkmanın da güzellikleri vardır tabii ama belki de en iyi ilişkiler makyaj ve topuklu ayakkabı gerektirmeyenlerdir. Belki de seni olduğun gibi seven birisinin olması fazlasıyla yetiyordur.

*Sevgilerimle,
Piper*

Günlükte çok fazla detaya girmedim ama randevumun ardından Ned üzerinde tişört ve kot pantolonuyla geri geldi. Ben de elbisemden kurtularak taytımı ve *Zorbanın Z'si* tişörtümü giydim.

İçeri geldi, bana tek bir bakış attı ve, “İşte buradasın,” dedi.

“Sen de buradasın.”

Davet beklemeden kollarına atıldım. Ve randevu sonrası iyi geceler öpücüğü, bir şeylerin başlangıcı oldu.

Ned o gece eve dönmedi.

Ertesi sabah, Prenseler’le Bruce’u yürüyüşe çıkardık. Yürürken hepimiz eski düzenimizdeydik, ta ki Ned uzanıp elimi tutana kadar.

Yürüyüşlerimiz bambaşka bir boyut kazanmıştı.

O zamandan beri öyle yürüyorduk.

Lise Son





On İkinci Bölüm

Okulun bir başka ilk gününde yine verandamda oturuyordum. Bu Amanda'nın lisedeki son senesi olacaktı. Yetişkinliğin kıyısındaydı artık.

Bu düşünce karmakarışık duygular uyandırdı ve mezun olduğunda ne yapmayı planladığını merak ettim. Üniversiteye gitmeyi mi planlıyordu? Yurtdışında bir yıl geçirmeyi mi? Yoksa doğrudan iş hayatına atılmayı mı?

Caddenin karşısındaki olağan karmaşayı izlerken aklımda hep o vardı. Geçen senenin öğrencileri bir üst sınıflara yükselmişti, yeni öğrenciler de bahçenin ön kısmında onlara eşlik ederek zilin çalmasını, okulda sıradan bir günün değil, bir başka okul yılının başlamasını bekliyorlardı.

Erken kahvaltımız için Coop bana geldi. Öğrencilerine hazırlanmak için birkaç haftadır okula gidip geliyordu. Ama bugün özel olduğu için ona waffle yaptım, o da neşe içinde bu yılki planlarından bahsetti. Öğrencileri geçen yılki kitaplara bayıldığı için, bu yıl da o beklentiye gire-

ceklerini, okula yapacağım ziyaretleri planlamam gerektiğini söyledi.

Böyle bir fırsatım olacağı için çok mutluydum. Co-op'un işini şevkle yapmasına bayılıyordum.

Gitmeden önce, üzerinde kalm harflerle "Bayan Cooper" yazan ögle yemeği çantasını uzattım ona.

Güldü ve çantayı alıp caddenin karşısına geçti.

Önümden geçen çocuklar, selam Bayan Pip, diye seslendiler. Küçükler birbirlerini kovalayıp çığlıklar atarken, büyükler grup halinde durarak havalı görünmeye çalışıyorlardı.

Bu gösteri hoşuma gidiyordu. Hanım hanımcık unutmabenili bardağımda çayım vardı. Orijinali en sevdiğim bardağımdı ama bu kopyası da kesinlikle öyleydi. Her kullandığımda aklıma Ned geliyordu. Bu düşünceler içimi çaydan daha fazla ısıttı.

Çalışmaya çalışıyor ama yapamıyordum. Caddenin karşısındaki hareketlilik dikkatimi dağıtıyordu. En sonunda çalışıyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim.

Gözlerimi kapadım ve kendimi seslere bıraktım. Metalden tahterevallinin gıcirtısı. Gelip geçen arabalar. Açılıp hızla kapanan araba kapıları. Korna. Tüm bunların altından çocukların yaydığı uğultu. Çığlık çığlığa selamlaşmalar. Yüksek sesle konuşmalar. Gülüşmeler.

Akla *kakafoni* sözcüğü geliyordu.

Keyifli bir kakafoninin en güzel örneği idi bu.

Zil çaldı ve gözlerimi açtım. Çocukların bir kısmı girişe doğru koştu. Diğerleri belli bir mesafeden takip etti onları. Birkaçı ise öyle yavaş yürüyordu ki neredeyse geri geri gidiyor sanırdınız.

Eninde sonunda hepsi okula girerek gözden kayboldular. Bir zil daha çaldı, şimdi sınıflarına yöneldiklerini bili-

yordum. Yeni öğretmenleriyle tanışacak, yeni kitaplarını alacaklardı.

Mutlu, korkmuş, heyecanlılardı.

Belki de çocuklar için yazmamın sebebi, önlerinde sonsuz bir ihtimaller yelpazesinin açık olmasıydı. Güzel bir çocukluk da geçirseler, sorunlu bir çocukluk da geçirseler, istedikleri her şeye dönüşebilirlerdi.

Hava ılıktı. ılıktan da öte, düpedüz sıcaktı. Üzerimde bir kapri ve askılı tişört vardı. Saçlarım tepeden topluydu, o yüzden boynuma değmiyorlardı. Serin bir yaz geçirmiştik, o nedenle okulun ilk gününde havanın böylesine sıcak olması haksızlık gibi geliyordu.

Serin havaların, okulun ilk gününe daha uygun bir atmosfer yarattığını düşünüyordum.

Yazmak yerine havayı düşünerek oturmaya devam ettim. Sonunda kitabımda bir ilerleme kaydedemeyeceğimi kabullenip pes ettim. İçeri gidip günlüğümü aldım, başından beri istediğim de buydu zaten.

Yaz boyu günlüğüme çok fazla yazmamıştım. Aman-da'yı düşünmediğimden ya da ona söylemek istediğim şeyler tükendiğinden değildi bu. Sadece boş sayfalar giderek azalıyordu ve yazdıklarım konusunda daha seçici davranıyordum. Bu son sayfaların değerli olmasını istiyordum.

Bu sabah dünyayı sarsacak paylaşımlarda bulunamayacak olsam da, yine de bir şeyler yazmak istiyordum. Lisedeki son senesinin ilk günüydü.

Oh, yanılıyor da olabilirdim tabii. Belki ailesi onu okula geç başlatmıştı ve gelecek seneye kadar mezun olamayacaktı, ya da belki tam bir dâhiydi ve okula erken başlamıştı. Hatta ve hatta, akademik anlamda bir dahi olup, şimdiden üniversiteye başlamış da olabilirdi. Fakat kitaplarımdan birinde kullanacağım gerekçesiyle —ki kullan-

mıştım, yani yalan da değildi—Coop’a doğum günü yaz aylarına denk gelenlerin eğitim durumunu danışmıştım. Bu yüzden haklı olduğumu ve lisedeki son senesinde olduğunu biliyordum.

Okul bahçesi genel olarak sessizleşmişti. Günlüğü elim aldım.

Sevgili Amanda,

Burada okulun ilk günü ve aklımda sen varsın. Bu yıl lise sona geçtin.

Burada olsaydın ve yüz yüze konuşuyor olsaydık nasıl olurdu? Sana nasıl tavsiyeler verebilirdim?

Sanırım en büyük tavsiyem, bu yılın geçmesi için acele etmemen olurdu. Zaten bir şekilde geçecek. O yüzden her ânın keyfini çıkar. Derslerinin ve sınıf arkadaşlarının keyfini çıkar. Liseden sonra karşına çıkabilecek tüm olasılıkların şimdiden tadını çıkar. Dünya senin istiridyen. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama gerçekten de öyle.

Anne babanın kızı olduğun son yıl, keyfini çıkar. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığında, bu değişecek. Oh, tabii ki onların kızı olmaya her zaman devam edeceksin ama onların karşısında artık bir yetişkin olarak duracaksın.

Oregon Devlet Üniversitesi’ne gitmek için evden ayrıldığımda, anne babamla olan ilişkimin dinamiklerinin değiştiğini söyleyebilirim.

Dürüst olmam gerekirse, hamile kaldığımda değişti aslında. Ne istersem onu yapmama izin verdiler. Her zaman destek oldular. Ve sonrasında bana yetişkin gibi davrandılar. Bu durumun okulumun son yılları üzerinde etkisi oldu.

*Umarım mutlu bir yıl geçirirsin, her ânın tadına varabilir, dönüm noktalarının önemini kavrayabilirsin.
Kalbimin her zamanki gibi seninle olduğunu bil.*

*Sevgilerimle,
Piper*

“Defter yine meydana çıkmış,” dedi Ned.

İrkilerek yerimden sıçradım. “Kedilere zil takıyorlar ya, sana da takmam gerekecek galiba. Çok sessizsin.”

“Yani günlerden ayı kapandı, öyle mi?” Sırtı ve verandanın tırabzanlarına dayandı.

Günlüğü kapadım, verandanın kenarına yürüdüm, öne eğildim ve onu öptüm. Bunca aydan sonra garip hissettirmemeliydi ama hissettiriyordu. Garip ve muhteşem... ve doğru.

Ne zaman kollarında olsam, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum.

Sırf imkânım var diye tekrar öptüm onu. “Günlerden ayı tuzağı falan değil.”

Verandanın etrafından dolandı ve basamakları çıktı. “İşe gitmeden önce bir saat daha vaktim var.” Öylesine söylüyor gibiydi ama bir davetle süslenmişti.

“Bugün okulun ilk günü ve çalışmıyorum, o yüzden okulu kırmaya karar verdim. Ama sorun şu ki, çalışmayıp ne yapacağımı hiç bilmiyorum.”

Beni kapıya doğru yönlendirirken, “Benim birkaç önerim var aslında,” dedi Ned. O içeri geçerken günlüğü kap-tım ve önerilerini duymak için sabırsızlanarak onu takip ettim.

Belki benim de birkaç önerim olabilirdi.



İlişkımız ilkbahardan yaza, yazdan da sonunda sonbahara göre şekillenirken, Ned’le yeni bir rutin geliştirmiştik. Hafta sonları benimle beraber annemlerdeki yemeklere ve pikniklere katılıyordu. Ve zamanının çoğunu kendi evinden çok benim evimde geçiriyordu.

O seyahat ettiği zaman, Prenses bende kalıyordu.

Nereye vardığı veya ileride ne olacağı hakkında endişelendiğim ilişkiler yaşamıştım ama yılların arkadaşlığı gerilimsiz bir şekilde Ned’le ilişkimizin yeni boyutuna katılmış gibiydi.

Tavsiyesini dinlemiş ve kendime ya şöyle olursa, ya böyle olursa diye düşünme izni vermemiştim. Anı yaşıyordum, geleceği düşünüp tahmin etmeye de çalışmıyordum.

Tatiller yaklaştıkça, hayatımı Ned’siz hayal edemediğimi fark ettim. Hayatımın sadece yeni ritminin bir parçası değil, benim de bir parçam haline gelmişti.

Hayatımın her alanına girmişti. Sabahlarım artık onunla başlıyordu. Sıcak havalarda kahvelerimizi ve gazetele-
rimizi alıp bahçeye çıkıyor, sayfaları samimi bir sessizlik içinde karıştırıyorduk.

Havalar soğudukça mutfak masasında oturup arka bahçemin vahşi manzarasının değişip evrilişini izlemeye başladık. Yapraklar düşüyor, çiçekler ölüyor, kuşlar yemliklere daha sık uğruyordu.

Sonbahar kışa teslim olup kar yağmaya başladığında, ilişkimiz hâlâ kötüye gitme belirtisi göstermiyordu. Ned’le birlikte günümüze elimizde kar kürekleriyle başlı-

yorduk. Zaman zaman kar kürekleri yerini kartopu savaşlarına bırakıyordu. Bayan W tam da bu taşkın savaşlardan birinin sonrasında dışarı çıkmış, gürültü yarattığımız için bize fırça atacağı yerde, kendi de iki kartopu fırlatmış... ve ikimizi de vurmuştu.

Böylece Bayan W'nin seksen küsur yaşındaki bir insana göre oldukça iyi bir atıcı olduğu ortaya çıkmıştı.

Ardından bizi sıcak çikolata içmeye davet etmiş, kaldırımını ve garaj yolunu temizlediğimiz için defalarca teşekkür etmişti.

Ona bunun komşuluğun gerekleri olduğunu söyledim.

Bana bunu herkesin yapmadığını söyledi ve ben bunun üzücü olduğunu düşündüm.

Noel çabuk geldi ama ben erkenden yapılan süsleme fasıllarını es geçerek kendi kişisel merasimimi Şükran Günü sonrasına bırakmıştım.

Yılın bu zamanına koşulsuz şartsız bayılıyordum. Yılın yalnızca birkaç haftalık kısa dönemi için, herkes birbirine iyi davranırdı. "Amanda'nın Kileri"ne bağışlar gelirdi. Gönüllü olmak isteyenler olurdu.

Rekor seviyelerdeki kar yağışına rağmen insanlar gülümserdi.

Radyoda durmaksızın Noel müzikleri çalardı.

Noel'i çok severdim ama bu yıl her zamankinden daha çok seviyordum. Değişimin Ned'den kaynaklandığını biliyordum.

Eskiden de Noelleri birlikte geçirdiğimiz olmuştu ama çift olarak kutlayacağımız ilk Noel buydu. Benim *erkek arkadaşım* olduğu ilk Noel buydu.

Daha iyi bir alternatifi yok diye o sözcüğü kullanıyordum ama çok lisevari gelmesinin yanı sıra, Ned'e olan hislerimi pek de iyi açıklamıyordu.

Gerçi ikimiz de hislerimizi dile getirmiş değildik.

Kendimi acele ediyormuş veya baskı altındaymış gibi hissetmiyordum. Hem kendi duygularımdan hem de onun bana karşı olan duygularından şüphem yoktu. İlişkimizin seviyesi ne olursa olsun, iyi olduğu kesindi.

Tek karın ağrım, ona Noel’de ne hediye alacağımıdı.

Ne alsam diye düşündüm durdum.

Cooper ve annemle alışverişe çıktım. Beğenebileceği bir sürü şey buldum. Annemin en sevdiği antikacının birinden, antika bir oyuncak dedektif alet çantası aldım. Kazak ve polisiye türünde yeni çıkan bir roman serisi aldım. Çok okumazdı ama birisine hediye alıyorsanız, sepete bir-iki kitap da mutlaka eklemeliydiniz.

Ona özel olabilecek bir hediye de arıyordum ama.

Derken kafama dank attı.

Rahatlayarak güldüm ve bu fikri bulmam neden bu kadar uzun sürdü diye düşündüm. Sade ve mükemmeldi.

Noel sabahı, önce ben uyandım, bornoz niyetine burgu desenli eski püskü siyah kazağımı giydim ve parmak ucumda banyoya gittim.

Annem birkaç yıl önce bana kareli bir pijama altı almıştı. Bugün tatil diye onu giydim, yalnız ağacın ışıklarını yakarken dikkatimi bir şey çekti. Kumaşı incelmeye başlıyordu ama hâlâ en sevdiğim pijama altım buydu.

Köpeklerin ikisi de benimle aşağı geldi. Onlar dışarı çıkınca kahve makinesini açtım ve iPod’umdan Noel müzikleri açtım.

Steve ve Eydie yakında mutlu Noeller diye mırıldanmaya başlardı.

Ned mutfığa girdi, beni kendine çekip mutfakta döndürürken melodilere eşlik etti. Güldüm, çok komik oldu-

ğundan değildi, sadece içimdeki mutluluğu bir şekilde dışavurmam gerekiyordu. Gülmek o an yapılması gereken şey gibi gelmişti.

Başım çıplak göğsüne dayalı halde, “Mutlu Noeller,” dedim. Ben kalın çoraplarımla terliklerimi giyerken Ned boxer giyiyor ve evin içinde yalınayak dolaşıyordu. Hiç üşümüyor gibiydi.

Benim için hava hoştu çünkü yatak örtüsünü çalmamdan şikâyet etmiyordu.

Köpekler havlayınca onları içeri almak için kollarından isteksizce ayrıldım. Ned’e de bir bardak kahve uzattım. “İşte şimdi mutlu olabilirim,” dedi güvence verircesine.

Köpekleri doyurduktan sonra ağaca gittik.

“İlk ben başlayabilir miyim?” diye sordum.

Ned kafa salladı. Heyecanla ona aldığım hediye yığınının uzandım ve üstteki en ufak kutuyu aldım. Kutuyu ona uzatırken, “Sana ne alacağımı düşünme düşünme bir hal oldum,” dedim.

Ned hediye paketlerini nazikçe açanlardan değildi. Güzelim paketi yırtarak yere atıverdi. Kendisine hitap edecek bir şey olduğunu sanan Prenses hemen kâğıdın üzerine atıldı. Bruce da tek gözünü açtı fakat kâğıdın uyanmaya degecek bir şey olmadığını anlayınca tekrar kapattı.

Ned kutuyu açtı. Kutudan *Uzay Yolu: Atılğan* anahtarlıklı anahtarı çıkardı. Anahtarlık hediyeye biraz da eğlence katması içindi aslında.

Ned sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

“Evimin anahtarı,” diye açıkladım.

Hâlâ kafası karışık olacaktı ki, “Pip, bende evinin anahtarı zaten var,” dedi. “Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra vermiştin hatta.”

Cümleyi uzatarak ve *benim* sözcüğünü iyice vurgulayarak, “Hayır, sende benimmmmm,” dedim ve, “senin evinde tuttuğum acil durum anahtarlarım var. Bu ise evimin *sana ait* olan anahtarı. Demek istiyorum ki, ne zaman istersen gelip gidebilirsin... ve umarım sık sık istersin,” diye devam ettim.

Gözleri aydınlandı, anlamıştı. Öne eğildi ve beni öptü. Ben de onu öptüm.

Anthony’ye anahtarımı vermemiştim.

Dudaklarım Ned’in dudaklarıyla buluştuğunda, başka birini sevebileceğime nasıl inanabildiğimi düşündüm.

Sevgi.

İkimiz de bu sözcüğü söylememiştik ama duygularımızın bu yönde olduğundan şüphem yoktu.

Anthony’yle aramızda kıvılcım olmadığı için şikâyet ediyordum ama Ned hediyelerini açarken bir şey fark etmiştim. Ned’le aramızda o kıvılcım vardı, yanmasına izin verdiğimde ise o kıvılcım ılık bir parıltıya dönüşmüştü.

Bu hararetli bir yangın değildi. Onunla tanıştığım an hayatımın geri kalanını geçireceğim adam bu dememiştim. İlişkimizi arkadaşlıktan öteye götürme konusundaki endişelerimi zamanla yenmiştim. Ned’in her ne olursa olsun hayatımda olacağını artık biliyordum. Bunu idrak edebildiğimden beri, çift olmamızla ilgili şüphelerim veya soru işaretlerim yoktu.

Aksine, Ned’e âşık olmak çok kolaydı ve yaygaraya gerek kalmadan olup bitmişti her şey. Bu, aşkın etkisini azaltmıyordu. Aslında ben daha güçlü ve daha istikrarlı olduğumu düşünüyordum.

Birisini sevdiğini rahatça söyleyebilen biri değildim, ilk söyleyen ise hiç olmamıştım. Ama bu sözcükleri Ned’e söylemek konusunda herhangi bir korkum veya endişem

yoktu. Öpüşmemiz biterken, “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?” dedim.

Kafa salladı ve sırtıttı. “Herhalde seveceksin. Sevilme-yecek ne olabilir ki?” İkimiz de güldük, beni kendine çekti. “Ben de seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” diye itiraf ettim. “Ama sen taklitçisin, benden görüp aynısını yapıyorsun.”

Bayat esrimi yakaladı ve gözlerini devirdi. “Ahmak.”

Yeni çay fincanıma uyan bir çaydanlık hediye etti bana. Çok güzel ve düşünceli bir hareketti. Ama Noel’de aldığım en güzel hediye Ned’in sevgisiydi zaten.

Sevgili Amanda,

Yine Noel geldi. Ön pencerenin yanında oturmuş, Ned’in karları temizlemesini bekliyorum. Erie bu yıl beyaz Noel kavramını tam anlamıyla yaşatıyordu. İkimiz de hem kendimizin hem de Bayan W’nin kaldırımını temizledik. Aracın biri yolda kalınca Ned yardım etmek istedi.

Ned’le daha önce de pek çok tatil geçirmiştik ama bu Noel, bir çift olarak geçirdiğimiz ilk tatildi. Onu sevdiğimi söyledim.

Bazı kitap karakterleri bu sözcükleri söylerken veya duyarken kıvranır durur ama Ned’le her şey çok doğal gelişmişti. Hatta kolaydı. Ona kalbimden verdiğim bu parçayı koruyacağını biliyordum.

Bu sene bilekliğine yeni bir süs ekledim. Bir mezuniyet kepi. Birkaç ayın kaldığını biliyorum, senin yaşında bir insan için bu çok uzun gibi gelebilir ama göz açıp kapayıncaya kadar geçecektir.

Mayıs sonunun senin için yoğun geçeceğini tahmin ediyorum. Benim içinse acı tatlı geçecek. Aklımda olacaksın.

Mezuniyet sonrası planlarını merak ediyorum. Ufukta üniversite mi var? Yoksa bir iş mi?

Yol seni nereye götürürse götürsün, umarım mutlu olursun.

Yeni bir aşkın coşkusunu yaşayan bir insan olarak, mutluluğun önemli olduğunu söyleyebilirim.

Bu günlükteki sayfalar neredeyse dolmak üzere. Bittirdiğim zaman, onu Talia Piper Eliason'ın antika çeyiz sandığına koyacağım... yani senin sandığına. Orada, "Amanda'nın Kileri"nden gelen mektuplar, senin için yazdığım kitaplar ve bilekliğiyle beraber duruyor olacak.

Bu günlük dolup da hikâyeni tamamladığımda, her zaman aklımda olmaya devam edeceğini bilmelisin.

Dahası, her zaman kalbimde olacaksın.

Tek fark, orada yalnız olmak yerine, Ned'le birlikte olacak olman.

Mutlu Noeller,

*En derin sevgilerimle,
Piper*



On Üçüncü Bölüm

Babamla birlikte merdiven bitiminde duran Ned, “Derin nefes al, Pip,” diye emretti bana.

Birinin bana bunu hatırlatması gerekiyordu. Gün boyu heyecandan yerimde duramıyordum.

Mart arada kalmış aylardan biriydi. Mevsimlerden ne kış ne de ilkbahardı.

Arada kalmıştı. Ben de bugün böyle hissediyordum. Ne tam heyecanlı ne de tam anlamıyla gergindim. Saat sarkacı gibi bir duygudan diğerine geçiyor, ne birini ne de ötekini uzun süre sürdürebiliyordum. Ned haklıydı, nefes almam lazımdı.

Kendimi derin nefes almaya zorladım. Son basamaktan inerken de nefes verdim.

Coop ve annem de aşağı inerek beni izlediler.

Kendime, her şey bittiğinde tadını çıkarabilmek için bu ânı fotoğraflamalısın, dedim. Etrafım sevdiğim insanlarla çevriliydi ve oldukça tutkulu olduğum projenin kut-

lamasına gitmek üzereydim. Sahip çıkılmayı hak eden bir andı.

Annemin babamın yanına geçişi, görünmeyen bir güç tarafından birbirlerine yapııştırıldıklarını düşündürdü bana. Coop'la Ned ise her iki yanıma geçtiler. Onlarsız yapamayacağım ve onlarsız yapmak zorunda kalmayacağım arkadaşlarım.

Köpekler bile fokurdayan duygularımın farkında gibiydiler. Basamakların dibinde dans edişleri beni bu âna geri döndürdü.

“Oturun,” diye uyardım onları. Onlar bile ânı kurtardığım bu kareye sığdılar.

“Eğer hayvanların bu elbiseyi mahvederlerse... şey, size bir ay kemik yok,” diye onları tehdit etti Coop.

“Bir hafta,” diye düzeltti, Bruce'la Prenses kendileriyle konuştuğunu fark edip önüne oturduğunda da içini çekti.

Çömeliş her ikisini de sevdi. “Tamam. Kemiklerinizi alırsınız ama beni çok üzmüş olursunuz.”

Coop'a, “Yalaka,” diyen Ned bana döndü. “Sekizinci sınıf öğrencileriyle nasıl başa çıkıyor bu?”

Ben tam, “Onu seviyorlar, o yüzden dinliyorlar,” derken, Coop da, “Ben çok korkutucu olabilirim,” dedi.

Benim söylediğim onunkinden daha gerçekçiydi.

Zamanım olduğundan emin olmak için saate baktım.

Bunu fark eden Ned, “Daha çok zamanın var,” dedi.

“Daha önce pek çok kez konuşma yaptın, tatlım,” dedi annem. “Ve seni hiç bu kadar hazırlıklı görmemiştim.”

“Bu farklı anne. Bu benimle veya kitaplarımla ilgili değil. Bu hikâyeler üstünde çok sıkı çalışan çocuklarla ilgili. Paylaştıkları hikâyelerle ilgili. Bu projenin parçası olduğum için çok mutluyum.”

Jo Larson'dan gelen mektuptan sonra, yanımda Coop'la beraber okul yönetim kuruluyla görüşmeye gitmiştim. Coop teklifimi hayata geçirmemde yardımcı oldu. Onun yardımı ve yönetim kurulunun da desteğiyle, bölge okulu öğrencilerinin hikâyelerini kitaplaştırmayı başarmıştık.

Yeni çıkan kitaplar bana ulaştığında her zaman heyecanlanırdım ama bu kez *heyecanlı* sözcüğü duygularımı anlatmakta yetersiz kalıyordu. *Parmak Kaldıralım: Bugünün Sınıflarından Hikâyeler*'in ilk kopyasını elime aldığımda resmen zangırdamıştım.

Jo ve diğer bölge okulu öğrencilerinin kitaba katkıda bulunmasının yanı sıra, kitap kapağı da çok yetenekli bir öğrenci tarafından yapılmıştı. İngilizce sınıflarından birisi kitabın düzeltisini, bilgisayar sınıflarından birisi ise düzenlemesini yapmıştı.

Bölge, hem basılı hem de e-kitap versiyonlarını çıkarmayı hedefliyordu, elde edilen gelirlerin tamamı ise kütüphanelere gidecekti.

Benim okulum—şey, teknik olarak *benim* okulum sayılmayan, caddenin karşısındaki okul—da kutlama partisine ev sahipliği yapmayı kabul etmişti. Konuşma yapacak ve projeyi tanıttıracaktım. Arkasından kitaplar imzalatılacaktı. Kitaba katkıda bulunan tüm çocuklar davetliydi.

Küçük arkadaş grubumla beraber caddenin karşısına geçtim.

“Ben gidip canavarları zaptetmeye çalışacağım,” dedi Coop. “Biraz sertimdir de,” diye de ekledi.

Kendini mi yoksa bizi mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. Bizi ikna etmeye çalıştıysa, patlayan kahkahalarımız sayesinde ona inanmadığımızı anladığımı düşünüyordum.

Konferans salonunun önünde, “Ben yer tutacağım,” diyen babam, yanağımdan öptü. “Seninle gerçekten çok ama çok gurur duyduğumuzu bilmelisin, Piper. Bizi her zaman gururlandırdın.”

Gözlerimin yaşardığını hissediyordum ki annem, “Sakın onu ağlatayım deme,” diye azarladı babamı.

Babam sırtıttı ve konferans salonuna koşturdu.

Annem bana döndü. “Sen de babanı dinleyip gözlerini sulandırayım deme sakın. Makyajını bozacaksın.” Ardından öne eğildi ve yanağımdan öptü. “Ama haklı, gerçekten de gururluyuz.”

Sahne girişine doğru yürürken, *selam, Bayan Pip* sesleri yükseldi. Annem karşı taraftaki kanada yöneldi, Ned’s e elimi tutarak benimle beraber sahne sıramın gelmesini bekledi. “Annenin gazabından korkuyorum, gözlerini de yaşartmak istemiyorum ama ne pahasına olursa olsun söyleyeceğim. Ben de seninle çok gurur duyuyorum. Ve seninle daha sonra başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Hangi konuda?” Ned genellikle böyle garip yorumlar yapmazdı.

“Düşünüyordum da... Belki de evimi satmanın zamanı gelmiştir. Ben-”

Gergin olduğunu fark etmiştim. Ya hayır derim diye gergindi, ya da teklif etmek onu geriyordu bilemiyorum ama cevabımdan kesinlikle emindim.

Lafını böldüm. “Evet. Noel öncesinden beri evinde tek bir gece bile geçirmedin. Bir bakıma zaten benimle yaşıyorsun sayılır. Bence bu harika bir fikir.”

“Şey, bu sadece konunun bir kısmı. Evimi satmaktan çok...” Derin bir nefes aldı. Hiç alışılmadık bir şekilde, “Bence evlenmeliyiz,” diye yumurtlayıverdi. “Bu işi çok

beceriksizce yaptığımı biliyorum. Şık bir yemek ayarlamalı, yüzük almalı ve dizlerimin üzerine çökmeliydim, ama Pip, seni seviyorum ve o caddede elin elimde yürürken, senden ayrı tek bir gün hatta tek bir dakika geçirmek bile istemediğimi anladım. Her şeyi istiyorum. Evlilik, bir ev, çocuklar-”

Kalbim duracak gibi oldu.

Ona Amanda’yı anlatmamıştım. Anthony’yi gerektiği gibi sevmediğimi söylemiş ama benim için çocuk sahibi olma fikrinin sorun olduğunu paylaşmamıştım.

Sadece komşuyken, ona herhangi bir açıklama borçlu değildim. Çok iyi arkadaş olduğumuzu fark ettiğimde yine açıklama borçlu değildim. Ama şimdi borçluydum. Ona Noel’den, hatta öncesinden beri bir açıklama borçluydum. Ve bunu biliyordum.

Ona anlatmak aklıma gelmişti ama geldiği gibi de geri göndermesini bilmiştim. Gerçi beni yargılayacağını falan düşünmüyordum.

Ned’e sonuna kadar güveniyordum. Beni ve yıllar önce aldığım kararı destekleyeceğini de biliyordum ama bu gece anlatılabilecek bir hikâye değildi.

Ned endişeli görünüyordu, fazla uzun duraksadığımı fark ettim.

“Pip, senin de aynı duyguları paylaştığını sanıyordum,” dedi Ned usulca.

“Paylaşıyorum,” dedim ona. “Yazar olabilirim ama seni, birlikte kurduğumuz hayatı ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem. Ve evet, birlikte yaşamalıyız. Gerisi konusunda da-”

“Evlilik ve çocuklar mı?” diye sordu.

Kafa salladım. “Bu konuda konuşmalıyız. Özellikle de...”

“Özellikle de ne?” diye üsteledi.

“Daha sonraya ne dersin? Bu konuyu daha sonra konuşalım mı? Daha uzun konuşuruz hem.”

Kalbi kırılmış gözüküyordu.

Gözlerindeki üzgün ifadenin sebebi olduğumu bilmek, beni de kırıyordu. Hayatımda ilk kez sevdiğim adamı kırmış, belki de hayal kırıklığına uğratmışım. Bu duyguyu silebileceğimi umarak onu öptüm. “Seni seviyorum, Ned. Tahmin ettiğinden bile fazla. Devamı için biraz daha bekleyebilir misin?”

İçini çekti. “Pip, ne kadar beklememi istiyorsan beklerim. Bu akşam bu konuyu hiç açmamalıydım. Tartışmamızı yarın yaparız. Sadece seni sevdiğimi bil. Bu asla değişmeyecek.”

Bunu zaten biliyordum. Ve birisinin seni tamamen sevmesinin ne kadar muhteşem bir şey olduğunun farkındaydım artık. Bir zamanlar, kıvılcım var mı yok mu diye endişeleniyordum ama bizim aramızdaki, kıvılcım veya yanmasıyla sönmesi bir olan alevlerden değildi. Hayır, hayatımın sonuna kadar istikrarlı bir şekilde yanacak, korunaklı bir ateşti.

Çocuklarım sahne kanadında durduğumuz yere gelerek beni buldu ve böylece burası sessizliğini kaybetti. Jo yanıma gelip beni ciyaklayarak sarmalayınca, heyecanımın bir kısmı hızla geri geldi.

Ned beni seviyordu, ben de onu seviyordum.

Her şeyi yoluna koyacaktık.

Program başladığı sırada etrafım çocuklarla çevrilmiş durumdaydı. Mikrofonu ilk olarak okul müdürü aldı ve katılan herkese hoş geldiniz dileklerinde bulundu. Müfettiş sıfatıyla burada bulunan annemi takdim etti. Annem diğer kanattan sahneye çıktı ve bana gülümsedi.

“Bu akşam burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim. İki sıfatla burada bulunuyorum. Öncelikle, müfettiş olarak burada bulunmaktan, bu eşsiz ve muhteşem projedeki katılımcıları sizlere tanıtacak olmaktan onur duyuyorum. Ama aynı zamanda bir anne olarak da buradayım. Aylardır bu projeye öncülük etmekle kalmayıp yetişkinlik yıllarını, zamanını ve yeteneklerini topluma pek çok açıdan yararlı olabilmeye adanmış kızım, Piper George’u takdim edecek olmaktan da gurur duyuyorum.” Annem kısa konuşmasına proje ve projeye katılan çocuklardan bahsederek devam etti. “Tüm bölge okulları adına, Piper George’a teşekkür ve tebriklerimi sunmak istiyorum. Burada hüngür hüngür ağlayıp kendimi rezil etmeden önce mikrofonu ona bırakmak istiyorum,” diye de bitirdi.

Beni göstererek, “Piper,” dedi.

Ned elimi sıkı, sahneye doğru yürürken de bıraktı.

Ona ve mikrofona ulaştığımda gözlerimi sildim ve anemi öptüm. Annem sahneden indi ve, “Vay canına anne, ağlayıp gülünç duruma düşmek istememen ne kadar da iyi oldu, teşekkürler,” dedim. Şu malum durumu komik hale getirmek için, gözlerimi silerken iyice abarttım.

“*Parmak Kaldıralım: Bugünün Sınıflarından Hikâyeler*’e katkıda bulunan herkes adına konuşuyor olmaktan onur duyuyorum. Fakat bu özel projeden bahsetmeden önce, bu gece bizimle birlikte olan yazarları takdim etmek istiyorum.”

Çocukların isimlerini okudukça, tek tek sahneye geleerek arkamdaki sandalyelere oturdular. “Ve son olarak da, projeye ilham veren, Jo Larson. Jo şu anda bölge okulunda öğrenci olmayan tek yazar. Kendisi Gannon Üniversitesi’nde birinci sınıf öğrencisi ama hem kitapta yazmak hem de projeye yardımcı olmak için derslerinden feragat etti.”

Kitaba hikâyeler yazan tüm çocuklar ayağa kalkınca seyirciler alkışlamaya başladı, göz açıp kapayıncaya kadar tüm konferans salonu bizi ayakta alkışlıyordu.

Sandalyelerin en sonuncusuna geçerken, Jo'nun yanakları kıpkırmızı oldu. Konferans salonu sessizleşince yeniden mikrofona döndüm.

“Yıllardır yazıyorum ama her yeni projenin benim favorim olduğunu size söyleyebilirim. Öyle değilse, yanlış bir şey yapıyorum demektir. Bir kitabı bitirip yenisine geçtiğimde, favorim yeni kitabım oluyor.

Ama Parmak Kaldıralım: Bugünün Sınıflarından Hikâyeler, kalbimde sonsuza kadar özel bir yere sahip olacak. Sadece tüm hikâyeler inanılmaz olduğu ve günümüzün sınıflarına dair yalın ve dürüst bir fikir verdiği için değil. Öğrenciler çalışma şansı buldukları için de aynı zamanda. Hayır, öğrenciler değil... yazarlar. Her biri duygularını bize açtılar ve tüm içtenlikle yazdılar. Her bir eğitimcinin okuması gereken hikâyeler yazdılar. Okul çağında çocuğu olan her anne babanın okuması gereken hikâyeler yazdılar. Eh, kabul edelim: Hayatının hangi döneminde olursa olsun, her insanın okuması gereken hikâyeler yazdılar.”

Buna bir kahkaha geldi.

“O yüzden lütfen bu akşam yazar öğrencilerimizle konuşmaya vakit ayırın, ardından evlerinize gidin ve kendi hayatınızdaki öğrencilerle konuşun. Bakış açılarını öğrenin. Sonuçlar tahmin ettiğinizden çok farklı olabilir.

Sanırım hepsi bu kadar. Bu inanılmaz çocuklarla çalışma şansı bulduğum için onur duyuyorum, hayatlarının yeni bölümlerinin nasıl olacağını görmek için de sabırsızlanıyorum. Eminim harika olacaktır.”

Sahneden iniyordum ki Jo bana seslendi, sahneden koşturarak indi ve içinde kocaman saksılı bir fidanın dur-

duğu bir kamera aracını itekleyerek tekrar yanıma döndü. “Bayan Pip’e gül almayı düşünüyorduk ama her birimiz onun bahçesinde çalışmıştık ve orada iz bırakmak istedik. O yüzden Johnston’un Fidanlığı’na gittik, bize bunu beğeneceğinizi söylediler. Baktıkça, bizim için yaptıklarınıza ne kadar minnettar olduğumuzu hatırlayın. Sadece bu kitapta bizlerle çalıştığınız için değil, aynı zamanda yazdığınız tüm kitaplar için. Çocukları küçük gören değil gerçekleri anlatan hikâyeler yazdığınız için.”

Bana sarıldı ve sonunda gerçekten ağlamaya başladım.

Gözyaşlarımdan güçlkle görebildiğim için Ned gelip yeni bitkimi sürükleyerek sahneden indirmek zorunda kaldı.

O gece, kitapların imzalatılması ve partinin ardından, Amanda’nın günlüğüne yazdım.

Sevgili Amanda,

Yazdığım tüm kitapların birer kopyasını sandıkta senin için saklıyorum. Şimdi Parmak Kaldıralım’ı da ekledim. Bu özel bir kitap; çünkü ben yazmadım. Editörlüğünü ve belki de akıl hocalığını yaptım ama en az diğer kitaplarımdaki kadar içindesin bunun da. Çocukların hikâyelerini okuyup onlarla çalışırken, hep seni düşündüm. Lise tecrübenin nasıl olduğunu düşündüm. Bitmeye yaklaştıkça, rahatlayarak oh mu çekiyorsun, yoksa hayatının bu bölümü sona ereceği için üzgün müsün?

Umuyorum ki bu günlüğü okuduğun zaman hayatının hangi bölümünde olursan ol, iyi olursun.

*Sevgilerimle,
Piper*



On Dördüncü Bölüm

Parmak Kaldıralım'ın *Piper George* tarafından yazılmış önsözü:

Kariyerime pediatri hemşireliğiyle başladım, yazarlığa ise kazara geçtim. İlk kitaplarım daha küçük okuyucularım içindi, fakat şu son birkaç yıldır “Genç- Yetişkin” romanları da yazmaya başladım. Tanıştığım okuyucuları, “Yaşıt olduğumuzu düşünüyordum,” dediği zaman, bunu iltifat olarak alıyorum.

Yetişkinlik yıllarımdan çoğunu dünyayı çocukların, daha sonrasında da genç yetişkinlerin gözünden görmeye çalışarak geçirdim. Dünyayı görmekten ziyade, bir yazar olarak dünyayı hissetmeye ve ona uyum sağlamaya çalıştım.

Bu derlemenin yazar öğrencileri esere, ne kadar çabalarsam çabalayayım, hiçbir zaman tam yetkinlik ka-

zanamayacağım bir özgünlük getirdiler. Okuldaki tecrübelerini aktarırken, yalınlıktan, bazı durumlarda da incinebilirlikten korkmadılar. Umudum, günümüz koşullarında ergenlik çağında olmanın nasıl bir şey olduğunu anne babaların anlaması, öğrencilerin de yalnız olmalarını fark etmeleridir. Umuyorum ki okuyucular da kitapta kendi tecrübelerinden kesitler bulabilirler. Her çocuğun veya her genç yetişkinin de böyle hissetmeye, daha da önemlisi, seslerinin duyulduğunu bilmeye ihtiyacı var...

Ertesi sabah, aklımı bir türlü toplayamıyordum.

Kitaplar imzalatıldıktan sonra, bir sürü öğrenci aileleriyle beraber evime uğradı. Ned gözetim sebebiyle on bir gibi ayrılmak durumundaydı. İş hakkında hiçbir zaman çok net konuşmazdı ama dikkatli olacağı konusunda beni rahatlatı.

Herkes gittikten sonra Cooper benimle kaldı. Birden sonra onunla da vedalaştık.

Pazarları genelde benim tembellik günüm olurdu, fakat sabah sekizden sonra kalkmak tembelliğin ötesinde bir durumdu benim için. Normalde sabah kuşuydum ama uzun bir gece olması ve aklımın doluluğu sebebiyle bölük pörçük uyuyabilmişim.

Ned'in bütün gece dışarıda olması da üzerine tuz biber ekmişti. Sürekli uyanarak geldi mi diye bakmış, yatağım da yalnız olduğumu görmüştüm.

Hayır, bu artık *benim yatağım* değildi. *Bizim yatağımızdı.*

Kahvemi ve gazetemi alıp ilk kez bahçeye çıktım. Takvim resmî olarak baharın geldiğini gösteriyordu ve bugün Tabiat Ana'nın da buna bir itirazı yoktu.

Battaniyeye sarınmışım çünkü güneş yüzünü gösterse de hava hâlâ hafiften ısıyordu. Sonuçta Pennsylvania'da, Erie'deydik.

Tam arka bahçeyi inceliyor, çocukların bana hediye ettiği fidanı nereye sığdırabilirim diye düşünüyordum ki, bahçe kapısı açıldı.

Bir anlığına Ned geldi zannettim. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama bunu düşünmekten kaçınıyordum. Nerden başlayacağımı bile bilmiyordum. *Selam, Ned, daha önce söylemedim ama benim bir çocuğum var... sayılır*

Gelen Ned değil, annemdi. Her zaman on numara giymiyle dikkat çeken annem dağılmış durumdaydı, ağladığı da belli oluyordu.

“Anne? Ne oldu? Yoksa babam...” Banktan fırlayarak kalktım. “Babama bir şey mi oldu?”

Başını iki yana salladı, banka oturup beni de yanına çekti. “Hayır. Bir şey olmadı. Baban hâlâ uyuyor. O uyanmadan geldim. Dün gece hiç uyuyamadım. Akşamki konuşman...”

Başını iki yana salladı.

Battaniyeyi açıp onun da üzerine attım.

Annem kendisini toparlarken battaniyeye sarınmış halde sessizce oturduk.

“Bu kitap...”

“Kitap mı? Ben sadece önsöz ve sonsözünü yazdım. Onlar çocukların hikâyeleri, benim değil.”

“Belki senin hikâyelerin değil ama biliyorum ki kitap üzerinde çalışırken, o çocuklarla çalışırken, Amanda'yı gördün. Her hikâyede, her sayfada, her öğrencide onu gördün. Piper, kitabı bir oturuşta bitirdim, bitirdiğim zamansa ağlamaya başladım. Daha da durabilmiş değilim.”

“Anne?” Bazı hikâyelerin acıklı olduğunu biliyordum ama hiç kimseden, özellikle de annemden böyle bir tepki beklemiyordum.

“Her zaman senin arkanda oldum, hayırsever yönünü de destekledim. Ama sanırım dün geceye kadar yaptığın ve yapacağın her şeyin kızın için olduğunu fark etmemiştim. Her şey Amanda için.”

“Öyle,” diye usulca itiraf ettim. “Onu başka birine vermiş olabilirim ama hayatım onun üzerine kurulu. Bir gün beni bulursa, ya da bulduğunda, onu hiçbir zaman unutmadığımı bilmesini istiyorum. Bir dakika için bile olsa.”

Güçlü, girgin, desteğiyle ve güçlü duruşuyla her zaman yanımda olan annem, “Dün gece bunu anladım. Kalbin kırık ve bu da benim suçum,” diye fısıldadı ve ağlamaya başladı.

Kalbim mi kırıldı?

Cevap vermeden önce iyice düşündüm. *Kalbim mi kırıldı?*

Çocuğumu bir başkasına vermek yapmam gereken en zor şeydi. Kollarımdan ayrıldığı günden beri onu özliyordum ve evet, onun için çocuğu olan her insan gibi endişeleniyordum. Evet, hayatımı onun üzerine kurmuştum. Ama kalbim kırık değildi. On yedi sene sonra bile hâlâ ikimiz için de en doğru kararı verdiğime inanıyordum. Onunla beraber kalbimin bir parçasını da kaybettiğim ke-sindi ama geriye kalanı sağlam kalmıştı.

Eğer kırık olsaydı kalbimi Ned’e veremezdim, oysa ben verdiğimden emindim.

“Anne, öyle değil-” diye karşı çıkmaya çalıştım.

Lafımı böldü. “Öyle. Kitabı okudum. İçindeki her bir kelimeyi sen yazmamış olabilirsiniz ama içinin kan ağladığını okuyabiliyorum.”

“Anne-”

Beni yine böldü. “Ben senin annenim.” Gözlerini sildi. “Seni acıdan kurtarmak benim işim. Ve Amanda hakkında konuşmasan da, hikâyelerin ardında onun olduğunu net bir şekilde görebiliyorum. Marketteki küçük kız da oydu, ‘Amanda’nın Kileri’ni kurma sebebin de. Kitaplarını okuyan her bir çocuğu onunla özdeşleştirdin. Jo Larson da dahil olmak üzere bu kitaba katkıda bulunan tüm çocuklar, senin için Amanda.”

Tüm bunlara ne cevap vereceğimi bilmiyordum; çünkü doğruydı. “Sen acı görüyor olabilirsin ama ben...”

“Bu kadar bencil olmasaydım seni onca acıdan kurtarabilirdim,” diye itiraf etti. “Doktoramı yarıda bırakabilirdim. Hem okula gidip hem de öğretmenlik yapmak, evde, seninle ve babanla geçireceğim vaktimi fazlasıyla çaldı. Bebekten önce bile ilişkimize ne kadar zarar verdiğini hissediyordum. Annenin yanı başında olmasına ihtiyaç duyduğun bir yaştaydın. Daha fazla yanında olabilseydim, belki de hamile bile kalmayacaktın. Belki-”

En sert hemşire sesimle, “Anne, kes şunu!” dedim. Her zaman kullanmama gerek yoktu ama sesim hâlâ oradaydı. “Önce pediatriye çalışarak, sonra kitaplarım ve ‘Amanda’nın Kiler’i aracılığıyla sürekli olarak kendime işkence ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Ama bu konuda yanılıyorsun. Bütün bunlar bana öyle bir tatmin, mutluluk, hatta keyif veriyor ki.”

Keyif kelimesini sıklıkla kullanan şen şakrak yeni bir karakterim vardı. Karakterlerime bazen geliştirmek istediğim, bazen sahip olduğum, bazen de hoşuma giden özellikleri yüklüyordum. Kendi hayatımın büyük kısmının sessiz bir mutluluk olduğuna inanıyordum. Bahçemde oturmuş pazar gazetesi okur ya da ön verandamda çalışırdım.

Ama bu mutlu sessizlikler, keyifli anların mutlaklığı ve katışıksızlığıyla kesintiye uğruyordu. Anaokul öğrencilerinin gelip sarıldıkları hikâye okumaları. “Amanda’nın Kileri”nde geçirdiğim cumartesiler. Okuyucularımdan ya da kilerin yardım ettiği insanlardan gelen mektuplar. Başka başka anılar.

Ve Ned.

Her zaman Ned.

Yemek mi pişiriyoruz, ya da birlikte bulaşıkları mı yıkıyoruz, hiç fark etmiyordu. Köpekleri gezdiriyor ya da bahçemsi ormanımdaki otları da temizliyor olabilirdik.

Onun yanında uyanıyor, uyurken onu izliyordum.

Bu anlar kesinlikle içimi keyifle dolduruyordu.

Annemin bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hissettim. O yüzden bunları ona da tekrarladım ve listeye yeni şeyler eklemeye devam ettim. “Seninle ve babamla yemek yemek. Geçen yıl o ödülü kazandığını görmek. Yıllar önce Outer Banks’e¹¹ yaptığımız seyahat. O bebek kaplumbağayı hatırlıyor musun?”

Gözlerinde yaşlarla kafa saldı. “Kumdan suya doğru emekleyişini izlerken çok heyecanlanmıştın.”

Kelimenin altını çize çize, “İşte *keyif* bu, anne,” dedim. “Hayatım hem büyük hem de küçük şeylerle dolu ve hepsi de beni mutlu ediyor. Bunu anlamana ve bu kez inanmana ihtiyacım var. Benim muhteşem bir hayatım var.”

“Ama-” diye lafa girdi.

Lafını böldüm. “Anne, Amanda’yı yanımda tutabiliyim diye okulu bırakmana asla izin vermezdim çünkü şu an olması gereken yerde olduğuna canı gönülden inanı-

¹¹ Atlas Okyanusu kıyısında güneyden kuzeye değin uzanan uzun ince bir sahil şeridi.

yorum. Doğal yollardan çocuk sahibi olamayan bir çiftin yanında. Seviliyor ve değer veriliyor. Ona arzu ettiğim çocukluğu ve hayatı veriyorlar. Lütfen bu söylediğimi anlamaya çalış. Bana yardım edeceksin diye okulu bırakmana asla izin vermezdim çünkü eğer senin büyükannesi olarak evde daha fazla vakit geçirebilme fırsatın olsaydı bile, ben annesi olabilecek donanımda değildim. Onun için uygun gördüğüm türden bir anne değildim. Her şekilde onu evlatlık vermiş olacaktım. Onun için doğru olan şey buydu. Benim için ve senin için de öyle.” Kolumu ona sardım. “Gerçekten, anne, yapılması gereken tek şey buydu.”

Annem hâlâ sessizdi. Onu çok iyi tanıdığım için, yanında sessizce oturup söylediklerimi hazmetmesine izin verdim.

Birkaç dakika sonra, “Sen dünyanın en iyi annesiydin. Ben o seviyeye gelemeyecek kadar küçüktüm ve Amanda’nın buna sahip olmasını istedim. Ona bunu verdiğime gerçekten inanıyorum. Kararımla barıştığım. Her zaman da öyle oldu. Onun için endişelenmediğimi söyleyemem. Sanırım sevdiğimiz insanlar için endişeleniyoruz ki sen de bu sabah bu yüzden yanımdasın.”

“Yine de, ya ben-”

“Ned, çalıştığın günlerde habire *ya şöyle olsaydı ya böyle olsaydı* diyorsun der ama cidden düşün bir. Ya sen okulu bıraksaydın, ben de onu büyötmeye çalışsaydım? Üniversiteye gidebilir miydim? Hemşire olabilir miydim? Hemşire olmasaydım yazar olabilir miydim? Ya da ‘Amanda’nın Kileri’ni kurmuş olabilir miydim? ‘Amanda’nın Kileri’ni kurmamış olsaydım, şimdi yardım ettiğimiz çocuklara ve ailelerine ne olurdu? Anne, belki de bencil olan benim ama ben hayatımı seviyorum. Yaptığım her şeyin bir anlamı var ve etrafım beni seven insanlarla çevrili.”

“Ned gibi,” dedi annem.

Bu kez cevap vermedim, sadece kafa salladım.

“Ona Amanda’yı anlattın mı peki?”

“Hayır. Sebebini gerçekten bilmiyorum. Beni kabullen diği gibi, o parçamı da kabullenecek biliyorum. Sadece...”

“Sadece ne?” dedi annem harekete geçirircesine.

“Ya bana farklı bir gözle bakmaya başlarsa?” İşte. Te reddütlerimi somutlaştırmayı başarmıştım.

Sanırım ona en çok da bu yüzden söylemediğimi başından beri biliyordum. “Yani, geçmişimle barışık olduğuma ve hayatımın şu anki halini sevdiğime seni ikna edemiyorsam, onu nasıl ikna edeceğim? Ya beni trajik bir şahıs olarak görür ve bana acırsa?”

Annem dik oturmaya başladı ve gözlerindeki yaşlar bir anda kayboldu. “Haklısın. Seni kalbi kırık bir insan olarak görerek sana saygısızlık yaptım. Kalbinden bir parça kaybetmek onun kırıldığı anlamına gelmiyor. Kalplerin boş yeri her zaman vardır. Kalpler her zaman büyüyebilir. Kalbinin bir parçasını Amanda’ya verdin, hastanedeki, kilerdeki ve okuldaki her bir çocuğa da vermeye devam ettin... Okuyucularını etkileyen de bu oldu. Hikâyelerinin eşsiz olmasının sebebi, o hikâyelere kendinden bir şeyler vermen.”

“Öyle yapmaya çalışıyorum,” diye itiraf ettim.

“Kalbinin o bölümlerinden vazgeçtin ama bu sayede kalbin daha da büyüdü. Ned’e anlatmalısın, o da bunu görecektir.”

Söylediğimde ciddiydim; yıllar önce olmuş bir şey yüzden beni kabullenmeyeceğinden değil, bana farklı bir gözle bakacağından korkuyordum.

Yine de, ona söylemem gerekiyordu. Söylemezsem ilerleyemezdik.

Sevgili Amanda,

Bu yumuşak deri kaplı defteri ilk elime aldığımda, bomboş sayfaları olan bir defterdi sadece. Ben de bu defteri, hikâyenin bilmediğin kısmını anlatarak doldururum diye düşünmüştüm. Hikâyenin, sana bu günlükte anlatmadığım sürece, mektuplarla, resimlerle, hatta “Amanda’nın Kileri”nden sakladığım birkaç faturayla dolu sandık olmadığı sürece bilemeyeceğin kısmından bahsediyorum.

Neredeyse dört yıldır, senin hikâyen üzerinde çalışıyorum. Fakat zamanla, bu hikâyenin bir kısmının benim de hikâyem olduğunu anlamaya başladım. Bu günlük, ya da mektup aslında yapısı gereği bir otobiyografi sayılır. İkimizin otobiyografisi. Sanki dokuz ay boyunca birlikte geçirdiğimiz simbiyotik dönem doğumunla, hatta anne babanın seni kollarımdan alıp götürmesiyle yarıda kalmamış gibi.

Şimdi, sayfaların büyük kısmı dolduğunda fark edebiliyorum ki, bu aslında yalnızca seninle benim hikâyemden ibaret de değil, hayatlarına dokunduğumuz onca insanın da yeri var. Bu onların da hikâyesi. En azından hikâyelerinin bir bölümü veya birkaç sayfası. Her ne kadar anne babanı gözucuyla görmüş olsam da, bir açıdan onların da hikâyesi sayılır.

Biyolojik babandan çok az bahsettim, ama evet, onun da hikâyesi. Sana hamile kaldığımda ben küçük bir kızdım, o da küçük bir çocuktu. O tıpkı küçük bir çocuğun yapacağı gibi bu haberi yok saydı, bense senin var olduğunu idrak ettiğim an büyümek zorunda kaldım. Senin adına bütün hayatını etkileyecek kararlar almak zorunda kaldım.

Babanın Peter Pan olarak kalma becerisine içerlemiyorum. Birkaç yıl sonra, ya da şimdilerde o da büyümüştür belki.

Ya da belki hiçbir zaman büyümemiştir.

Çocuk olarak kaldığı zamanı ona çok görmüyorum.

Çocukluktan yetişkinliğe yaptığım hızlı geçişi değiştirmek de istemezdim çünkü bu dönüşüm seni ailene ve mutlu olduğunu umduğum hayata kavuşturdu.

Bugün, hikâyemizin bizim olduğu kadar annemin de hikâyesi olduğunu fark ettim.

Annem seni başkasına verdiğim için kalbimin kırık olduğunu düşünüyordu.

Kırık değildi.

Kırık değil.

Ama sanırım sonunda bunu anlayabildi. Her bir insanın kalbinin eşsiz olduğunu anladığı an, neredeyse bir şaire dönüştü annem. Kalbinin parçalarından bir bir vazgeçebilirsin ama her zaman dahası vardır. Ben geri kalanlarını yıllar yılı birlikte çalıştığım çocuklara dağıttım. Ama buna rağmen, kalbim küçüleceğine genişlemeye ve büyümeye devam etti. Şimdiyse Ned'e çok büyük bir parçasını verdim ama hâlâ devamı var.

İşte Amanda, günlüğün sadece seninle benim olmamasının sebebi de bu. Hayatlarına dokunduğumuz insanlar hakkında, aynı zamanda da o insanlara hitaben yazıldı.

Sandıkta büyükannenden bir mektup bulacaksın.

Ona söylediklerimde ciddiydim. Okulu bırakmayı teklif etse de seni evlatlık verecektim çünkü senin için en doğrusunun bu olduğuna gönülden inanmıştım. Ne kadar acıtırsa acıtsın çocuğun için en iyisini yapıyor olmak, iyi bir ebeveyn olmanın göstergesidir belki de.

Belki de sen gittiğinden beri yaptığım şey de budur... Günün birinde karşında gurur duyabileceğin bir kadın bulabilmen için ve o zamanlar olmak istediğim, senin hak ettiğin ebeveyn olabilmek için çalışmak.

Ve umarım beni bulursan seni senden vazgeçecek kadar sevdiğimi anlarsın.

Bugünlük noktalar, o henüz bilmeseydi de bunun Ned'in de hikâyesi olduğunu fark ettim. Çünkü... onu seviyorum. Ve aramızda güçlü bir bağ var. O yüzden o benim, dolayısıyla senin hikâyenin de bir parçası.

Yarın ona seni anlatacağım.

Ona kendimle ilgili çok şey anlattım, onunla çok şey paylaştım. Neden seni anlatamadım? Neden dünyaya seni anlatıp seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyemedim?

Dünyaya söylemedim çünkü buna hakkım yok. Seni gerçek anne babana vererek bu hakkımdan da vazgeçmiş oldum.

Ned'e söylemememin sebeplerinden birisi, bana farklı bir gözle bakmasını veya acımasını istemememdi.

Eskiden kalbimin merkezinde sen vardın ve diğer insanlar senin etrafındaki yörüngede dönüyorlardı. Ama artık orada yalnız değilsin... Ned de orada. Ve ona seni onunla paylaşacak kadar güveniyorum.

*Sevgilerimle,
Piper*

Bu sözcükleri yazarken, Ned'in de Amanda'yla beraber varlığının en önemli parçası olduğunu fark ettim.

Amanda'yla birlikte kalbimin merkezindeydi, sevdiğim her şey ve herkes onların etrafındaki yörüngede dönüyorlardı.

Her şey bakış açısıyla ilgiliydi belki de. Uzun zamandır Ned her şeyin merkezindeydi.

Komşum oldu.

Köpeğimin yardımcı ebeveyni oldu.

Benim bilimkurgu kankam oldu.

Arkadaşım oldu.

Sonunda, ailemin bir parçası oldu.

Ve şimdi?

Ölü Ozanlar Derneği'ndeki masanın tepesine çıkmış ve Ned'e bambaşka bir açıdan bakıyormuş gibi hissediyordum ve ulaşabildiğim yalnızca tek bir sonuç vardı.

Onu seviyordum, onu çok uzun zamandır seviyordum.

Onu sevdiğimi aylardır söylüyordum ama benim için ne ifade ettiğini iyice düşündüğümde, *sevgi* kavramı çok daha fazla anlam ifade etmeye başladı.

Sevgi sözcüğünü telaffuz edip ağzımda bıraktığı tadı ve dokuyu keşfe çıktım. Noel'de ona, seni seviyorum, demiştim ve bunda samimiydim ama zamanla hislerim çok daha fazla büyüyüp serpilmmişti.

Ned hayatımın, mutluluğumun ayrılmaz bir parçasıydı.

Benim için nefes almak veya yemek yemek kadar önemliydi.

Noel'den beri evinde tek bir gece geçirmemişti. Onun yanında uyumaya bayılıyordum. Onun yanında uyanmaya bayılıyordum.

Sabahları bizim için kahve yapıp ona ikram etmeye bayılıyordum.

Akşamları onunla beraber köpekleri yürüyüşe çıkarmaya bayılıyordum.

Hayatımın, Amanda dışında kimsenin olmadığı kadar içindeydi.

Farklı farklı şeyleri, farklı farklı derecelerde seviyordum.

Örneğin dondurmayı çok seviyordum ama Bruce ve Prenses'e olan sevgimden çok farklıydı bu. Ya da işime

olan sevgimden. Birlikte çalıştığım çocuklara olan sevgimden. Anne babama olan sevgimden.

Ya da Amanda'ya olan sevgimden.

Amanda on yedi yıldır kalbimin tam ortasında yaşıyordu. Şimdi ise, Ned de oradaydı.



On Beşinci Bölüm

Ned sonunda eve döndü. Yorgunluğu adımlarını sanki dikkat etmese düşecekmiş gibi temkinli atışından okunuyordu.

Beni gördüğü zaman gülümsedi ve, “Selam,” dedi.

Montunu hızlıca çıkardı, beni kollarına çekti ve sabah saatlerini geçip öğleden sonra olmuş olsa da bir günaydın öpücüğü verdi.

Beni bırakmak yerine daha sıkı sardı. Başımı göğsüne yasladım ve, “Adamı buldun mu?” diye sordum.

Kafa salladı. “Sonunda.”

Hazır Ned’e söylemeye karar vermişken bir an önce söylemek istiyordum. Ama çok yorgun olduğu için böyle bir haberi pat diye vermek de istemiyordum.

Ama Ned, Ned’liğini konuşturarak bir derdim olduğunu hissetti tabii. “Ne oldu?” diye sordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var ama sen uyuyup uyanana kadar bekleyebilir.” Ona söylemiş olmam gere-

ken zaman boyunca rahatlıkla beklemiştim, birkaç saat daha bekleyebilirdim.

Bana açık bir kitapmışım ve her bir satırı okuyabiliyormuş gibi baktı. “Hayır, bence bekleyemez.”

Elimi tuttu ve beni koltuğa götürdü.

Oturunca, ilk günümüzü hatırladım. Koç Koltuk, sezgileri kuvvetli bir adamdı. Gülümseyerek, onunla paylaşacaklarımı anlatmam konusunda cesaret verdi.

“Ned, ben...”

Ona nasıl söyleyecektim? Bunu en iyi şekilde nasıl yapacağımı düşünmek için çok vaktim olmuştu ama düşünmemiştim.

Konuya yavaş yavaş girebilirdim. Anlatmaya önce geri plandan başlayabilirdim. Sadede gelmenin pek çok yolu vardı ama o uzun güzergâhların hiçbirinden gitmedim. Onun yerine, doğrudan konuya girdim. “Benim bir kızım var.”

Gülümsemesinin bambaşka bir şeye dönüşmesine tanık oldum. Tanımlayamadığım bir ifadeydi. Merak mıydı? Şok olmuşluk muydu? Endişe miydi?

Açıklamamı sindirene kadar hiçbir şey söylemedi. Kızım olduğu gerçeğine alışması için ona zaman verdim ve bekledim.

Yarı öylesine söyler, yarı soru sorar şekilde, “Amanda mı?” dedi.

Kafa salladım.

“Babasıyla mı yaşıyor?” diye sordu usulca.

Eşofman üstümün bağcığını parmağıma doladım ve başımı iki yana salladım. “*Annesi* ve babasıyla beraber. En azından öyle olduğunu umuyorum.”

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Özür diledim. “Kendimi ifade edemedim.”

Ned başını iki yana salladı, kafası karışmış gözüküyordu. “Anlayamıyorum.”

“Biliyorum. Baştan başlamama izin ver. Hamile kaldığımda on beş, Amanda’yı doğurduğumda ise sadece on altı yaşındaydım. Hak ettiği gibi bir anne olamayacağım için onu evlatlık verdim.” Ona hafif bir gülümsemeyle baktım.

“Onu tanıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Anlaşmamızda bu yoktu.”

“Ama adını biliyorsun, öyle mi?”

“Hayır, anne babasının ona verdiği ismi bilmiyorum ama benim için o her zaman Amanda’ydı. Gerçekten de ‘sevilmeyi hak eden’ demek. Hamileyken bebek isimleri kitabından araştırmıştım. O da sevilmeyi hak ediyor işte.” O bir saat kollarımda salladığım bebeği düşündüm. Şeftali gibi tüylü ve tatlıydı ve kesinlikle sevilmeyi fazlasıyla hak ediyordu. “Onun için istediğim şeylerin arasında, sevgi dolu bir yuva bulabilmesi benim için en önemlisiydi.”

“Peki ya baba?” durakladı ve ifadesini düzeltti. “Amanda’nın babası?”

Saniyeler akıp giderken, Mick’in gerçekten de büyüyüp ona durumu anlattığım zamankinden daha iyi bir insana dönüştüğünü umdum. “Onun bebeği olduğunu inkâr etti, başka kimsenin olamayacağını her ikimiz de bilsek de.” İçimi çektim. “O zamanlar küçük bir çocuktu. Şimdi olsaydı çok daha farklı yaklaşırdı diye düşünmek istiyorum.”

“*Sen* de küçük bir çocuksun.” Ned Amanda’nın babası konusunu bilerek değiştirdi ve, “Kitaplarının ithaf bölümleri hakkında sorular sorduğum zaman beni devamlı

geçistirmiştin. Sana olan hislerimin değişeceğini mi düşündün? Bir çift değil de arkadaş olmamıza rağmen de mi? Seni yargılayacağımı mı düşündün? Bunca yıl, hiçbir şey söylemedin.”

“Ned, şunu anlamam lazım, sana söylediğimde onu ve beni kabulleneceğini, beni destekleyeceğini biliyordum; sana günün birinde söyleyeceğimden de her zaman emin dim.” Derin bir nefes aldım ve ancak şimdi farkına varabildiğim şeyi itiraf ettim. “Bana acımanı, ya da Amanda’yı kaybettiğim için kalbi kırık veya takıntılı olduğumu düşünmeni istemedim. Annem beni her zaman öyle gördü ve bundan nefret ettim. Bana farklı bir gözle bakmanı istemedim.”

“Pip, seni her zaman sadece sen olarak göreceğim. Yani eşsiz ve mükemmel olarak,” dedi ve kollarını açtı. Uzun bir süre boyunca da öylece sardı.

“Bu zamana kadar ondan yalnızca annem, babam ve Bonnie Teyzem haberdar oldu. Başka hiç kimse bilmiyor. Ne Coop, ne editörüm, ne de kilerdeki ve kitaplarımdaki Amanda’nın kim olduğunu soranlar.”

“Peki ya çıktığın diğer erkekler?” diye sordu.

Anthony’yi kastettiğini biliyordum. “Çok fazla erkek olmadı ama onların da haberi yoktu, Anthony’nin bile. Sevseydim ona söylerdim.” Bu gerçeği sonunda kabul lenmişim. “Onu hiçbir zaman sevmedim, o yüzden iliş kimiz her ne olursa olsun bitecekti.”

Dikkatlice, “Ama bana söyleyeceğini biliyordun, öyle mi?” diye sordu Ned.

“Çünkü seni seviyorum. Ned, sanırım seni her zaman seviyordum. Hissettiklerimin bundan azı olduğunu nasıl düşünebilirdim bilmiyorum. Hiç mantıklı gelmediğini biliyorum. Ama öyle bir şey ki, Amanda her zaman kalbimin

orta yerindeydi. Artık orada yalnız olmadığını fark ettim. Uzun zamandır yalnız değil hem de. Seni seviyorum.”

Uzun uzun sarıldı bana. Ağlayacakmış gibi hissediyordum ama ağlamadım. Tutkuyla öpüşmedik, sadece bana sarılan ve böylece söylediklerimi kabullenen Ned’in varlığını hissediyordum. Kalbimi de sevgimi de kabul ediyordu.

Oldukça uzun bir zaman sonra, “Senin bir kızın var,” diye mırıldandı.

O bunu söyler söylemez, bunun doğru olmadığını fark ettim. “Öyle dedim biliyorum ama ben sadece onu doğuran kadını.”

“Kitaplarındaki tüm o ithaflar doğruysa, onu seven kadınsın da.”

“Doğrular ve onu tabii ki seviyorum, hiç görmemiş olmama rağmen. Şey, tam olarak hiç görmedim denebilir. Doğumdan sonra onunla bir saat geçirmek konusunda ısrarcı olmuştum. Onu temizlediler ve bana verdiler. Kundağa sarılmıştı ama ben onu açtım. İnce uzun ayaklarındaki on parmağı mükemmeldi. Sanırım ayakları bana benzemişti ki bu da ona verebileceğim en iyi hediye sayılmaz.”

“Nesi varmış ayaklarının?” diye sordu Ned. Ayaklarım adına hakarete uğramış gibiydi.

Ayaklarımı ona doğru kaldırdım. “Kocamanlar. Küçükken kocaman ayaklara sahip olmak benim için tam bir felaketti.”

Otobiyografik sayılan kitabımın adını söyleyerek, “*Koca Ayak Avı ve Sekizinci Sınıfın Diğer Mucizeleri mi?*” diye sordu.

“Evet, kendimden esinlendim. Eh, en azından kızın ayağını kendi ayağımdan esinlendim.” Sorusu kendimi toplayabilmem için bana zaman tanıdı.

O değerli altmış dakikaya geri döndüm. “Amanda’nın parmaklarını saydım. Klipsli göbek kordonuna baktım. Göbek deliğinin içeride mi yoksa dışarıda mı olacağını anlamak o an için zordu. Kendisinin iyiliği için içeride olmasını umuyordum.

Saçlarını inceledim. Çok inceydi ve tonu kızılımsıydı.” Kendi saçımın bir tutamını parmağıma doladım. “Umarım rengi kahverengiye veya sarıya yakın bir tonda karar kılar ve saçları benimkinden daha uysal olur.”

Çılgın saçlarımın bir tutamını kavradı ve, “Ben saçlarını seviyorum,” dedi.

“Beni sevdiğin için taraflı bakıyorsun.” Yanağından öptüm ve, “Onu ezberlemeye çalıştım. İşim bittiğinde onu tekrar sardım, sonrasında bildiğim tüm ninnileri söyledim ona. ‘*Sallan bebeğim*’i söyledim, yalnız doğrudan beşiğın devrilip bebeğın emeklemesiyle ilgili mısraya ve, *Annen hem seni tutacak, hem de beşiğı* kısmına geçtim. Fakat o an, onu tutacak annenin ben olmayacağını anlayıp ağlamaya başladım. Ağlarken, bir yandan da ninniler söylemeye devam ettim. ‘*Kapat Gözlerini*’. ‘*Tatlı Bebek James*’. Ve dakikalar tıkır tıkır geçip saat minesı etrafında son birkaç dönüşlük zaman kalmışken, ona onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Ona nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın, sevgimin baki kalacağını söyledim. Büyüdüğünde okuması için ona bir mektup yazdım. Zarfı kapatmadım. Annesiyle babasının da okuyabilmelerini istedim. Eminim ki hem mektubu hem de beni kontrolden geçirmek isterlerdi. Zarfın içine büyük büyükannemin madalyonunu da iliştirdim. Büyük büyükannem Rose öyle güçlü bir kadındı ki, Amanda’nın güçlü kadınlarla dolu bir aileden geldiğini bilmesini istiyordum,” diye devam ettim.

“Ona geçmişinden bir parça verdin.”

Kafa salladım. “Orada, madalyonun içinde, Rose ve kocasının fotoğrafı var. Fotoğraf küçük olsa da aralarındaki aşkı anlatmaya yettiğini düşünmüşümdür hep. Ona ailesinin geçmişine dair ufak da olsa bir parça verip bu sayede sevdiğimizde, tam anlamıyla sevdiğimizi görmesini istedim. Ben de onu işte böyle, tam anlamıyla seviyordum. Ve ailesine bir not yazarak, mektubu yeterince büyüdüğüne inandıkları zaman ona vermelerini istedim.”

“Hepsi bu muydu?” diye sordu.

Kafa salladım. “Zaman dolduğunda, onu son kez öptüm. Hemşire onu götürdü. Kapı hâlâ açıktı ve hemşirenin Amanda’yı başka bir kadının kollarına bıraktığını gördüğümde, *Elveda, Amanda*, dedim.”

“Onu seviyordun ve ona *isim* koydun.”

“Benden başka hiç kimsenin o ismi kullanmayacağını biliyordum ama aklıma geldiği zaman ona bir isimle hitap edebilmeliydim. Ve onu düşüneceğimi de biliyordum. Bu dayanılmaz acının eninde sonunda durulacağına inanıyordum.”

“Duruldu mu?” diye sordu.

“Evet. Acı duruldu. Onu hâlâ özlüyorum, bu garip gelebilir.” Duraksadım ve sonra, “Bugün annem buradaydı. Yeni kitabı bir oturuşta okumuş ve kendini suçlamaya başlamış. Keşke doktoramı yarıda bıraksaydım ve sana yardım etseydim, o zaman Amanda’yı başkasına vermek zorunda kalmazdın, diyor. Benimki gibi bir çocukluk ve benimkiler gibi ebeveynlere sahip olma şansı vererek, aslında kızıma sevgimi gösterdiğimi anlatmaya çalıştım ona. Ben ebeveynlerim gibi olmaya henüz hazır değildim. Anneme anlatmaya çalıştım, senin de şunu anlamanı istiyorum ki, Amanda’yı özlesem de kararım la barışığım. Bazen, onun için endişeleniyorum. Ama insanlar bunu yapar ve sevdikleri için endişelenirler,” dedim.

Ned beni tamamıyla anlarcasına kafa salladı. Öyle olduğundan hiçbir şüphem yoktu.

“Evinin satın bana taşınmak istediğini söylediğinde mutluluktan havalara uçtum. Ardından evlilikten ve çocuklardan bahsetmeye başladın.” Başımı iki yana salladım. “Sana Amanda’yı ne pahasına olursa olsun anlatacaktım. Artık neden *evet, bana taşın* diyebildiğini bilmelisin. *Evet, seninle evlenirim*, bile diyebilirim. Ama Ned, başka çocuk yapamam. Yıllar önce aldığım kararlar barışığım ama günün birinde Amanda’nın gelip beni bulmasını da bütün kalbimle diliyorum. Ve geldiği zaman, neden onu değil de başka çocukları yanımda tuttuğunu düşünsün istemiyorum. Onları daha fazla sevdiğimi düşünmesine izin veremem.”

Amanda’nın günlüğü masada duruyordu. Alıp Ned’e uzattım.

Alırken, “Ayı tuzağın,” dedi.

Kafa salladım. “Onun için yazdım. Daha önce kimseye göstermedim ama senin okumanı istiyorum. Neredeyse bütün sayfaları doldurdum. Zamanlaması güzel gibi geliyor. Yakında mezun olacak. O nedenle, defteri tamamlayıp onun için ayırdığım her şeyle beraber saklayacağımı ve bekleyeceğim. Benimle birlikte beklemeni isterim.”

Ned dik oturarak aramıza biraz mesafe koydu. Saniyeler geçiyordu. Günlüğü tutarak öylece bana baktı. Açık bir kitapmışım da istediği zaman hızlıca okuyabilirmiş gibi.

Sonunda hafifçe kafa salladı, aradığını bulmuş gibiydi.

“Pip, güçlü olduğunu ve tanıştığım herkesinkinden daha kocaman bir kalbe sahip olduğunu biliyordum ama gücünün derinliğinden veya kalbinin bu derece büyük olduğundan hiç haberim yoktu.”

“Güçlü olduğumu düşünmüyordum ama yeteri kadar

güçlüymüşüm galiba,” dedim. Evet, gerekeni yapmak için yeterince güçlüydüm.

“On altı yaşında kendin için değil, Amanda için doğru olanı yapacak kadar güçlüydün. Seni sevmek için bir sebebim daha var artık. Evlilik konusuna gelecek olursak-”

“Seninle evlenmek istiyorum,” diye tekrarladım. Gerçekten de istiyordum. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. “Ama çocuk konusunda net olmak zorundayım. Neden başka çocuk yapamayacağımı anlamam gerekiyor.”

“Şartlar düşünüldüğünde, onu imkânı olan bir aileye sevginden ötürü verdiğini Amanda anlayacaktır.”

“Peki ya anlamazsa? Ya beni bulmaya gelir ve sevebileceğim bir ev dolusu çocuğum olduğunu görürse? Ya anlamasını sağlayamazsam? Bu riske giremem.”

“Pip-” dedi.

Sadece ismimi söyleyebildi. Sesindeki acıyı duyabiliyor, çocuk sahibi olmama düşüncesinin onu incittiğini biliyordum. Ondan harika bir baba olurdu. Çocuklarının yanında olabilecek bir baba olurdu. Okuldaki etkinliklerine katılır, onlara masallar okurdu. Onları her şeyden üstün tutardı.

Büyük bir aile kurmayı hak ediyordu.

Ben ona bu aileyi veremezdim. “Ned, ben-”

Günlük hâlâ elindeydi.

“Vazgeçmek istersen anlarım,” dedim. “Sen çocuk istiyorsun ve görüyorum ki-”

Güldü ve başını iki yana salladı. “Hayır, eğer henüz olmamış çocuklara sahip olmaktansa seninle olmayı yeğleyeceğimi anlamıyorsan, hiçbir şey görmüyorsun demektir.” Öne eğildi ve beni öptü. “Seni seviyorum, Pip. Sen de beni seviyorsun. Bunu biliyorum. Ve seni çoğu erkeğin sevdiği kadını tanımadığı şekilde tanıyorum.”

Başımı iki yana salladım.

“Yazdığın bütün kitapları okudum. Amanda’nın günlüğünü de okuyacağım. Fakat artık ondan haberim olduğu için, tüm kitaplarını onun için yazdığını fark ediyorum. Her sayfada onu ve ona olan sevgini görebiliyorum. Seni tanıyorum, Pip. Ve seni, bir şeylerde karar kılmana fırsat tanıyabilecek kadar çok seviyorum.”

“Çocuk konusunda fikrimi değiştireceğimi düşünme,” diye uyardım onu. “Olmaz derken doğruyu söylüyordum. Bir gün Amanda’nın beni bulması umuduyla yaşıyorum. İşini kolaylaştırmak için isminin evlat edinme belgelerinde de olmasını sağlayacağım. Doğru bir karar aldığımı bilmeye ihtiyacım var. Mutlu olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Ve bu kararı neden aldığımı bilmesine ihtiyacım var. Başka çocuk sahibi olup onların benimle olduğunu görmesine ve incinmesine sebep olamam.”

“Böyle hissedeceğini düşünmüyorum,” dedi.

“Hayatım hayaller üzerine kurulu. Ve bu sahneyi kafamın içinde defalarca izledim. Belki sen haklısın, belki kardeşleri olmasına sevinir. Bu da bir ihtimal.”

“Ama yanılıyor da olabilirim değil mi?” diye sordu kibarca.

Kafa salladı. “Bunu riske edemem. Teklifine evet demek istiyorum ama anladığından emin olmam gerek.”

“Dediğim gibi, seni senden daha iyi tanıyorum. Anlıyorum. Ama şimdi, biraz uyumaya ihtiyacım var.”

“Ertelememiz gerektiğini biliyordun-”

“Hayır, yanılıyorsun. Bir dakika için bile erteleyemezdik. Burada uyusam olur mu, yoksa eve mi gideyim? Böylece sen de evde parmak ucunda dolaşmak zorunda kalmazsın.”

“Sen bilirsin,” dedim. Aslında, *Kal. Sakın gitme*, demek istiyordum.

“Biraz uyuyup dönerim.” Beni öptü ve gitti. Elinde Amanda’nın günlüğüyle kapıdan çıktı.

Son dört yıldır, büyük küçük ne yaşarsam yaşayayım, arkasından hemen Amanda’ya yazıyordum.

Defterin neredeyse dolduğunu biliyordum ve kendime sayfalar bittiği zaman, benim işimin de bitmiş olacağını söylüyordum.

Fakat şimdi, ona yazmak istiyordum. Günlükte ona her şeyi açıklamaya çalışmışım ama bunu yine denemek istiyordum. Belki de ona kendimi Ned’e olduğundan daha iyi bir şekilde açıklayabilirdim.

Ned’i seviyordum.

Ama bunun yeterli olacağından emin değildim.



On Altıncı Bölüm

Bundan sonraki birkaç hafta tuhaf geçti.

Ned evlilikten, aile kurmaktan ya da Amanda'dan hiç bahsetmedi. Aynı zamanda günlüğü okuyup okumadığından da bahsetmedi, fakat bir sonraki gün gözetim için yine dışarıya çıktığında, günlüğü yatağın üstünde buldum.

Günlüğü aldım ve solgun mavi sandığın önünde bağdaş kurdum. Üzerinde *T.P.E. 1837* yazıyordu.

Talia Piper Eliason. Bana adını veren bu kadının nasıl biri olduğunu merak ettim. Sonra da Rose'u düşündüm. Daha iyi bir hayat için oğlundan vazgeçen Rose'u.

Onunla tekrar karşılaşsaydı oğlu ona ne söylerdi? Fedakârlıkları için teşekkür mü ederdi? Yoksa annesiz büyümesine sebep olduğu için suçlar mıydı onu?

Günlüğe yazsam mı diye düşündüm ama dört yıldır ilk defa, Amanda'ya ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Günlüğü, Amanda'nın hikâyesinin parçaları olan tüm o kitaplarla ve mektuplarla birlikte sandığa nazıkçe yerleştirdim ve kapağını kapadım.

Ayağa kalktım ve pencereden bahçeme baktım. Her şey çiçeklenmişti. Yeşilin bu taze ve canlı tonu yaz boyunca yoğunluğunu daha da artıracak, sonbahar dolaylarında ise daha yorgun bir tona bürünecekti. Oraya çıkmayı düşündüm, bu bile cazip gelmedi. Hiçbir şey doğru hissettirmiyordu.

Ned’le aramızı düzeltmeliydim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bugün yine dışarıda bir yerlerdeydi, o yüzden bir şeyleri düzeltme şansım olmayacaktı.

Beni hâlâ sevdiğini söylemesine rağmen, ona Amanda’yı anlattığımdan beri ilişkimizin değiştiğini hissedebiliyordum. Neye dönuştüğünden emin değildim.

Mesafeliymiş gibiydi. Belki de mesafeli olan bendim. Belki de kendimi korumak adına uzak duruyordum.

Ned beni tanıdığını iddia ediyordu ama tanısaydı aramızdaki bu tuhaflığın beni ne kadar incittiğini bilirdi.

Duygusal karmaşalarım yetmezmiş gibi, bugün bir de anneler günüydü.

Yıllardır yaptığım gibi, bu sefer de anneme odaklanmaya çalıştım. Annemle babamı körfezdeki Korsan Limanı adlı küçük, şirin restorana götürdüm.

Babam derslerinden ve kitabından bahsetti. Dinledim ve uygun yerlerde kafa salladım.

Masanın karşısından uzanıp elimi tuttuğu zaman, annemin ruh halimi fark ettiğini anladım. “Piper...” Sadece adımı söylemişti ama üzgün olduğunu ve beni anladığını söylemeye çalıştığını biliyordum. Bugünün benim için pişmanlıktan ziyade Amanda’yı özlediğim için zor geldiğini anladığından ilk kez emin oldum.

Kollarımda sadece bir saat tuttuğum birisini nasıl özleyebilirdim ki? Bilmiyordum ama özlüyordum işte.

Annemin elini sıktım, Amanda'nın anne dediği kadını merak ettim.

Anneme baktım ve Amanda'nınkinin de ona benzediğini umdum. Otoriter ama makul. Sevgi dolu. Her zaman sevgi dolu. Ve anlayışlı.

Öğle yemeğinden sonra arabayla koydan yarımadaya geçtik ve uzun uzun yürüdük. Annem her zaman sade bir ruh olduğunu söylerdi. Ona göre yemek yapmak zorunda olmadığı ve Presk Adacığı'nı gezdiği gün, tatiller en iyi şekilde kutlanmış demekti.

Günbatımına kadar orada kaldık. Güneş gökyüzünde alçalırken, aldığım her nefeste Amanda'yı özlediğimi hissettim. Ned'i de özlediğim için etkisi iyice artmıştı belki de. Çok seyahat ettiği için değil, aramızdaki mesafenin her geçen gün daha da açıldığını hissettiğim için özlüyordum onu.

Ned ve Amanda.

Amanda ve Ned.

"Piper," dedi annem yeniden.

Ayakta durmuş güneşin Erie Gölü'ne batışını izlerken, kolunu bana doladı.

Babam çalkantılarımın farkında değilmiş gibi duruyordu ki benim için böylesi daha iyiydi. Eve gittiğimde günlüğe yazarım diye düşünüyordum ama annemle babam tam garaj yolundan ayrılmışlardı ki kapıda Ned göründü.

"Anneler günün kutlu olsun, Pip," dedi ve bana elindeki çiçekleri uzattı. Bir çiçek buketiydi bu. Unutmabeni çiçekleriyle beyaz güllerden oluşuyordu, yani en sevdiklerimdi.

Nedense bir anda hiddetlendiğimi hissettim. "Ben anne değilim. Yıllar önce kızımı başkasına verdiğimde o sıfattan da vazgeçmiş oldum."

Bunları söylemiş olsam da, bir anne olduğumu, *onun* annesi olduğumu inkâr edip, öte yandan Amanda'ya kızım demenin mantıksız olduğunu fark ettim.

Ned bu çelişkiye dikkat çekmedi. Yalnızca beni kollarına çekti ve, “Tabii ki de annesin,” dedi.

“Amanda'yı da, o sıfatı da bir başka kadına verdim.”

“Pip, annenin muhteşem olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Bana pek çok açıdan kendi annemi hatırlatıyor. Peki ikisinde de hangi özellik göze çarpıyor biliyor musun? Bu kadar muhteşem birer anne olmalarını sağlayan özellikten bahsediyorum.”

Ben cevap vermeyince, “Tıpkı annelerimizin yaptığı gibi, iyi bir anne çocuğunun iyiliği için kendi istek ve ihtiyaçlarını geri plana atar.”

Bir şey söylemedim. Doğruluğundan ikimizin de emin olduğu bir şey üzerine tartışmamıza gerek yoktu.

“Eğer anneliğin tanımı buysa, o halde sen Amanda doğduğundan beri annesin demektir. Daha iyi bir hayata sahip olabilmesi için ondan, kalbinin bir parçasından vazgeçtin. O zamandan beri özlüyorsun onu.”

Ellerimi tuttu ve söylediklerini düşünmeme yardımcı oldu.

Uzun bir süre sonunda elim hâlâ elindeydi. “Sen de bir annesin. Her zaman öyle oldun, Pip,” dedi. Elimi bıraktı, eğildi ve hafıften canına okunmuş çiçekleri aldı. “Ve bundan sonra her anneler gününde, sana Amanda'nın adına çiçek getireceğim. Onun için neler yaptığını bilse, bunu kendi yapardı zaten.”

Tekrar sessizleşti, böylece toparlanma ve söylediklerini sindirebilme şansım oldu.

“Ben Amanda'nın annesiyim.” Bunu daha önce hiç söylememiştim. Kalbimin derinliklerinde o her zaman

benim kızımdı ama bir anne olduğumu düşünme hakkı tanımamıştım hiç kendime. Öbür annesini esas annesi olarak görmeye zorlamıştım kendimi. Ben sadece onu doğuran, sonra da başkalarına veren kadındım.

O benim kızımdı ama ben onun annesi değildim.

Ta ki şimdiye kadar.

Ned'e kadar.

Bu çiçeklerden daha büyük bir hediye idi.

Hayatımda aldığım en güzel anneler günü hediyesiydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ve bu kez beni kollarına çekmesini beklemedim. Ben kendi isteğimle atıldım kollarına. Bana kucak açacağını bilerek ona doğru yürüdüm.

Ve öyle de yaptı.

Bir şeyleri halledebildik mi bilmiyordum ama beni sevdiğini biliyordum. Onu sevdiğimi biliyordum.

Ve şimdilik, bu kadarı yeterliydi.

Sevgili Amanda,

İnsanlarla biyografik bilgilerini paylaşmak kolaydır. Adın, doğduğun şehir, gittiğin lise, yaptığın işler... Tüm bunları rahatlıkla paylaşabilirdim. Okuyucularıyla ve arkadaşlarımla paylaşıyordum.

Ama kalbinin derinliklerine inmek... kaba bir söz veya kırıcı bir bakışın hem seni hem onları incitebileceği kadar kırılğan oldukları için gözlerden ırak tuttuğun o kısımlarına ulaşmak ise çok daha zor.

Amanda, bu günlüğe başlamamın sebebi buydu. Bir gün tanışacağımızı umut ve hayal ediyordum. Sana kan grubumu söyleyebilir, ailemin tıbbi geçmişini anlatabilirim. Sana babanla ilgili yüzeysel bilgiler bile verebilirim.

Belki de benden tüm beklentin bu olacak. Ama umarım daha fazlası olur. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri günlük yaşantımın bir parçası oldun. Beraber olmayabiliriz ama senin varlığın şekillendirdi ve bugünlere getirdi beni. Başka türlü hiç gidemeyeceğim yönlere çekti beni.

Tek istediğin şey o istatistikler olursa, onları seninle seve seve paylaşıyorum. Ama sana bu günlüğü ve yardım ettiğin insanlardan gelen sandık dolusu mektupları da vereceğim. Ve belki de onları okudukça, beni daha fazla tanıyacak, kalbimde en özel ve en büyük yere sahip olan şeyleri de öğreneceksin. Ve şunu bilmelisin ki, tüm o şeylerin içinde, sen her zaman merkezdesin.

Günlükte yazılacak yalnızca birkaç sayfa kaldı.

Ama bu günlüğü sandığa koymadan önce, bir kez olsun günü sana içimden geldiği şekilde hitap ederek sonlandırmak istiyorum. Amacım annenin hakkını çalmak değil, sadece Ned'in sonunda kabul etmemi sağladığı şeyi ifade etmek.

*Sevgilerimle,
Öbür Annen*



On Yedinci Bölüm

Anneler gününden sonra Ned’le aramız yeniden normale döndü. Ve artık bundan bahsetmesek de, birlikte yaşıyorduk.

Evini satışa çıkarmıştı ama hâlâ bağlılıktan, evlilikten veya gelecekteki çocuklardan söz etmiyorduk.

Eski rutinimize geri dönmüştük. Mutlu olmalıydım. İstediğime, Ned’le bağlayıcılığı veya beklentileri olmayan bir hayata kavuşmuştum.

Ama yine de hiç mutlu değildim. Bir şeyleri yitirmişim gibi geliyordu. Birçok şeyin mümkün olduğu hissiydi belki de yitirdiğim. Bizi bekleyen potansiyel bir geleceği tümenden kesip atmıştım.

Ned hâlâ daha önce hiç olmadığı kadar dışarıdaydı. Yalnızca şehir içinde değil, şehir dışında da gözetimleri oluyordu. Dışarıda olduğunda her akşam arıyordu ama onu o kadar özölüyordum ki, bu bile acı veriyordu. Bu ilkbaharda yazılarım da kan ağlıyordu. Yazarlık kariyerimde ilk kez, editörümünden sözleşmemizi uzatmasını istedim.

Yazmaya kendimi zorluyordum, fakat kelimeler bana direniyordu.

Sabahları ön verandamda oturmuyordum çünkü otursam dizüstü bilgisayarımın ekranına öylece bakacağımı biliyordum. Bu da sahtekârlık gibi geliyordu.

Birkaç gün kliniğe yardım ettim, okulda okumalara ve kilerde yapılması gereken işlere devam ettim, fakat hayatıma anlamını veren her şeyden kopmuş gibiydim.

Kaybolmuş hissediyordum.

Pazartesi günü öğleden sonra, sineklikten ses geldiğini duydum ve Ned'in geldiğini anladım.

Tam bunu düşünürken içeri girdi.

Görüntüsünü içime çektim. “Sonunda geldin. Seni çok özledim...” Sözcükler birbiri ardına ağzımdan döküldüler. Esas söylemek istediklerim onlar değildi. *Seni seviyorum. Tekrar benimle evlenmek istediğini söyle, lütfen.*

Ned bana sarıldı ama nedenini ve nasılını bilmesem de, bir şeylerin yine değiştiğini anlayabiliyordum. Kollarımı iki yanıma düşürdüm ve geri çekildim. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, sorun yok,” dedi. “Bir şey yaptım, umarım neden yaptığımı anlayabilir ve arkandan iş çevirdiğim için beni affedebilirsin.”

“Ne yaptın?” diye sordum.

Cevap vermek yerine, “Sana bir şey getirdim,” dedi ve bir DVD kutusunu bana uzattı.

Görmemi istediği şeyin ne olduğunu tahmin bile edemiyordum. Bir elimde DVD, karşımda parfüm kokusunu alabileceğim yakınlıktaki sevdiğim adam, öylece donakalmıştım. Odunsu bir kokuydu burnuma gelen. Aynı zamanda sportifti. Tam da Koç Koltuk gibi kokuyordu.

Uzun süre öyle kalakalmış olmalıydım çünkü Ned,

“İzleyebilir miyiz, Pip?” diye sorarak derin düşüncele-
rimden uyandırdı beni.

Gülümsedim, gerçi kollarına geri dönmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Bana yeteri kadar uzun sarılırsa, söylemem gereken şeyleri söyleyebilirdim belki de. “Gösteri senin.”

“Hayır senin,” dedi gizemli bir şekilde.

DVD’yi taktım, televizyonu açıp kumandadan oynat tuşuna basarken Ned de koltuktaki yerini aldı.

Bir mezuniyetti. Görüntüyü duraklattım ve ona baktım. “Anlamıyorum.”

“İzle.”

Kamera koridora döndü ve ekranda mavi-beyaz kep ve cüppeleriyle yürüyen öğrenciler göründü. Henüz birkaç öğrenci geçmişti ki onu gördüm.

Duraklata bastım. İşte orada, donmuş halde ekranımdaydı. Biraz önce kapının ardında Ned’in olduğunu nasıl anladıysam, o olduğunu da öyle anlamıştım.

Amanda.

Saçları hiçbir zaman kahverengiye dönmemişti. Kızıldı ama benimki gibi kıpkızıl değildi. Daha çok kızıl-sarı arasıydı diyebilirdim. Ama kırmızıydı. Duraklattığım karede gülümsüyordu.

Oh, öyle bir gülümsüyordu ki, dışarı çıkmaya çalışan onca mutluluktan yüzü çatlayacaktı neredeyse.

Cüppesinden değişik renkte püsküller sarkıyordu.

“Onu mu buldun?” Ne hissedeceğimi biliyordum. Onu gördüğüm için sevinçten kalbim duracaktı. Bulmaya çalıştığı içinse Ned’e kızgındım.

“Ona veya anne babasına hiçbir şey söylemedim,” dedi Ned hızlıca. “Haddimi aştığımı biliyorum ama buna ihtiyacın vardı. Seninle tanıştığım günden beri o günlüğe

yazı yazmanı izliyorum. Şimdiyse onu okumuş oldum. İyi olduğunu sadece ummaktan ziyade, bilmeye ihtiyacın vardı. Bunu iliklerine kadar hissetmeliydin.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Onu birkaç hafta önce buldum. Birkaç fotoğrafla beraber onu bulduğumu söyleyecektim sana. Fakat kimse- nin ruhu duymadan mezuniyetine gidip onu kameraya alabileceğim aklıma gelince, bunu yapmam gerekiyor dedim. Kimsenin bilmesine gerek olmayacaktı. Ben de elinde kamerasıyla oraya giden aile üyelerinden birisi olacaktım. Giderken, kameranın ne kadar çok şey yakalayabileceğinden hiç haberim yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“İzlemen lazım. Anlatmaya kalkarsam yeterince ifade edemem.”

“Bekleyip umut etmeye razıydım...” Öyle şiddetli ağ- lıyordum ki devamını getiremedim. Tekrar ekrana bak- tım. Amanda. İşte oradaydı.

Çok mutlu gözüküyordu. Çok da güzeldi. Ve püsküller derslerinde başarılı olduğunu gösteriyordu.

Yaşlar gözlerimden akıyordu. Onları durdurmaya ya da silmeye yeltenmedim.

“Onu beklediğini biliyorum. Sonsuza kadar da bekle- yebilirdin. Ve onun için en iyisini yaptığına ben de katı- lıyorum ama onun için hâlâ endişeleniyorsun. Hayatının hayaller üzerine kurulu olması hakkında konuşmuştuk. Bu *acabalar* sanatın için bir araç sadece. Yazdığın tüm kitaplar Amanda hakkında yeni yeni *acabalar* barındırıyor. Acaba okulda ona zorbalık yapan olmuş mudur? Acaba ayakları büyük müdür, bu yüzden kendini çirkin hissediyor mudur? Acaba karnı aç mıdır ya da bir şeylerden mahrum mudur? Onu beklerken içinin rahat etmesini istedim.”

“O nedenle de onu buldun ve mezuniyetine gittin.”
Soru sormaktan ziyade durumu özetledim.

“İyi olduğunu görmek için buldum onu. İyi olmasaydı da-” Ned duraksadı. “Çaresini birlikte bulalım istedim.”

“Neden?” diye sordum.

“Sormana gerek var mı?”

Gerek yoktu. Cevabı gözlerinden okuyabiliyordum. Dahası, hissedebiliyordum. Derinlerde, benim en özel yerimdeydi. Cevap her zaman oradaydı. Ned’le aramızın bozukmuş gibi geldiği şu son bir aydır bile oradaydı. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum.

Kumandada oynat tuşuna bastım tekrar.

“Konuşmaları atlayabilirsin,” dedi Ned.

Başımı iki yana salladım. Bütün bunları, her ânı görmek istiyordum. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar dikkatle izlememiştim.

Sınıf koridordan yavaş yavaş geçerek yerine yerleşti. Birkaçı konferans salonundaki yerlere oturmak yerine sahneye çıkarak, katlanan sandalyelerde oturan öğretmenlerine katıldılar.

Amanda da onlardan biriydi.

Okul müdürü konuşuyordu ama söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordum. Kalbim kameranın sandalyelere döndüğü, gözücüyle da olsa onu gördüğüm o anlar için çarpıyordu. Neler hissedeceğimi tahmin etmiş olmalıydı ki, Ned görüntüleri kameraya alırken ondan çok uzun süre uzaklaşmamıştı.

İlk konuşmacı konuşuyordu, fakat tek duyduğum *falan filan filan* filandı.

Amanda ayağa kalktı.

“Ne dediler?” diye sordum.

“Veda konuşmacısı o,” dedi Ned usulca.

Geriye sardım ve veda konuşmacısını, Amanda'yı, anons ederlerken dikkatlice dinledim. Ama ismi bu değildi. Öyle olmadığını hep biliyordum ama onu tanımadan, onun için umut ederek, onun için dua ederek geçirdiğim onca yıl yanımda taşıdığım isim buydu.

Siobhan Ahearn.

Hem kendisi İrlandalı gibi görünüyor hem de ismi İrlanda'ya özgü isimleri çağrıştırıyordu. Ona yakışmıştı.

Onda babamı görür gibi oldum. Ned kamerayı ona zımlamıştı ve evet, gözlerini gerçekten de babamdan almıştı. Her zaman büyük büyükannem Rose'un fotoğrafındaki gibi olduğunu düşündüğüm babamın gözleriydi bunlar.

Amanda kürsüye çıkıp mikrofonun önünde dururken hiç gergin durmuyordu. Ben şu zamana kadar korkudan tır tır titremeden herhangi bir konuşma yapabilmiş değildim ama ondan böyle bir izlenim almıyordum. Cesaretinden etkilenmişim.

Amanda, yani Siobhan, mikrofonun önünde oturma odasındaymış gibi rahat görünüyordu.

"Hepimizi tebrik ederim," dedi ve salon alkış sesleriyle yıkıldı.

"Başardık. Mezun oluyoruz. Orada oturup uzun bir konuşma dinlemek istemediğinizi biliyorum. Yıllardır aynı okula gidiyoruz, söyleyeceklerimin neredeyse tamamını çoktan duymuşsunuzdur. Her zaman söyleyecek çok şeyim var, biliyorum." Anlamalı bir şekilde duraksadı ve seyirciler sözleşmişçesine kahkaha attı. Amanda, "O yüzden konuşmamı kısa tutacağım," diye devam etti.

Seyirciler arasından birisi, "Hayır, tutmayacaksın," diye bağırdı.

Tekrar bir kahkaha koptu ve Amanda-Siobhan da onlarla birlikte güldü.

Sesler belli bir seviyeye inince de konuşmasına ciddi-yetle devam etti.

“Bugün hayatlarımızın dönüm noktalarından biri, aynı zamanda da bir yol ayrımı. Artık çocuk değiliz. Yetişkiniz ve hayatımızın geri kalanını etkileyecek önemli kararlar almak durumundayız. Bazıları çoktan aldığımız, bazıları ise alma aşamasında olduğumuz kararlar. X okuluna mı gitmeliyiz yoksa Y okuluna mı? Meslek okuluna mı gitmeliyiz? Yoksa?..”

Duraksadı, ardından, “Yoksa?..” kısmını tekrarladi. Cümleyi havada asılı bıraktı ve kolyesiyle oynamaya başladı.

Görüntüyü duraklattım ve derin bir nefes almaya çalıştım.

“Ne oldu?”

Başından beri ağlıyordum ama bu kadarı fazlaydı. O kadar şiddetli ağlıyordum ki gözyaşlarımın arasında zar zor nefes alabiliyordum.

Ned, “Pip?” deyince sesinde ona verdiğim acıyı duy-dum ve bu kendimi toparlamama yetti.

“Boynundaki madalyon. Benim hediyemdi. Ailesine ve ona yazdığım mektubun olduğu zarfa koyduğum ma-dalyon.”

“Mektupta ne yazıyordu?” diye sordu Ned.

Her iki mektubun kopyalarını kendim için saklamış-tım. Kendimi doğru ifade edebildiğimden emin olmak için her ikisini de defalarca okumuştum. Neredeyse ken-dime anlattığım birer hikâye gibi geliyorlardı bana. Mektupları Ned’e kelimesi kelimesine aktarabilirdim.

“Ailesine dedim ki, ‘Teşekkür ederim. Kızımı evinize ve kalbinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Hazır olduğunda veya hazır olduğunu düşündüğünüzde oku-

ması için ona bir mektup gönderdim, mektubun yanında büyükannemin madalyonu da var. Zarfı mektubu sizin de okuyabilmeniz için açık bıraktım. Eğer ona vermemeyi seçerseniz, anlayışla karşılarım. Yine de, teşekkür ederim.”

“O zamanlar bile yazarmışsın,” dedi Ned. “Peki ya ona yazdığın mektupta?”

“Şöyle dedim, ‘Sana somut bir şey vermek istedim. Bu madalyon bana büyük büyükannemden kaldı. Senin ise büyük büyük büyükannen oluyor. Rose inanılmaz bir kadındı. Ailesi fakirdi. Ondan bekleneni yaptı. Evlendi. Oğlunu doğurduktan iki ay sonra, kocasını kaybetti. Oğlunu, büyükbabamı fakirlik içinde büyütme yerine, kendisinden beklenmeyeni yaptı. Oğluyla beraber bir otelde kat görevlisi olarak çalıştığı Dublin’e taşındı. Fakat oğlu beş yaşına geldiğinde, bütün bunların yeterli olmadığını anladı. O yüzden yine beklenmeyeni yaptı.

Oğlunun ihtiyaçlarını ön plana aldı. Çantasını topladı, içinde kendisinin ve eşinin fotoğrafı olan madalyonu ona verdi ve büyük ablasının yanına Amerika’ya gönderdi. Büyükbabam annesini bir daha hiç görmedi. Ama annesi çalışıp ihtiyaçları ve eğitimi için ona para göndermeye devam etti.

Büyükbabamın annesi o, on yedi yaşındayken öldü. Büyükbabam büyüüp öğretmen oldu. Ben küçükken, büyükbabam bana annesiyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Ne kadar güçlü olduğunu anlatırdı. Ben de senden vazgeçebildiğime göre ondan bu gücün bir kısmını almış olmalıyım. Sana verebileceğimden daha iyi bir hayat sunmak-tı amacım. O madalyonu taktığında, güçlü ve derinden seven insanların olduğu bir aileden geldiğini hatırla. Ve sevildiğini hiçbir zaman unutma.”

Artık Ned de ağlıyordu ama fısıldamayı başardı. “Tan-
rım, Pip.”

“Sevginin vazgeçmeyi de gerektirdiğini bilmesini iste-
miştim. Onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Belge-
leri imzalayıp kızımı başkalarına verirken, büyük büyü-
kannem Rose’un gücüne başvurdum.”

Ekranda kızım vardı ve Rose’un madalyonunu tutu-
yordu.

“Biliyor,” dedi Ned. “Biliyor.”

Ben de öyle umuyordum.

Oynata bastım, Siobhan madalyonu bıraktı ve devam
etti. “O kadar fazla seçeneğimiz var ki. Ve her biri hayat
boyu sürecek etkilere sebep olacak. Bu tür insan hayatını
değiştiren kararları bilirim. Bugün, aldıkları kararlardan
ötürü her iki anneme de teşekkür etmeliyim. Beni büyü-
ten anneme teşekkür ederim. Doğurmadığı bir çocuğa
kalbini ve evini açtı. Ben doğmadan önce alınan o karar,
benim hayatımı belirledi. Hiçbir çocuk bu kadar sevilme-
miş olsa gerek.

Ama aynı zamanda beni doğuran anneme de teşekkür
etmeliyim. Birçoğunuz evlatlık olduğumu bilmiyorsu-
nuzdur. Nereden bilebilirdiniz ki? Ama ben anne babamın
kızı olmadan önce beni dokuz ay boyunca başka bir kadın
karnında taşıdı.”

Duraksadı, yaşlar yanaklarımdan süzülürken, onun
gözlerinde birikenler yaşları da görebiliyordum. “Haya-
tında bir yol ayrımına geldi ve her ikimizi de etkileyecek
bir karar aldı. Beni annemle babama verdi ve onun saye-
sinde çok mutlu bir hayata kavuştum.”

Görüntüyü tekrar duraklattım. Tek seferde sindirilecek
şeyler değildi. Ned’e baktım, gözyaşlarımdan arasından
hıçkırdım ve, “Mutlu muymuş?” diye sordum.

Ekranda gördüğüm birkaç dakikadan anladığım kadarıyla öyleydi ama bunu Ned'in de söylemesine ihtiyacım vardı. Mutlu olduğunu bilmeliydim.

Ned kafa salladı. "Gördüğüm kadarıyla o gayet mutlu. Anne babası onu seviyor, o da onları. Şımartılmadan el üstünde tutulmuş ve tek çocuk olarak yetişmiş. Bunu sen sağladın, Pip. Hayal ettiğin hayatı verdin ona."

Oynata basarken daha net görebilme ihtiyacıyla gözlerimi ovuşturdum. Ekranda, benim karşımdaydı. "Umarım beni doğuran ve büyütmeleri için başka bir çifte emanet etme dirayetini gösteren annem de aynı derecede mutlu bir hayat yaşıyordur. Evlatlık olduğumun her zaman farkındaydım ve biyolojik ailemi merak ederdim. Mezuniyet hediyem olarak, annem ve babam biyolojik annemin yazdığı mektubu verdiler bana. Yanında bu madalyon da vardı." Madalyona tekrar dokundu. "Ve mektupta çok güzel bir hikâye anlatmıştı. Okurken aklımdan tek bir şey geçti. Sevgi. Diğer annem beni sevgiden ötürü vermişti. Günün birinde, biraz daha büyüdüğümde onu bulacağım, o da bulunmak istiyorsa tabii. Ve bulduğum zaman ona şöyle diyeceğim: *Kararın için teşekkür ederim. Ben doğmadan önce aldığın karar sayesinde muhteşem bir hayata kavuştum.*"

Yeniden duraklata bastım çünkü yaşlar gözlerimi kör ediyordu. O kadar şiddetli ağlıyordum ki daha fazla izleyebilecek durumda değildim.

Yıllar önce aynı derecede zorlu bir karar alan büyük büyükannem için ağladım.

Küçük bir kızken ki halime ağladım. Kızıyla tek bir saat geçirip sonraki on sekiz yıl boyunca bütün hayatını ona göre şekillendiren o ürkek, kalbi kırık kıza ağladım.

Ağladım ve Ned bana sarıldı. Hiçbir şey söylemedi. Beni kollarının arasına aldı ve ağlamama izin verdi.

Sonunda geri çekildim, Ned'in omzunu yaşlardan sı-rılıslıkla etmiştim. Ned kumandayı aldı, bana baktı; kafa salladığımda ise oynata bastı.

Siobhan, "Beni doğuran annemi bulduğum zaman, umarım onu babamın annemi sevdiği gibi seven bir eşi-nin olduğunu öğrenirim. Umarım bir ev dolusu çocuğu vardır. Benim için aldığı bir tek kararla, başkasını kendin-den daha ön planda tutabileceğini göstermiş oldu. Annem böyle bir özelliğe sahip. Bu *bütün* annelerin sahip olması gereken bir özellik.

Bu konuyu açtım çünkü reşit olmayan çocuklar olarak ailelerimiz bizim adımıza karar alır ya da aldığımız kararlarda önemli bir rol oynarlar. Bir anne daha iyi bir ha-yat sunmak adına beni evlatlık verdi. Annemle babamsa hayatlarını, evlerini ve kalplerini bir çocuğa açtılar. Bana harika bir çocukluk yaşattılar. Bu kararlar başkaları tara-fından alındı ve bugüne kadar hayatımın seyrini belirledi. Fakat şimdi, kararları ben alıyorum.

Sizlere şunu hatırlatmak istiyorum... Kendi kararlar-ımızı artık kendimiz alıyoruz ama bu kararlar başkala-rını da etkiliyor. Alabileceğimiz en iyi kararları almalı, o kararların bizi götüreceği hayatları yaşamaya hazırlıklı olmalıyız.

Yetişkinlik hayatıma başlarken, iyi kararlar verme ko-nusunda her iki anneme de benzeyeceğimi umuyorum... Tabii sana da, baba."

Seyirciler güldü ve kamera uzun boylu, utangaç görü-nüslü adama ve yanında oturmuş, başka koşullarda sade olarak değerlendirilebilecek ama sevgili kızını izlerken gerçek anlamda göz kamaştırıcı görünen kadına çevril-di. Yıllar önce Amanda'yı onlara emanet edişim aklıma geldi.

Siobhan gülümseyip omuz silkerek, “Sanırım, hepsi bu kadar,” dedi. “Kısa tutacağım demiştim. Gidin, hayatınız için yeni kararlar alın ama aldığınız bu kararların dalga dalga yayılarak etkileyeceği insanları da düşünün. Başka bir ülkedeki büyük büyük büyükanne min yıllar önce aldığı bir karar nesiller boyu dalga dalga yayılarak, şu an olduğum yerde bulunmamda en az her iki annemin aldığı kararlar kadar rol oynadı. Etrafınızdaki insanların hayatlarını etkilediğinizi hiç unutmayın. O yüzden de iyi kararlar alın. Tekrar bizleri, bizi büyütüp yetişkin birer birey olmamızı sağlayan anne babalarımızı ve bizden kurtuldukları için rahat bir nefes alan öğretmenlerimizi tebrik ediyorum.”

Hem gülüyor hem de gözyaşlarını siliyordum. Siobhan’ın doğuştan gelen mükemmel bir zamanlama duygusu ve güçlü bir mizahi yönü vardı. Bu birkaç dakikada öyle çok şey anlatmıştı ki.

Görüntüyü son bir kez duraklattım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım Ned’e. “Ona bakıyorum ve yıllar önce aldığım karar ne kadar da doğruymuş diyorum. Onun için istediğim hayatı, iyi bir hayatı verebildim ona. Görünüşe göre mutlu bir hayat da aynı zamanda. Karşılığında o da bana iyi bir hayat verdi. Çok mutlu bir hayat.”

Endişelenerek geçen onca yıl. Karınlarını doyurmalarına yardım ettiğim çocukların yüzlerinde, kitaplarını okusunlar diye yazdığım çocuklarda, hasta ve ürkek çocuklarda onu görmek... Onlarda Amanda’yı görmeyi artık bırakabilirdim.

Hayır, hayır, yine her birinde onu görmeye devam edecektim çünkü hasta, korkmuş ve karnı aç çocukların herhangi biri o olabilirdi. Onlarda onu görmeye yine devam edecektim.

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Hiçbir şey bilmemenin beni nasıl da yiyip bitirdiğini hiç fark etmemiştim.

Yıllarca nefesimi tuttuktan sonra sonunda bırakabileceğimi hissediyordum.

Farkı sadece bu yük kalktığında hissedebileceğim demek ki.

Artık özgürdüm.

Hepsi Ned'in hediyesiydi. Bana hem kızımı vermiş hem de doğru kararı aldığımı anlamamı sağlamıştı.

On beş yaşındayken anneme hamile olduğumu söylediğimden beri, artık ne istersem onu yapabilirdim.

Hiçbir yere gitmek ve başka hiçbir şey yapmak istemediğimi fark ettim. Tam da olduğum yerde kalmak istiyordum.

“Peki, onun seni bulmasını mı bekleyeceksin?” diye sordu Ned. “Demek istiyorum ki, istersen ben-”

Aklımı çelmesine izin vermemek için başımı iki yana sallayarak onu durdurdum. “O hazır olduğunda. Ben burada olacağım.”

Kafa salladı.

Ardından, Siobhan'ın cömert konuşmasının bana müsaade ettiği şeyi söyleyerek, “Ama umarım burada yalnız olmam,” diye ekledim.

Anthony'ye asla çocuk istemiyorum demiştim. Aman da beni bulduğunda, sahip olduğum ve yanımda tuttuğum çocukları görüp içerler diye korkuyordum. Fakat ekrandaki, diplomasını almak üzere sahnede yürüyen kız, üvey kardeşlerinin olmasına içermeyecekti. Tam tersine mutlu olacağını söylemişti ve ben de ona inanıyordum.

Yanımda oturan adamsa, bana kızımı hediye eden adamdı.

Sevdiğim adamın bana çocuğumu vermiş olması duruma ne kadar da cuk oturuyordu. Alışılmış şekilde değildi belki ama yine de öyleydi.

Ned hiçbir şey söylemedi, o nedenle, “Şunu anlamalısın ki; *seni* yanımda istiyorum,” diye ekledim.

Ned gülümsedi, bir şey söylemeden cevabını anlamıştım. “Bunu netleştirdiğine sevindim. Benim de aynı şekilde net olmam gerekirse... evet. Eğer Amanda-”

“Siobhan,” diye düzelttim.

Kafa salladı. “Siobhan yarın gelirse, burada olacağım.”

Elimi eline aldı. “Gelecek sene gelirse, yine burada olacağım.”

Ve beni öptü.

Nasıl olmuştu da onunla yan yana evlerde dört yıl boyunca yaşayıp onu ne kadar sevdiğimi anlayamamıştım?

Dudaklarını benimkilerden ayırdı ve bana sarılarak, “Biz yaşlanıp kırış kırış olana kadar gelmese de, burada olmaya devam edeceğim. Seninle ön verandanda oturup yeni yeni çocukların okula gidişlerini izleyeceğim,” diye ekledi.

“Çocuklarımızı ve torunlarımızı izleyeceğiz,” dedim; çünkü özgür olduğumu anlamasını istiyordum.

Ve Ned, Ned olduğu için, tabii ki de anlıyordu. Gülümsedi ve kafa salladı. “Çocuklarımızı ve torunlarımızı izleyeceğiz. Yaşlılar için olan şu sallanan sandalyelerden alıp birlikte verandaya oturacağız ve bekleyeceğiz.”

“Hiç gelmezse ne olacak?” diye sordum.

“Ben burada olacağım,” diye rahatlattı beni. “Benden kurtulmayı deneyebilirsin ama sen benden kaçtıkça ben senin peşinden geleceğim. Ve her zaman yanında olacağımdan emin olabilirsin.”

Ve Ned her zamanki gibi yine haklıydı. Bilmem ge-

reken tek şey buydu. Ama bu her zaman bildiğim şeydi belki de.

Sorsam da Siobhan'ın geleceğini biliyordum, tıpkı çocuk sahibi olacağımı, çocuklarımın Ned'den olacağını bildiğim gibi.

“Senin için son bir hediyem daha var.”

Gidip bir kâğıt parçası getirdi ve bana uzattı. Baktığım şeyin bir diplomanın kopyası olduğunu anlamam biraz uzun sürdü.

“Bu biraz uğraştırdı,” dedi.

Elimde *Siobhan Amanda Ahearn*’ün diplomasını tutuyordum.

Tekrar ağladım.

Sesimi duymuşlardı. Yıllar önce anne babası ona veda edişimi duymuş, benim koyduğum ismin de onun bir parçası olmasına izin vermişlerdi.

Sayelerinde bunca yıldır onun hayatının bir parçasıyım.

Yine ağladım ama hiç sorun değildi çünkü Ned’in bana sarılacağını biliyordum. Ağlarken de, beklerken de burada olacaktı. Başka söze gerek olmadan yanı başımda olacağını biliyordum.

Tüm gözyaşlarımı döktükten sonra yanımda Ned’le birlikte görüntüleri tekrar izledim ve, “Seni seviyorum,” dedim.

“Evet, biliyorum,” dedi ve güldü. “Bu arada, ben de seni seviyorum,” dedi.

Gülüp, “Taklitçisin, benden görüp aynısını yapıyorsun,” diyecek kadar kendime gelmişim bile.



Son Söz

Sevgili Siobhan,

Bu günlüğe neredeyse dört yıldır yazıyorum. Bütün sayfaları bitirdim sayılır, o yüzden bu son yazışım olacak. Yazmaya ilk başladığım zamanlarda, bunu sana hikâyenin hiç bilmediğin bir kısmını anlatmak olarak görüyordum. Aslında bir bakıma öyleydi de. Ama zamanla, benim hikâyem ve hayatlarına dokunduğumuz insanların da hikâyesi haline geldi.

Bu sayfalar boyunca, senin annen olmaya çalıştım. Yapmış olabileceğimiz tüm o konuşmalar, sana sarılıp rahatlatmış ve kâbuslarını kovalamış olabileceğim tüm o zamanlar... Bunlar ve bunlar gibi yaşanabilecek pek çok anne kız ânını, bu sayfalara sıkıştırmaya çalıştım.

Hayatımı senin üzerine kurdum ve liseden mezun olduğun şu dönemde, tüm ebeveynlerin yapacağı gibi, seni özgürlüğüne bırakıyorum. Yuvam artık boş olmayacak. O öncedendi. Artık benim de yuvam dolu. Ned ve Prenses

de burada yaşıyor. Ve sonbaharda bahçemde evleniyoruz. Küçük çaplı bir düğün olacak. Biz, ailelerimiz ve birkaç arkadaşımız olacak. Coop gelecek. Ve Mark da.

Ve o gün, ben bir eş olacağım.

Benim için yepyeni bir kimlik olacak bu.

Herkes kendisini pek çok farklı yolla tanımlayabilir. Pek çok şapka takıyoruz. Ben bir evlat, torun, öğrenci, öğretmen, hemşire, hikâye anlatıcısı, bahçıvan ve daha pek şey oldum... Yüzlerce farklı tanımlama kullanabiliriz. Okuyucu. Yazar. Aşçı.

Kendimi tanımlayabileceğim onlarca farklı yol içinde, senin kitabını yazmak, üç kimliğin benim için hepsinden değerli olduğunu anlamamı sağladı.

En önemlisi olmasa da kişiliğimin temelini oluşturduğu için birincisine yazar kimliğim diyorum. Hikâyeler anlatmayı çok seviyorum. Kitaplarım gereği başka insanlara dönüşmeyi, kendimi onların yerine koymayı çok seviyorum. Bir yerde okuyucuların bin farklı hayat yaşadığını okumuştum. Yazarlarsa çok daha fazlasını yaşarlar, buna ek olarak çok daha derinden yaşadığımıza inanıyorum. Kitaplarım aracılığıyla senin hayatının bölümlerine bir şekilde dokunabildiğimi hissediyorum.

Bu sonbaharda, en değerli kimliklerim arasında eş olmam da yer alacak. Ned'i verandamda oturup Koç Koltuk karakterini yazdığım o ilk günden beri sevdiğimin farkına vardığım için, bu kimlik neredeyse lüzumsuz bile geliyor. Bunun o zamanlar farkına varmamıştım ama seviyordum. O da seninle beraber kalbimin orta yerinde.

Son olarak, en önemlisi, bir anne olmam. Ned haklıydı, her zaman öyleydim. Seni büyüten annenin anne oluşu gibi değil belki. Ama kendi çapımda. Kendimce.

İhtiyaçlarını ön planda tuttum, seni yetiştirebilecek ailene vererek annen oldum.

Hemşireliğimde o çocukları sarmalarken annen oldum.

Çocukların karınlarını “Amanda’nın Kileri” sayesinde doyururken annen oldum.

Anlattığım her bir hikâyede annen oldum.

Yeni kitabımı yazmaya başladım. Adı Her şeyin Önemi olacak ve bu kitabın ithaf kısmı öncekilerden farklı olacak. Siobhan... ve Ned’e. Hayatım sizsiniz, yazacak.

Ve bu defterin içinde en çok değer verdiğim üç şey yer alıyor. Sen, Ned ve yazıyor olmak.

Sevgilerimle,

*Öbür Annen
Piper*

Ned’den:

Sevgili Siobhan,

Defteri ve hikâyeni, Pip’in hikâyesini okuduktan sonra, Pip bana defteri senin adına yardım ettiği insanlardan gelen mektuplarla beraber sandığa kaldıracağını söyledi ama öncesinde boş kalan sayfalara eklemek istediğim bir şey olup olmadığını sordu.

Bizi birlikte gören bir arkadaşım, bir elmanın iki yarısı olduğumuz bu kadar belliyken, onu sevdiğimi anlamamın nasıl bu kadar uzun sürdüğünü sormuştu.

Belki sebebi tam da buydu, cevabını vermiştim.

Ruh ikizi kavramını hiçbir zaman ciddiye almıyor, bu-

nun aşk romanlarının satış tekniği olduğuna inanıyordum. Ama fikrimi değiştirdim.

Buraya taşındığım gün Pip verandasında oturmuş, bilgisayarında yazılar yazıp en sevdiği süslü fincanlarından biriyle çayını yudumluyordu ve bana bakıp gülümsemişti. Daha o an iyi bir komşu olacağını anlamıştım.

Zaman geçtikçe, iyi bir arkadaş olduğunu anladım.

Ve sonunda, onu sevdiğimi anladım.

Neden en son kısmı en başta anlayamamıştım? Çok daha önce anlamam gerekirdi sanki.

Josiah ise bu gerçeğin yüzdeki burun kadar bariz olduğunu söyledi.

Bu konuda çok düşündüm; anlamamıştım çünkü o benim bir parçamdı. Pip onunla henüz tanışmamışken bile benim bir parçamdı. Onu fark etmenin şokunu yaşamamıştım. İşte orada, buldum onu dediğim bir an da olmamıştı.

O her zaman benim bir parçam olmuştu, bunu sonunda anlayabildiğim zaman, tam olarak ne anlama geldiğini de anlamıştım. Hayatımdaki herhangi bir boşluğu doldurmamıştı; çünkü orası zaten her zaman ona aitti.

Tıpkı burunlarımız gibi.

Hepimizin bir burnu vardır. Aynaya baktığında onu her gün görürsün, ama durup da, bu benim burnum, diye düşünmezsin. Onsuz ne yapardım? diye sormazsın; çünkü her zaman seninle birliktedir ve bundan sonra da olacağını biliyordur. Kendini onunla görmeye alışkındır. Senin yansımanın bir parçasıdır.

Bu değişin buradan geldiğine eminim. Ve benim sevgili Pip'im de burun kadar barizdi. Fark etmem zor olmuştu çünkü burun gibiydi o da.

Beni anlayabiliyor musun?

Anlayamıyorsan da endişelenme. Ailenin yazarı ben değilim.

Ama şunu demek istiyorum, Siobhan. Senle ikimiz için de bu durum geçerli. Öz baban değilim, seni büyüten baban da değilim ama yine de benim bir parçamsın. Ve Pip'i bulduğun zaman, beni de bulacaksın.

Bizi bulacaksın.

Ve bulduğun zaman, birbirimizi fark etmenin şokunu yaşamayacağız ve sana sadece, evine hoş geldin, diyeceğiz.

Nerede olursak olalım, bizimle evinde olacaksın çünkü sen her ikimizin de parçasısın.

Ve seni bekliyor olacağız.

Ned



Yazardan

2014 Kasım

Sevgili okuyucum,

Umarım Pip ve Ned'in hikâyesinden keyif almışsındır. Her zaman karşılaştığımız aşk hikâyelerinden değil. Kadın ve erkek kahramanı ayıran zorlu engeller falan da yok. Birlikte olmaları gerektiği, eh, en az yüzlerimizdeki burun kadar bariz olsa da, her ikisinin de bunu keşfetmeleri zaman alıyor. Arkadaşlık üzerine kurulan, kabullenmesi her iki taraf için zaman alsa da, bundan fazlasının er ya da geç olacağı bu tür bir ilişkide gerçeklik payı olduğuna inanıyorum.

Piper ve Ned'in Siobhan'ı beklemeleri konusuna gelirsek... Yakında okuyucularımdan sorular geleceğini biliyorum, o yüzden şimdiden söyleyeyim; evet tanışıyorlar. Ama Ned'in de söylediği gibi, Siobhan'ın onları bulmalarının bir önemi yoktu. Orada olacak ve onu birlikte bekleyeceklerdi. Ve onları bulduğu zaman, Siobhan varlığın-

dan haberdar olmadığı yeni yuvasına kavuşacaktı. Ned'in Pip'le beraber bekliyor olması, her koşulda yanında olacak olması, benim için bunu gerçek bir aşk hikâyesi yapıyor; çünkü gerçek aşk hem kötü hem de iyi zamanlarda yanınızda birini bulabileceğinizi bilmektir.

Just One Thing'den sonra, (Kelli Martin adındaki muhteşem) editörümle, sıradaki kitabımda ne yazabileceğimi konuşuyorduk. Her ikimiz de *Just one Thing*'e benzeyen ama farklı tarafları da olan bir denemede bulunmamda karar kılmıştık. O, odağını kadına çeviren bir kurgu romanı ile aşk romanı arasında gidip gelen, biraz daha farklı bir hikâyeydi. Sizlere her iki gruba da dahil olan bu hikâyeyi anlatabildiğim için çok mutluyum. Pip'in, Ned'le olan arkadaşlıklarının ve er ya da geç yaşanacak bir aşkın hikâyesini... Ve umuyorum ki, gelecek sonbaharda çıkacak aynı-gibi-ama-farklı hikâyelerimi takip etmeye devam edersiniz.

Her zaman olduğu gibi, romantik komedilerle başlayıp romantik dram, gizem-komedi türlerinde eserler verdiğim, şimdiyse bu yeni kitaplarım aracılığıyla hayatı ve aşkı kadın bakış açısıyla keşfettiğim kariyerim boyunca beni izleyen tüm okurlarıma teşekkür ederim. Yeni okurlarıma da teşekkür ederim! Beni desteklediğiniz ve yüreklendirdiğiniz için kendimi çok şanslı hissediyorum! Pip gibi, benim de çok değer verdiğim üç kimliğim var. Bir eş, bir anne ve bir yazar oluşum. Yazar kimliğime eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Holly

Yazar Hakkında

Ödüllü yazar Holly Jacobs'un kitapları dünya çapında iki buçuk milyondan fazla sattı. "Bir Bu Eksikti" serisinin ilk romanı *Bir Damadımız Eksik*, *Booklist* tarafından 2008 yılının en iyi romanı seçildi, aynı zamanda kitapları sayısız ödüle layık görüldü.

Holly yazma, bahçe işleriyle uğraşma, hatta sepet örme de dahil olmak üzere çok geniş bir ilgi alanına sahip. Tüm ülkede altmıştan fazla yazarlık semineri düzenledi ve yazarlığın ilkeleri üzerine konuşmalar yaptı. Ailesi ve köpekleriyle beraber Pennsylvania, Erie'de yaşıyor. Son zamanlarda hikâyelerini doğup büyüdüğü şehirde ve bu şehir etrafında konumlandırıyor.









Piper George'un yaşadıklarının tek tanığı, yıllardır yazdığı günlükleridir. Yazdığı her satırda, genç yaşta anne olmanın zorlukları ve bebeğini başka bir aileye vermek zorunda kalmanın ona yaşattığı acı vardır. Kelimeleriyle kaybetmenin resmini çizer, satır aralarında umut ve kızına duyduğu derin sevginin izleri vardır. Asla unutamadığı kızına...

Ancak bir sonbahar günü, hayatında yeni bir sayfa açılır. Artık yeni bir komşusu vardır: Ned Chesterfield.

Piper ve Ned'in komşulukla başlayan arkadaşlıkları, zamanla seyrini değiştirir. Ancak Piper, arkadaşlıklarındaki bu değişikliğe ve kalbini başka birine açmaya hazır değildir. Çünkü kızını kaybetmek, hayatını geri dönülemez bir şekilde değiştirmiştir. Kızının kaybından sonra kalbinden geriye kalanların yeteeceğinden ve Ned'e hak ettiği sevgiyi verebileceğinden emin değildir.

Ned'i de kaybetme ihtimali varken,
Piper bir kalp kırıklığını daha
kaldırabilecek midir?

